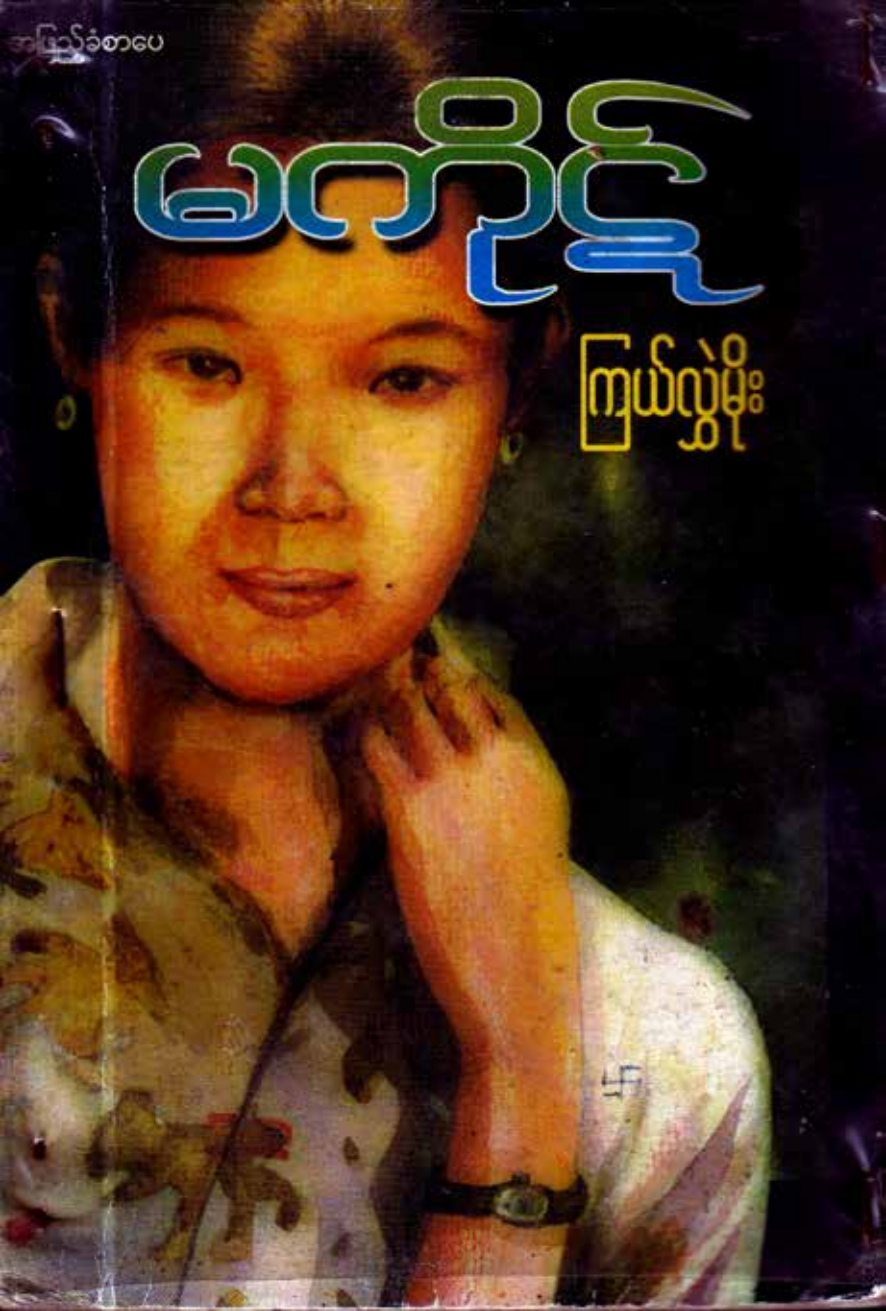

အပြည့်စုံစာပေ

မတူနိုင်

ကြယ်လွှဲမိုး

မကိုဋ် ကြယ်လွဲမိုး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
ပုံနှိပ်ခြင်း
အုပ်ရေ
တန်ဖိုး
အတွင်း၊ အပြင်
ပုံနှိပ်သူ
ထုတ်ဝေသူ

ဒီဇိုင်း
ပန်းချီ

၁၅၂၃/၂၀၀၄ (၁၂)
၅၀၀၄၂၁၀၅၀၄
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၅၊ မေလ။
(၅၀၀) အုပ်
၅၀ ကျပ်
ဦးမောင်မောင်လွင် (ကဝိရတနာ)
အမှတ် ၂၀၄၊ လမ်း ၃၀၊ ရန်ကုန်။
ဦးမြင့်စန်၊ အဖြည့်ခံစာပေ
၂၄၂၊ ကမ်းနားလမ်း၊ ရန်ကုန်။
အကယ်၍
မျိုးညွန့်ခင်

အပိုင်း(၁)

လမ်းကြောင်းမှားဝင်လာတဲ့

ပြုတ်ငယ်တစ်လုံးပါပဲ ...။

ဒါဝေခဲ

ကျွန်တော့်နောက်မှာ

ပြုတ်ငယ်တစ်လုံး ကပ်ပါလာလိမ့်မယ်

ကျွန်တော့်အပိုင်လောက်တော့

စိတ်ချရမှာ မဟုတ်ပါဘူး ...။

ကျွန်မ မင်းသားလေးကို ရှာခဲ့တာကြာပါပြီ။
အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်များထဲက မင်းသားလေး မဟုတ်ပါ။
အပြင်မှာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေတဲ့ မင်းသားလေးပါ။
ကျွန်မငယ်ငယ်က စွဲလမ်းမိတဲ့ မင်းသားလေးပါ။
သူက ချောမောလှပလို့ ကျွန်မ စွဲလမ်းမိတာပါ။
ကျွန်မ ရှာဖွေစဉ်တုန်းက သူက ဘယ်ရောက်မှန်း မသိခဲ့ရ
ပါဘူး။
တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း . . .

မမျှော်လင့်တဲ့နေရာမှာ

မမျှော်လင့်တဲ့အချိန်မှာ

မမျှော်လင့်မိတဲ့ သဘောတရားတွေနဲ့ . . . ။

ကျွန်မကိုက ညွှတ်တာပါ . . . ကိုယ်စွဲလမ်းခဲ့တဲ့ မင်းသားလေး
ကိုတောင် မမှတ်မိနိုင်တဲ့အဖြစ်ကိုး . . .

အရာအားလုံးကို ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ကျွန်မ မှားပြီဆိုတာ
သိလိုက် ရတယ်။

ရက်ရက်စက်စက် ဆုံးဖြတ်မိတဲ့ ကျွန်မအဖြစ်ကိုလည်း
ယူကျုံးမရဖြစ်မိတယ်။

ကျွန်မ ပြန်လည်တောင်းပန်လို့ ရနိုင်ပါ့မလား . . မင်းသား
လေးရေ . . . ။

ကျွန်မ တောင်းပန်ဖို့ ရှင့်ဆီ လာခဲ့မယ်လေ . . . ။

လူတွေက ကျွန်မ အကြီးအကျယ်ရှုံးနိမ့်သွားပြီလို့ ပြောကြ
တယ်။

အဲဒါ တကယ်ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်မသိရအောင် လာခဲ့မယ်။

ရှင် ကျွန်မကို စောင့်နေပါ မင်းသားလေး။

ရှင်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပဲ ကျွန်မ လိုချင်တာပါ။

ဘယ်သူရဲ့ ပြောစကားကိုမှ ကျွန်မ မနာခံချင်ဘူး။

ရှင်ရဲ့စကားဟာ ကျွန်မအတွက် အဖြေပါ။

ကျွန်မ တစ်ဘဝလုံးအတွက် အဖြေပါ။

ဒါကို ရှင်ယုံကြည်နိုင်ပါ့မလား မင်းသားလေးရယ်။

(၁)

လေယာဉ်ပျံ ပျံနေတာကို မြေပြင်ကနေ သူ လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။

တကယ်တော့ သူ့နှလုံးသားသည် လေယာဉ်ပျံနှင့်အတူ
လိုက်ပါသွားပြီ။

သူ့ဘဝကို အားတင်းရှေ့ဆက်ရတော့မည်။

သူ ဘေးဘယ်ညာကို ကြည့်မိတော့ မိန်းဂျေးလ်သို့ ရောက်
ပြီဖြစ်သည်။

အနားသို့ 'ရှာဖွေရေး' အဖွဲ့များ ရောက်လာသည်။ သူ
တန်းစီးထိုင်လိုက်သည်။

သူ့အလှည့်ရောက်မှ ပုဆိုးဖြန့်ပြီး အစစ်ခံသည်။

ကုသင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်ဘက်(၅)ဆောင်ဘက်ကို သူ ချီးကျူးလိုက်သည်။

ပုံစံခန်းဘက်ကို ဦးတည်၍ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက် လာခဲ့သည်။

လူဟောင်းများက နောက်ပြောင်ကျီစယ်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . ခေါင်းငုံ့ထားကြ”

သူ ခေါင်းငုံ့ထားမိသည်။ အခန်းထဲရောက်လျှင် ပုံစံထိုင်ရ မည်။ သူ မထိုင်တတ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ဘဝက ဆုပ်လည်းစူး စားလည်းရူးတဲ့ အဖြစ်နဲ့ ရယ်။

ဒီတော့ သူ အံ့ကိုခဲထားလိုက်ပြီး ရေရွတ်မိသည်။

“မြေခွေးတို့ရဲ့ထုံး

နှလုံးမူ

စပျစ်သီးချဉ်မှန်း

ကျွန်တော် သိခဲ့ပါပြီ . . . ချယ်ရီလှိုင်။”

သူ့နှလုံးသားထဲက အလိုလိုအံ့ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

(၂)

ဘေးကအခန်းကို လူသစ်တွေ ပြောင်းလာကြသည်ကို သူ ဧည့်ခန်းက မြင်လိုက်ရသည်။

ပထမထပ်ပေါ်ကို ပစ္စည်းတွေသယ်ယူရတာ မသက်သာလှ ပေ။

ပြောင်းရွှေ့လာသူတွေထဲမှာ သူ့ရင်ကို အေးငြိမ်းစေမယ့် မျက်နှာလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ့မဟာ တော်တော်ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ပုံနဲ့ဟု သူ ကောက်ချက် ချမိသည်။

သူ့လှမ်းကြည့်တာကို သူမက ဘာသိဘာသာ ဟန်လုပ်ပြ သည်။

သူ ခုမှ စတွေ့တာမို့ စကားမဆိုရဲ။

အထမ်းသမားတစ်ယောက်က သူမကို . . .

“ဒေါက်တာမလေး . . . ပစ္စည်းတွေ သိပ်မကျန်တော့ဘူး
မဟုတ်လား” . . . ဟု မေးသည်။

“သိပ်မကျန်တော့ပါဘူး ဦးရဲ့”

ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး စကားပြန်ပြောသည်။

သူ နားမှာ နားဝင်ချိုနေသည်။

သူမနာမည် မသိရသေးသောကြောင့် သူ့အတွက် ခါးသက်
နေပြန်သည်။

သူ့အတွက် အချိန်တိုင်းသည် လှပနေသည်။

အချစ်သည် သူ့ဘဝရဲ့ အချိုးအကွေ့များကို ရဲရင့်စေပြန်
သည်။

(၃)

အိမ်တက်မင်္ဂလာဖိတ်စာနှင့်အတူ သူ့အခန်းသို့ သူမ ရောက်
ခဲ့လား။

ရုတ်တရက် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် သူ တံခါးဖွင့်
ပေးလိုက်သည်။ သူမ အထဲကို ဝင်လာသည်။

ဖေဖေက ဧည့်ခန်းမှာ သတင်းစာထိုင်ဖတ်နေသည်။

သူမနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်ထိုင်လိုက်ချိန်မှာ ဝေလင်းရင်တွေ
အလျင်နှုန်း မတွက်နိုင်အောင် မြန်လွန်းလှသည်။ မေ့မြောလှမတတ်
ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ဒါ အချစ်တဲ့လား . . . ဝေလင်း တွေးမိသည်။

သူမက ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျုံ့ပြီး ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်။
သူမလက်ထဲက ဖိတ်စာကို သူ့ကိုလှမ်းပေးပြီး . . .

“ကျွန်မက ဟိုဘက်အခန်းကို မနေ့ကမှ ပြောင်းလာတာပါ။ ကျွန်မတို့အိမ်တက်ပွဲကို လာမိတ်တာပါ။ လာဖြစ်အောင်လာခဲ့ပါနော်”

သူ ဖိတ်စာကို လှန်လှောကြည့်ပြီး . . .

“ဟုတ်ကဲ့ လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့ . . . ဒီကနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ မသိဘူး”

သူမက မချိပြုံးပြုံးပြီး . . .

“ကျွန်မနာမည် ချယ်ရီလို့ပေါ့၊ ဖေဖေကတော့ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်တယ်လေ”

“ခုလို သိခွင့်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်မချယ်ရီ၊ ကျွန်တော့်နာမည်က ဝေလင်းပါ။ လမ်းတွေ့ရင် ခေါ်ဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

သူ့ကျိတ်စာကို ပြုံးပြီး . . .

“ခေါ်ရမှာပေါ့ ဝေလင်းရဲ့”

ခေတ္တ စကားတိတ်နေပြီးမှ . . .

“ကျွန်မ ပြန်ဦးမယ်နော်၊ လုပ်စရာလေးတွေ ရှိသေးလို့”

သူမ ပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ဖေဖေကို ရိုသေသမှုပြုသည် . . . ဖေဖေက ဘာမှမသိ။

သူ တံခါးဝထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။

ဖေဖေက သတင်းစာ ဖတ်မြဲဖတ်နေသည်။

ဖေဖေနဲ့သူကြားမှာ နံရံတစ်ခု ခြားထားသလို ဝေးကွာလှသည်။

သူက လူငယ်ပီပီ ခံစားလွယ်သည်။ ဖေဖေကတော့ သူ့ကမ္ဘာထဲမှာ ချုပ်တီးနေသည်။

(၄)

ဧည့်ခန်းထဲမှာ စားပွဲတွေ တန်းစီနေသည်။ ဖေဖေဦးဝေဦး
က မအားဘူးဆိုလို့ ဝေလင်းတစ်ယောက်တည်း ချယ်ရီအခန်းသို့
ရောက်လာခဲ့သည်။

ချယ်ရီက ဆီးကြိုပြီး ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။ ချယ်ရီညွှန်ရာ နေရာ
ကပ် ဝေလင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ဆုဆုတို့မိသားစု ရောက်လာသည်။ ဆုဆုတို့က
ဝေလင်းတို့အပေါ်ထပ် ဒုတိယအလွှာက အခန်းမှာနေသည်။

ဝေလင်းနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီ။

ဒါကြောင့် ဆုဆုတို့မိသားစု ဝေလင်းဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။
ချယ်ရီရောက်လာပြီး အာလာပသလ္လာပစကားပြောကြသည်။

“ဆုဆုကို ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ တွေ့ဖူးသလိုပဲ”
ဆုဆုက ပြုံးပြီး . . .

“ဟုတ်တယ်ချယ်ရီ . . . တို့လည်း ကျောင်းတက်နေတာ
လေ၊ မရင်းနှီးတော့ မတွဲဖြစ်ကြဘူးပေါ့၊ မျက်မှန်းတော့ တန်းမိပြီး
သားပဲ”

“ဒါဆို ကျောင်းသွားရင် ချယ်ရီကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်”
မငြင်းသာသောကြောင့် . . .

“လိုက်မှာပေါ့၊ ချယ်ရီရဲ့”

ဆုဆုပြောပြီး ဝေလင်းကိုကြည့်သည်။

ဦးဝင်းမြင့် ဒေါ်မိမိခိုင်က ဘာမှဝင်မပြောဘဲ နားထောင်နေ
သည်။ ထိုအခိုက် ချယ်ရီက . . .

“ထည့်စားကြလေ . . . ဒါ ချယ်ရီကိုယ်တိုင် ချက်ထားတဲ့
ဆိတ်သား၊ ပလာတာကတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က မှာထားတာ
အားမနာနဲ့နော်”

ချယ်ရီပြောပြီး တစ်ဖက်ဝိုင်းကို ကူးသွားသည်။ ဆုဆု
ဝေလင်းကို ကြည့်နေဆဲ . . .

ဝေလင်းပြန်ကြည့်တော့ ဆုဆုရှက်သွားပြီး ဆိတ်သားပလာ
တာကို အရှက်ပြေစားပြသည်။

ဆုဆုကိုကြည့်ပြီး ဝေလင်းတွေးမိသည်။

ဆုဆုက ရိုးရိုးပဲ ဝတ်တတ်စားတတ်သည်။ မြန်မာဆန်လှ
သည်။ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် မျက်နှာအနေ
အထားရှိသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ချယ်ရီကို တွေးမိပြန်သည်။ ချယ်ရီ
က ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် . . . ခေတ်ဆန်တဲ့ အဝတ်အစားကို ဝတ်
တတ်သည်။ ယောက်ျားဆန်ချင်သည်။ ဆံပင်တိုတိုနဲ့ရယ် . . .

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကွာခြားချက်တွေကို ဝေလင်း သုံးသပ်
နေမိသည်။

ထိုအခိုက် ဆုဆုက ဝေလင်းကိုကြည့်ပြီး . . .

“ဝေလင်း . . . စားလေ၊ ခုထိ စားလို့မပြီးသေးဘူး”
မပွင့်တပွင့် အားမလိုအားမရ စကားပြောသည်။

“ဝေလင်း . . . နင် ဘာမေဂျာယူမယ် စိတ်ကူးလဲ”
ဝေလင်း တစ်လုတ်စားလိုက်ပြီး . . .

“ငါက ဆယ်တန်းကို တဖုတ်ဖုတ်ကျနေတဲ့ကောင်ဆိုတော့
မြန်မာစာယူရင် ကောင်းမလားလို့”

ဆုဆုရယ်ပြီး . . .

“ဘာလဲ . . . နင်က ကဗျာဆရာလုပ်မလို့လား”

ထိုအခိုက် ချယ်ရီရောက်လာပြီး . . .

“ဝေလင်းသာ ကဗျာဆရာဖြစ်ရင် ကျွန်မတို့ကို မမေ့နဲ့နော်”
ထိုစကားကြောင့် ဝေလင်း ကြည်နူးမိပြန်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ဒီခေတ်မှာ မြန်မာစာယူပြီး စာရေးဆရာဖြစ်တာ ရှားပါ
တယ်။ ဆေးလိုင်းတို့ အင်ဂျင်နီယာလိုင်းတို့ကမှ ဖြစ်တာမဟုတ်
လား။”

ဆုဆုနဲ့ ချယ်ရီ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး . . .

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်နော်”

ပြိုင်တူ အသံထွက်လာသည်။ ဆုဆုက . . .

“တို့သာ စာရေးဆရာမဖြစ်ရင် နင် အားပေးရမယ်နော်
ဝေလင်း။”

“အေးပါဟ . . . အားပေးမှာပေါ့”

ဆုဆု မချီပြုံးပြုံးပြသည်။ ချယ်ရီက စဉ်းစားနေပုံရသည်။

“ချယ်ရီက အချက်အပြုတ်ကောင်းသားပဲ . . . မဆိုးဘူး။
တို့တော့ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း မုန့်လုပ်စားရင် ကောင်းမလားလို့”

ချယ်ရီက ဆုဆုကိုကြည့်ပြီး . . .

“ကျွန်မက ချက်ပြုတ်ရတာ ပျင်းတယ်ဆုဆုရဲ့၊ ခုတောင်
အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကို မလွှတ်ထားရဲလို့ ဝင်ချက်ရတာ”

ချယ်ရီစကားကို ဘယ်သူမှ စောဒကမတက်ဘဲ ငြိမ်နေကြ
သည်။

ခဏကြာမှ ဦးဝင်းမြင့်က . . .

“သမီး . . . နေရင်နေခဲ့လေ၊ ဖေဖေတို့ ပြန်နှင့်လိုက်မယ်”
ချယ်ရီကိုပါ နှုတ်ဆက်စကားပြောသည်။

“သမီးလည်း လိုက်ခဲ့မယ်၊ ချယ်ရီ . . . နောက်မှတွေ့မယ်
နော်”

ဆုဆုနှုတ်ဆက်စကားကြောင့် ဝေလင်းပါ ထပြီးနှုတ်ဆက်မိ
သည်။

ချယ်ရီက . . . “ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ နောက်လည်း လာလည်ဦး
နော်” . . . ဖိတ်ခေါ်စကားကို ဆိုသည်။

(၅)

ချယ်ရီကို ဝေလင်းစောင့်ကြည့်နေတာ တစ်ပတ်လောက် ကြာခဲ့ပြီ။ ခုတလော ချယ်ရီ ခြေငြိမ်နေသည်။ အပြင်ထွက်တယ် ဆိုတာ မရှိသလောက်။

အိမ်ဖော်ကောင်မလေး ခင်လေးနဲ့တော့ ခဏခဏ တွေ့ သည်။ တွေ့တိုင်း ချယ်ရီအကြောင်းကို ဝေလင်းမေးမိသည်။

ချယ်ရီ အိမ်ထဲမှာ အပတ်တကုတ် ဘာလုပ်နေလဲ ဝေလင်း သိချင်သည်။ အိမ်တံခါးဘဲလ် သွားနှိပ်ရကောင်းမလား စဉ်းစားမိ ပြန်သည်။ ခင်လေးကတော့ သူမေးလိုက်တိုင်း . . .

“ပျင်းရင် အိပ်တယ်၊ စားချင်တဲ့အချိန် စားတယ်၊ စာကျက် ချင်ရင် ကျက်တယ် . . . အဲဒါပဲ ကျွန်မမြင်တယ်” . . . တဲ့။

ခင်လေးပြောတာ အားရှိစရာတွေချည်းပဲ . . . ဝေလင်း
လမ်းလျှောက်ရင်း ချယ်ရီအကြောင်းကို တွေးနေမိပြန်သည်။

ဆုဆုနဲ့များ ကွာပါ . . . ဆုဆုဆို မနက်စောစော အိပ်ရာက
ထပြီး ဈေးသွားတယ်၊ ချက်ပြုတ်တယ်၊ ပြီးမှ ကျောင်းသွားတယ်၊
ကျောင်းကပြန်လာရင်လည်း လျှော်ရဖွယ်ရသေးတယ်၊ ချယ်ရီက
တော့ ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဝေလင်း ချိန်ထိုးနေမိသည်။

ထိုအခိုက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက ဆုဆုရဲ့မောင် မျိုးကိုက
လှမ်းခေါ်သည်။

သူ ဆိုင်ထဲဝင်သွားပြီး . . .

“မင်း လာလုပ်နေတာလဲမျိုးကို”

မျိုးကိုက ပြုံးပြီး . . .

“အစ်ကိုကလည်း . . . ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ထိုင်စောင့်နေတာ
ပေါ့”

မျိုးကိုစကားကြောင့် . . .

“ဘယ်သူ့ကို ထိုင်စောင့်နေတာလဲ”

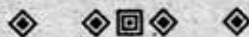
မျိုးကို ရှက်ပြုံးပြုံးပြီး . . .

“မမကို သွားမပြောနဲ့နော် . . . ကျွန်တော့်ကောင်မလေးကို

စောင့်နေတာ၊ လိုက်စကားပြောမလို့၊ အစ်ကို အဖော်လိုက်ပေး
ပါလား”

“ဟာ . . . မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းဘာသာမင်း လိုက်ပြောပါ၊
ငါ့ကို ဆွဲမထည့်ပါနဲ့”

မျိုးကိုကို ငြင်းဆန်ပြီး သူ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။
မျိုးကို ခေါင်းကုတ်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

(၆)

“ဟဲ့ . . . ဝေလင်း . . . နင် ဗုဒ္ဓဟူးသား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆုဆုအမေးကြောင့် ဝေလင်း ပြန်ဖြေမိသည်။

“ဒီလိုဟ . . . ငါက မွေးနေ့တိုင်း ဆွမ်းလောင်းနေကျ . . .”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲဆုဆု”

ဝေလင်းစကားကြောင့် ဆုဆုက . . .

“ဒီလိုဟ . . . ငါက အင်္ဂါနေ့ဆိုတော့ နောက်နေ့က ဗုဒ္ဓဟူး
လေ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကျရင် ငါက ဆွမ်းချက်ပြီး လောင်းပေးမယ်၊ နင်က
ငါ့ကို ဆန်ပေးပေါ့”

ဝေလင်း ကြောင်သွားသည်။

“လှိုပါဘူဟာ . . . ငါ့အတွက် အပင်ပန်းခံမနေပါနဲ့”
ဝေလင်းငြင်းဆိုတာကို ဆုဆုက ကန့်ကွက်သည်။

“ဒီလိုဟ . . . ငါ့ကို ချယ်ရီက သူ့အတွက် ဆွမ်းလောင်း
ပေးဖို့ ပြောထားလို့၊ အဲဒါ . . . နင်ကလည်း ဗုဒ္ဓဟူး၊ သူကလည်း
ဗုဒ္ဓဟူးမို့ ငါ မငြင်းမိဘူး၊ ငါတို့သုံးယောက်လုံး ကုသိုလ်ရမယ့်
ကိစ္စဟ”

ဆုဆုစကားကြောင့် ဝေလင်း ပျော်သွားသည်။ စောစောက
ကန့်ကွက်မိသည့် ပါးစပ်ကို နာနာလေးရိုက်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်
မိသည်။

“အေးလေး . . . ဒါဆိုလည်း နင့်သဘောပဲ”

ဆုဆု ဝမ်းသာသွားသည်။ ချယ်ရီ စောစောထပြီး ဆွမ်း
ချက်လောင်းရမှာ ပျင်းတာကိုလည်း ကျေနပ်မိသည်။

ဝေလင်းအတွက် ဆုဆု ပါရမီဖြည့်ပေးသည့်အတွက်လည်း
ဂုဏ်ယူမိသည်။

ချယ်ရီကတော့ ဘယ်လိုသဘောနှင့် တောင်းဆိုတာလဲ
. . . သူတို့နှစ်ယောက် မသိ။

(၇)

တပို့တွဲလပြည့်နေ့၏ ဆောင်းနှောင်းလေသည် လူကို အေးခဲ
လောက်စေသည်။

နံနက်စောစော ဆုဆုဆွမ်းချက်ဖို့ အိပ်ရာထသည်။ ဆုဆု
စိတ်ထဲမှာ ပျော်နေသည်။ ဝေလင်းအတွက် ကုသိုလ်ပြုပေးရလို့
ဖြစ်သည်။

သံသရာဘဝအဆက်ဆက် ရေစက်ဆုံဖို့ ဆုဆုအားထုတ်နေ
တော့သည်။ ဝေလင်းကတော့ အိပ်လို့ကောင်းနေလိမ့်မယ်လို့ ဆုဆု
တွေးမိသည်။

ပေါင်းအိုးခလုတ်ကိုနှိပ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေသည်။
လှိုင်မြစ်ကမ်းတစ်ဖက်က တရားသံတွေ ကြားနေရ၏။

နံနက်ခင်းအလင်းသည် ကျက်သံရေအပေါင်း ခညောင်း
နေတော့သည်။

အောက်ဘက်က ကြေးစည်သံကြားကြားချင်း ဆုဆု ဆွမ်း
ထည့်ပြီး အောက်ထပ်ကိုဆင်းလာခဲ့သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပထမထပ်မှာ ချယ်ရီနှင့်ဆုံသည်။

“ဆုဆု . . . နင် ဆွမ်းလောင်းမလို့လား”

“အေး ဟုတ်တယ်လေ . . . နင့်အတွက် လောင်းပေးမလို့”
ဆုဆုက ပြန်ပြောသည် ချယ်ရီက . . .

“ဒါဆို ငါလည်းလိုက်ခဲ့မယ်လေ”

နှစ်ယောက်သား အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကြေး
စည်တီးသော ကောင်လေးတွေ ကျော်သွားမှ ရဟန်းတွေကြွလာ
သည်။

ဆုဆုကိုင်ထားသော ဆွမ်းလှဲကို ချယ်ရီက လှမ်းယူပြီး

“ဆုဆု . . . ငါပဲ လောင်းလိုက်တော့မယ်”

“နင့်သဘောပဲလေ” . . . ဟု ဆုဆုက ပြန်ပြောသည်။

ထိုအခိုက် ဝေလင်းက သူ့အခန်းကနေ ချယ်ရီတို့ကို ကြည့်
နေတာ ဆုဆုမြင်သွားတော့ . . .

“ဟဲ့ . . . ဝေလင်း . . . နင် ဘာထိုင်ကြည့်နေတာလဲ၊
အောက်လေးဘာလေး ဆင်းလာပါဦးဟ”

ဆုဆု လှမ်းပြောသည်။

“အေး . . . အေး . . . ငါဆင်းလာခဲ့မယ်”

ဝေလင်း အောက်ထပ်ရောက်တော့ ချယ်ရီတို့ ဆွမ်း
လောင်းပြီးပြီ။ ချယ်ရီက ဇလုံကိုင်ရင်း ဝေလင်းကိုကြည့်သည်။

“နင်က နေနိုင်လိုက်တာ၊ ငါတို့ ဆွမ်းလောင်းနေတာ မြင်ရဲ့
သားနဲ့ ကြည့်နေရက်တယ်”

ဆုဆုက စိတ်ကောက်ပြီး သံယောဇဉ်စကားကိုပြောသည်။

“နင်တို့ဆွမ်းလောင်းလည်း ရတာပဲမဟုတ်လား ဆုဆုရဲ့”

“ရတော့ရတာပေါ့ဟ၊ ဒါပေမဲ့ နင်လည်း ရှိစေချင်တာပေါ့”

ပြောပြီး ချယ်ရီလက်ထဲက ဇလုံကိုယူပြီး ဆုဆု လှေခါးထစ်
များကို ပြေးတက်သွားသည်။

ဝေလင်း ကြောင်ပြီး ကျန်နေခဲ့သည်။ သိပ်မကြာလိုက် . . .

ချယ်ရီလည်း ပြေးတက်သွားပြန်သည်။

ဝေလင်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့သည်။

အနောက်ဘက်ကနေ ချယ်ရီရဲ့အလှကိုကြည့်ရတာ ကြည့်နူးစရာ ကောင်းလှသည်။ ရင်ခွန်သံတွေလည်း မြန်နေသည်။

နံနက်အတော်လင်းနေပြီမို့ သူတစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။

လေတိုးအငွေ့မှာ လူကို တုန်ခါစေသည်။ ဆောင်းရဲ့အငွေ့အသက်တွေ ကိုယ်ရောင်ပြနေသည်။

'လဝန်း' လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့အရောက် ဆိုင်ထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

တရားခွေက ဖွင့်လို့မဆုံးသေး။

သိပ်မကြာခင်မှာ သာယာငြိမ်ညောင်းသော သီချင်းသံကြားရပေတော့မည်။

“ညီ . . . ကိုယ့်ကို ကျစိမ့်တစ်ခွက်လောက်”

ဝေလင်း လှမ်းမှာလိုက်သည်။

သူ့ကိုမြင်ကတည်းက ဖျော်ထားတာမို့ ချက်ချင်းလာချပေးသည်။ စီးကရက်တစ်ပွဲပါ ယူလာသည်။

“အစ်ကို ဒီနေ့ စောလှချည်လား”

စားပွဲထိုးလေးက မေးသည်။

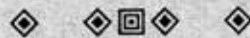
“အေး . . . အိပ်ရာအစောကြီးနိုးနေတာနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ”

စားပွဲထိုးလေး ရယ်ပြီး ထွက်သွားသည်။

ဒီနေ့ ချယ်ရီကို ကျောင်းမှာသွားတွေ့ရင် ကောင်းမလားလို့ သူ တွေးမိသည်။

ချယ်ရီက ခက်ခက်ထန်ထန်ဆက်ဆံမှာကိုလည်း ကြေခက်နေသည်။

ချယ်ရီ ထိုသို့ဆက်ဆံရင် ဆုဆုနဲ့သွားတွေ့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

(၈)

ကင်တင်းရှိရာဘက်ကို ဝေလင်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ လာမယ့်သာ လာရတယ် . . . ဆုဆုတို့တက်နေတဲ့အတန်းနဲ့ အခန်းကိုလည်း ဝေလင်းမသိ။

ဒါကြောင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကပဲ ထိုင်စောင့်ရန် ဝေလင်းဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကျောင်းကားပါကင်ထိုးတဲ့နေရာမှာတော့ ချယ်ရီရဲ့ကားကို တွေ့ရသည်။ လူကိုတော့ မတွေ့မိ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ဝေလင်းထိုင်ရင်း ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေကို ငေးမိသည်။ ချယ်ရီကို တွေ့လိုလော ပြင်းပြနေသည်။

အချိန်တစ်ချိန်မှာတော့ ချယ်ရီကို တွေ့ရမယ်လို့ ယုံကြည်မိသည်။ လက်ကနာရီကို ကြည့်မိတော့ ၁၁ နာရီထိုးတော့မည်။

ဆိုင်မှာလည်း လူကျလာပြီဖြစ်သည်။ ချယ်ရီတို့တော့ ပေါ်
မလာသေး။ စောင့်မယ့်သာစောင့်ရတယ် . . . လူက စိတ်မရှည်
ချင်တော့။

ဖွဲ့ရိုမူရလဒ်ကြောင့်လား မသိ . . . ပထမဆုံး ဆုဆုကို လှမ်း
မြင်လိုက်သည်။ ဆုဆုက ကပိုကရီနဲ့ ယဉ်နေသည်။ ချယ်ရီနှင့်
ဘေးချင်းယှဉ်လျှောက်လာသည်။ ချယ်ရီကတော့ အတိုင်းထက်
အလွန် ပိုချစ်ဖို့ကောင်းသည်။ သူမအလှကို ဝေလင်း ဘယ်လိုမှ
စာဖွဲ့လို့မရ။

ချယ်ရီတို့နှစ်ယောက် သူ့ရှေ့အရောက် ဝေလင်းလှမ်းခေါ်
လိုက်သည်။ ကြားကြားချင်း မူယာမာယာများနေသေးသည်။

ဝေလင်းမှန်းသိတော့မှ ဆုဆုက အံ့ဩပြီး ဝေလင်းအနား
ပြေးလာမတတ် လျှောက်လာသည်။

ဝေလင်းမှာ ထိုင်နေရင်းနှင့် ရင်မောရသည်။

“ဝေလင်း . . . နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ကောင်မလေးတွေ
လာကြည့်တာလား။”

ဆုဆုအမေးကြောင့် ဝေလင်းရယ်ပြီး . . .

“မဟုတ်ပါဘူးဟ၊ ငါ နင်တို့ဆီ လာတွေ့တာပါ။”

ချယ်ရီလည်း ရောက်လာပြီး . . .

“ငါတို့ကို မလိမ်ပါနဲ့ဟာ၊ ကောင်မလေးတွေ လာကြည့်ရင်
ကြည့်တယ်ပေါ့ဟ”

ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေသည်။ “ငါလာကြည့်တာ နင့်ကိုပါ
ဟာ . . . လို့ ဝေလင်းပြောပြချင်သည်။ ဆုဆုရှိနေလို့ မပြောဖြစ်။

“တကယ် နင်တို့ဆီ လာတာပါဟာ . . . ငါ တစ်ခေါက်မှ
မရောက်ဖူးလို့ပါဟ”

ကလေးကလားဆန်ဆန် ဝေလင်းပြောမိသည်။ ဝေလင်းနှင့်
အတူ ထိုင်ကြသည်။

“ဒါနဲ့ နင်တို့ ဘာသောက်မလဲ . . . မှာလေ”
ဝေလင်း မေးမိသည်။ ဆုဆုက သူ့စတီးချိုင့်ကို ဖွင့်ပြီး . . .

“ငါ ထမင်းစားပြီးမှ မှာမယ်” . . . လို့ ပြောသည်။
ဆုဆုက စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်ပြီး . . .

“ဝက်ထမင်းကြော်တစ်ပွဲ ပေးပါ” . . . လို့ မှာသည်။

“ဆုဆု . . . နင် အိမ်ကဟင်းနဲ့ပဲ စားမလို့လား၊ တစ်ခုခု
သပ်မှာဦးလေ”

“ရပါတယ်ဟာ . . . အပိုကုန်မယ့်အလုပ်တွေ မလုပ်ပါနဲ့”
ဆုဆုက ဝေလင်းကို ပြန်ပြောသည်။ ဝေလင်း စားပွဲပေါ်

တင်ထားတဲ့ စာအုပ်တွေကို ကိုင်ပြီး . . .

“နင်တို့စာအုပ်တွေ အလေးချိန်နဲ့ရောင်းစားရင် အတော်ပဲ”
ဝေလင်းက ပျော်စေပျက်စေနောက်သည်။ စာအုပ်တွေက
စက္ကူအကောင်းစားတွေနဲ့ ရိုက်ထားတာမို့ အချိန်စီးတာကြောင့်
ဝေလင်းနောက်ပြောင်မိသည်။

“နင်က အဲဒါ ဘယ်လောက်တန်တယ်ထင်လို့လဲ”

ဆုဆုက မေးသည်။

“ငါ ဘယ်သိမလဲဟ၊ ငါက စကားအရ နောက်တာပါ”

ဝေလင်း ပြန်ပြောမိသည်။ ချယ်ရီက လာချပေးတဲ့ ထမင်း
ကြော်ကိုစားရင်း ရယ်သည်။

“ဒါ ချယ်ရီဝယ်ထားတဲ့ စာအုပ်တွေဟ၊ ငါတော့ မဝယ်နိုင်
သေးဘူး။ ဒါ သွေးကင်ဆာအကြောင်း ရေးထားတာ၊ ဒါက သားဖွား
နည်းစာအုပ်ဟ”

ဝေလင်း စာအုပ်ကို လှန်မယ်လုပ်တော့ ဆုဆုက တားသည်။

“မလှန်နဲ့ မလှန်နဲ့ ဝေလင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ . . . မသိလို့ ကြည့်မလို့ဟာ”

ချယ်ရီရော ဆုဆုပါ ရှက်နေသည်။

“မကြည့်ချင်ပါနဲ့ ဝေလင်းရာ၊ အဲဒီအထဲမှာ မိန်းမတွေရဲ့

အဖြစ်မှန်ပုံထွေ ပါနေလို့ပါဟ”

နုနယ်ငယ်သေးသော မိန်းမနှစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကြားမှာ ဖိုမဆိုတော့ ကွဲပြားမှုရှက်စိတ်တွေ ရှိနေကြ
သည်။

မကြည့်ပါနဲ့ဆိုတဲ့အရာကို ဝေလင်း အရမ်းကြည့်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူ . . . ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့် မယူကြည့်တော့။

စိတ်ထဲမှာ သုံးယောက်လုံး စနိုးစနောင့်ဖြစ်နေကြသည်။

ချယ်ရီက . . . ငါ ဒီစာအုပ် မယူလာမိရင် အကောင်းသားလို့
တွေးသည်။ ဆုဆုက . . . ငါ ဒီစာအုပ်အကြောင်း မရှင်းပြမိရင်
အကောင်းသားလို့ တွေးနေသည်။

ဝေလင်းကတော့ ငါ့ကို မကြည့်ခိုင်းရအောင် စာအုပ်တွေ
ထဲမှာ ဘာပုံတွေများ ပါနေလို့လဲ စဉ်းစားနေသည်။

ထွေထွေထူးထူး ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ကြ။ ချယ်ရီကို

ဝေလင်း ဖြေကြည့်ရုံသက်သက် . . . ဝေလင်းကို ဆုဆု ငေးကြည့်
ရုံသက်သက် . . . စားသောက်ပြီး ဝေလင်းနှင့် လမ်းခွဲထွက်ခဲ့ကြ
သည်။

(၉)

ချယ်ရီတို့နှင့် လမ်းခွဲလာကတည်းက ဝေလင်းရှင်မှာ ဟာ
လာဟင်းလင်းဖြစ်နေခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းထဲမှာ လှဲနေပေမယ့် စိတ်
တွေက ချယ်ရီဆီရောက်နေသည်။

ချယ်ရီရဲ့အပြုံးအရယ်တွေမှာ ဝေလင်းမျောပါသွားမိသည်။
စိတ်ကူးအိပ်မက်တို့သည် အရောင်အသွေးစုံလင်စွာဖြင့် ဝေလင်း
နှလုံးသားဆီ ဝင်ရောက်ထိုးနှက်နေသည်။

ထိုအခိုက် အဖေဦးဝေဦး အခန်းတံခါးကို ခေါက်သည်။
ဝေလင်း တံခါးဖွင့်ပြီး . . .

“ဖေဖေ . . . ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဝေလင်း မေးမိသည်။ ဦးဝေဦးက အခန်းတံခါးရှေ့မှာ

ရပ်ပြီး . . .

“မင်းကို ငါပြောစရာရှိလို့ ငါနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ဦး”

ဝေလင်းခေါင်းကုတ်ပြီး ဦးဝေဦးခေါ်ဆောင်ရာ ဧည့်ခန်းဆီ
သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

“မင်းကို ငါပြောစရာရှိလို့ . . . ထိုင်ပါဦး”

ဦးဝေဦးက ဝေလင်းကို စိုက်ကြည့်ပြီး . . .

“ဝေလင်း . . . မင်း ချယ်ရီနဲ့ ရောရောနှောနှောမနေပါနဲ့”

ထိုစကားက ဝေလင်းရဲ့နှလုံးသားကို ဓားနဲ့ အစိတ်စိတ်
အမွှာမွှာ ဖြစ်သွားအောင် လှုပ်လိုက်သလိုပင်။

“ဘာကြောင့်လဲ ဖေဖေ”

“မင်း မသိသေးတာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ သေသေချာချာ
တော့ ငါမရှင်းပြတော့ဘူး၊ ရှင်းပြရင်လည်း မင်းလက်ခံမှာ မဟုတ်
ဘူး”

ဝေလင်း လုံးဝကို နားမလည်နိုင်။

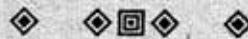
“ဖေဖေက မရှင်းပြတော့ ကျွန်တော် ဘယ်နားလည်မလဲ၊
ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းတော့ ရှင်းပြသင့်တယ်”

ဦးဝေဦး မျက်မှန်ကို ပင့်တင်ပြီး . . .

“ရှင်းပြရရင် မင်းမမွေးခင်ကစပြီး ရှင်းပြရမှာ၊ ဒါကြောင့်

ငါ မရှင်းပြတော့ဘူး၊ တကယ်လို့ မင်း ချယ်ရီနဲ့ သွားရှုပ်လို့ ပြဿနာ
ဖြစ်လာခဲ့ရင် ငါ လုံးဝတာဝန်မယူဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်း
ငါ့စကားကို နားမထောင်လို့ ဒီလိုဖြစ်တယ်လို့ပဲ ငါယူဆတယ်”

ဦးဝေဦးပြောပြီး သူ အခန်းရှိရာကို လျှောက်သွားသည်။
ဝေလင်းကတော့ ခေါင်းကုတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဦးဝေဦး အိပ်ခန်းထဲကိုဝင်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်မွေ့ယာ
ပေါ် လှဲချလိုက်သည်။

ညနေက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တချို့ကို ပြန်တွေးနေမိ
သည်။

အတိတ်က ဦးကျော်စွာ (ချယ်ရီရဲ့အဖေ) နဲ့ ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေ
ဦးဝေဦးခေါင်းထဲ ရှုပ်ထွေးနေသည်။

အလုပ်ကိစ္စတွေ ခေါင်းထဲထည့်ပြီး ဦးဝေဦးအိမ်သို့ ပြန်လာ
ခဲ့သည်။ လှေခါးက တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

ဦးဝေဦးအိမ်ခန်းတံခါးဖွင့်မယ်လုပ်တော့ အနောက်ကနေ
ချယ်ရီက လှမ်းခေါ်ပြီး ..

“ဦး . . . ပြန်လာပြီလား” လို့ နှုတ်ဆက်သည်။

ဦးဝေဦး လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“အေး . . . ပြန်လာပြီဟ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

ထိုအခိုက် ချယ်ရီက သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကို

ဦးဝေဦးကို ပြပြီး . . .

“ဒါ သမီးရဲ့ဖေဖေ ဦးကျော်စွာလေ.. သမီးနဲ့ မတူဘူးလား”

ကြာခဲ့ပြီ . . . မေ့လောက်ပြီ။

မေ့ထားသော အတိတ်တို့သည် ထိုဓာတ်ပုံကြောင့် ဦးဝေဦး
ကို ပြန်သတိရစေသည်။

ဦးဝေဦး အသံတုန်တုန်ရီရီဖြင့် . . .

“ဒါ သမီးရဲ့ အဖေလား၊ သမီးနဲ့ တူတယ်နော်” ဟု ပြော
သည်။

“ဟုတ်တယ် ဦးရဲ့၊ အခု ဖေဖေရဲ့ပုံကို မှန်ပေါင်သွင်းပြီး
ပြန်လာတာ . . . ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ထားမလို့”

“ကောင်းတာပေါ့”

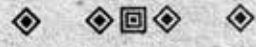
ဦးဝေဦးပြောပြီး အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။

သူ ရင်တွေတုန်နေသည်။

ချယ်ရီက ဘာမှမသိ . . . ။

အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး ဦးဝေဦး မှီထားလိုက်သည်။

အတော်လေးကြာမှ ရင်တုန်တာ သက်သာသွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ဝေဦး . . . မင်းရဲ့စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေနဲ့ ခင်မာ့ကို လုသွားနိုင်ပေမယ့် ခင်မာရဲ့အချစ်ကို ရမယ့်လို့ ထင်နေ သား”

ကျော်စွာ ဒေါသပြင်းပြင်းနဲ့ ပြောလိုက်သည်ကို ဝေဦးက

“ငါ့ခေါင်းထဲမှာ အဲဒါတွေ မရှိဘူး၊ အဓိကက ခင်မာ့ကို ငါ့ရဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ အဲဒါပဲ ရှိတယ်၊ ခင်မာ နဲ့ ငါ့ဘဝမှာ ဘာမှအရေးမကြီးတော့ဘူး”

ကျော်စွာ “တောက်” တစ်ချက် ခေါက်လိုက်ပြီး . . .

“မင်းကွာ . . . ငါနဲ့ခင်မာ ရည်းစားဖြစ်နေတာ သိလျက်နဲ့

မင်းမို့ လုပ်ရက်တယ်”

ဝေဦး တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး . . .

“မင်းနဲ့ရည်းစားဖြစ်တာ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ငါလည်း ခင်မာ့ကို မင်းနဲ့ရည်းစားမဖြစ်ခင်ကတည်းက ချစ်နေခဲ့တာ မင်းလည်း သိတာပဲ၊ မင်းက ခင်မာ့အချစ်ကို လက်ဦးသွားပေမယ့် ခင်မာ့ဘဝကိုတော့ မင်းလက်ထဲ ငါ မအပ်နိုင်ဘူး၊ ခင်မာနဲ့ငါက လူကြီးချင်းသဘောတူထားတာလည်း မင်းသိရဲ့နဲ့ ရည်းစားဖြစ်အောင် ကြံ့ခံတယ်”

ဝေဦးရဲ့ပြစ်တင်စကားတွေကြောင့် ကျော်စွာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသည်။

ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးသွားမှာ ကျော်စွာကြောက်သည်။ အခုအခြေအနေက ကျော်စွာဘက်က အရှုံးပေးရတော့မယ့်အနေအထား။ ကျော်စွာက ဆင်းရဲသည်။ အလုပ်လုပ်ရင်း ကျောင်းတက်နေရသည်။

ဝေဦးနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လိုက်တဲ့အခါ ကျော်စွာ သူ့ကိုယ်ကိုအရှုံးကြီးရှုံးမှန်း သဘောပေါက်သွားသည်။

ဒါပေမဲ့ ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ နာကြည်းချက်အစိုင်အခဲကတော့ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်နေသည်။

ကျော်စွာပြောပြီး လှမ်းထွက်သွားသည်။ တရွေ့ရွေ့ဝေးကွာသွားသည်ကို ဝေဦး စောင့်ကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

(၁၂)

တိုက်ပေါ်ကနေ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေလင်း လှမ်းကြည့်မိ
သည်။ ဆီးနှင်းများကြောင့် အိမ်ခေါင်မိုးများ ရွဲရွဲစိုနေသည်။

အသိတရားသာမရှိရင် မိုးတွင်းကြီးလို့တောင် ထင်မိမှာလို့
စိတ်ကတွေးမိသည်။

အရှေ့ဘက်က အလင်းရောင်ဟာ သူ့အချိန်အခါမရောက်
သေးတဲ့အတွက် ရောင်ပုန်းနေရဲ့။ နှင်းဖြူတို့က ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ခြုံသိုင်းထားသည်။

ဝေလင်း တိုက်ပေါ်က ဆင်းလာပြီး ဘောတံတားဘက်ကို
ထွက်လာခဲ့သည်။

ဝေးအတိတ်က ရှုခင်းများဟာ ခုအချိန်မှာ သူ့စိမ်းဆန်နေ

သည်။ မြစ်တွင်းမှာ ဖြတ်သန်းနေတဲ့ သမ္ဗန်များကို ဝေလင်း ကြည့်မိသည်။

နိစ္စဓူဝအတွက် လိုက်ပါစီးနင်းလာတဲ့ လူသားများ သူတို့တွေ့ရဲ့ တစ်နေ့တာလှုပ်ရှားမှု . . . ဝေလင်း တွေးနေမိသည်။

မြစ်သည် ကြေးနီရောင်ထနေ၏။ ဆောင်းလေကြောင့် မြစ်လှိုင်းလုံးများ ဂယက်ရိုက်ပြသည်ကို ဝေလင်း ထိုင်ကြည့်နေမိသည်။

ဝေလင်းခန္ဓာမှာ အေးတောင့်လာသည်မို့ လမ်းဟောင်းလေးအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

လက်ခုပ်ပင်အောက်ရောက်တော့ အဝေးအတိတ်ကို ပြန်သတိရလာပြန်သည်။ ဆုဆုရဲ့ ငယ်စဉ်ဘဝကမျက်နှာ . . .

“ဝေလင်း နင်အသက်ကြီးသွားရင်လည်း ငါ့ကို မမုန်းရဘူးနော်”

မပီမသ ဆုဆုရဲ့စကားသံ လက်ခုပ်ပင်အောက်မှာ ကြားရသည်။

“နင်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ရဘူးနော် ငါ့ကိုပဲ ချစ်ရမယ်သိလား”

ဝေလင်းပြန်ပြောမိသည်။

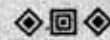
ထိုအခိုက် ဆုဆုမျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ ပြိုကျလာ

သည်။ ဆုဆုငိုတော့ သူလည်း လိုက်ငိုမိသည်။

ထိုအချိန်ကတည်းက ဆုဆုငိုရင် သူ လိုက်ငိုတတ်သည်။

ဆုဆုရယ်ရင် သူ လိုက်ရယ်တတ်သည်။

ဆုဆုဟာ သူ့ရဲ့ကိုယ်ပွားလေးလား ဝေလင်း သိချင်သည်။

“ဟဲ့ . . . ဝေလင်း . . . နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ရှုတ်တရက် လှမ်းခေါ်လိုက်သံကြောင့် ဝေလင်းလန့်သွားပြီး အနောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ . . . ဆုဆု . . . နင်ရော ဘာလာလုပ်တာလဲ”

သူ့အမေးကြောင့် ဆုဆုက . . .

“ဘာလာလုပ်ရမလဲ . . . ဝေလင်းရဲ့ . . . ပျင်းလို့ပေါ့ဟဲ့။

ဒီလက်ခုပ်ပင်ကြီးက ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက အပျင်းပြေ လာဆော့နေတဲ့အပင် မဟုတ်လား၊ ကြီးလာတော့ ပျင်းရင် ငါ ဒီသစ်ပင်အောက်ကို လာနေကျဟ”

ဝေလင်း တွေဝေငေးမောပြီး . . .

“ငါလည်း ဒီလိုပါပဲဟာ နင်နဲ့ မဆုံဖြစ်လို့ မသိတာဟ”

ဝေလင်းကို ဆုဆု သေချာငေးမောကြည့်နေသည်။ ဝေလင်း သူ့ရင်ထဲမှာ ဇာင်းကျိတ်နေတဲ့ ခံစားချက်တွေကို ပွင့်ဟရန် ကြိုးစား မိသည်။

“ဆုဆု . . . နင့်ကို ငါ ရင်ဖွင့်စရာရှိလို့ . . . နင် ကူညီနိုင် မယ်ဆို ငါ့ကို ကူညီဖြေရှင်းပေးပါဟာ”

ဆုဆု တအံ့တဩ နှုတ်ခမ်းလေးဟပြီး ဝေလင်းကို ကြည့် သည်။

“ဘာများလဲဟ”

စူးစမ်းလိုတဲ့ ဆုဆု့စကားကြောင့် . . .

“ဆုဆု ငါ့အဖေက ချယ်ရီနဲ့မတ်သက်နဲ့လို့ . . . ငါ့ကို ပြောတယ်ဟ၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်မှန်း ငါ မသိဘူးဖြစ်နေတယ်၊ နင် ချယ်ရီကို မေးကြည့်ပေးပါ၊ ချယ်ရီနဲ့ ငါ့အဖေ ဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲ ဆိုတာကို”

ဆုဆု ပိုပြီး အံ့ဩသွားသည်။

“ငါသိရသလောက်တော့ နင့်အဖေနဲ့ချယ်ရီ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါမေးပေးမယ်လေ”

ဆုဆုစကားကြောင့် သူ့အားတက်မိသည်။ ဆုဆုကို ဝေလင်း သနားကရုဏာသက်သောအကြည့်များဖြင့် ကြည့်မိသည်။

‘ဆုဆု . . . ဘာကြောင့် သူ့အပေါ် ကောင်းနေရတာလဲ’ ဝေလင်း ဖျတ်ခနဲ အတွေးဝင်လာသည်။ ဆုဆုကိုတော့ မမေးမိ။

“ဘာလို့ တွေဝေနေရတာလဲဟ၊ ငါ မေးပေးမှာပါဆိုမှ” ဆုဆု နှုတ်ခမ်းစုပြသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟာ . . . ငါ နင်နဲ့ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းတွေ တွေးမိလို့ပါဟ”

ဆုဆုက အတိတ်ပုံရိပ်တစ်ခုကို သတိရဟန်နဲ့ ရယ်ပြသည်။

“အေးနော် . . . ငယ်ငယ်တုန်းက အရမ်းပျော်ဖို့ကောင်းတာ၊ ခု အရင်လောက်ပျော်ဖို့ မကောင်းတော့ဘူးနော်”

ဆုဆုကို ဝေလင်းနားလည်စွာ ကြည့်မိသည်။

“ဒါနဲ့ နင်မေးဖို့ မမေ့နဲ့ဦးနော်”

“အေးပါဟ၊ ငါ သိသိချင်း နင့်ကို ပြန်ပြောပြမယ်၊ စိတ်ချ”

ဆုဆုကို ယုံကြည်မှုများစွာဖြင့် ဝေလင်းကြည့်မိသည်။ ဆုဆု လက်ခုပ်ပင်ကို ကျောခိုင်းပြီး ကုန်းမြင့်ပေါ်ကို တက်သွားသည်။ ငယ်ငယ်ကလောက် မပေါ့ပါးပါ။ လေးလေးလံလံခြေလှမ်းများဖြင့် တက်သွားတာဖြစ်သည်။

အပင်ပေါ် မော့ကြည့်မိတော့ လက်ခုပ်ပွင့်နီနီရဲ့ရဲ့လေးတွေ
ကို ဝေလင်း မြင်ရသည်။

မကြာခင်မှာ လက်ခုပ်သီးတွေ သီးတော့မည်။

(၁၃)

ကျောင်းထဲကို ချယ်ရီ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ ကားပါကင်မှာ
ကားထိုးပြီး ကင်းတင်းဘက်ကို ဆုဆုနဲ့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ လက်ဖက်ရည်မှာပြီး ဆုဆုက ချယ်ရီ
ကို မေးသည်။

“ချယ်ရီ နင်နဲ့ဝေလင်းအဖေနဲ့ ဘာပြဿနာဖြစ်ဖူးလဲ”

ဆုဆုအမေးကြောင့် ချယ်ရီကြောင်သွားပြီး . . .

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟေ့၊ သူ့အဖေနဲ့ငါ စကားတောင် တစ်ခါပဲ
ပြောဖူးတာ”

ချယ်ရီစကားကြောင့် . . .

“ဘယ်မှာပြောဖူးတာလဲ ချယ်ရီ”

ဆုဆုကို ချယ်ရီ ရှင်းပြသည်။

“ဟိုနေ့က ငါ အခန်းကို ဖွင့်မယ်လုပ်တော့ သူ့အဖေနဲ့ တွေ့တာနဲ့ ငါနှုတ်ဆက်မိတာ၊ အဲဒီတစ်ခါပဲ စကားပြောဖူးတာ”

ချယ်ရီစကားကြောင့် ဆုဆု သေချာစဉ်းစားပြီး . . .

“နင် သေချာစဉ်းစားပါဦးဟ၊ ဟိုအရင်တုန်းက လမ်းမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သွားရင်းလာရင်း နင်နဲ့ပြဿနာဖြစ်ဖူးလားလို့”

ဆုဆုစကားကြောင့် ချယ်ရီ သေချာစဉ်းစားရပြန်သည်။

ချယ်ရီ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ မရတာမို့ . . .

“တကယ် . . . အဲဒီတစ်ခါပဲ စကားပြောဖူးတာ”

ဆုဆုက လမ်းတစ်ဖက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး . . .

“အဲဒါဆို တစ်ခုခုမှားနေပြီထင်တယ်”

ဆုဆုစကားကြောင့် ချယ်ရီက . . .

“ဘာမှားနေလို့လဲဟ . . . ဒါနဲ့ဆုဆုက ချယ်ရီနဲ့ သူ့အဖေ အကြောင်းကို ဘာလို့မေးရတာလဲ”

ဆုဆု လန့်သွားပြီး . . .

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟ၊ သိချင်လို့ မေးတာပါဟ”

နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်နေသည်။ လက်ဖက်ရည်ကိုသာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်သောက်နေကြသည်။

ချယ်ရီကလည်း သူ့ကို ဘာလို့ ဒီလိုမေးရတာလဲ စဉ်းစားနေသည်။ ဆုဆုကတော့ ဒီပြဿနာရဲ့အဖြေကို ခေါင်းထဲမှာ ချင်းလင်းနေသည်။

အတော်ကြာမှ ဆုဆုက သူ့သိချင်တဲ့ကိစ္စကို ထပ်မေးသည်။

“ချယ်ရီ နင်နဲ့ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုတော့ ဦးဝေဦး မိစ္ဆာ မရိုမသေဖြစ်မယ့် အပြုအမူများ နင်သွားလုပ်မိသေးလား”

ချယ်ရီခေါင်းကုတ်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောမိသည်။

“မလုပ်မိပါဘူးဟာ၊ အဲဒီနေ့က ငါရိုရိုသေသေနဲ့ ဦးဝေဦးကို ဆက်ဆံတာဟ၊ အဲဒီနေ့က ငါအဖေရဲ့ဓာတ်ပုံကို နင်နဲ့ဈေးက ဆိုင်မှာ မှန်ပေါင်သွင်းတဲ့နေ့လေ၊ နင်က ဈေးမှာနေခဲ့လို့ ငါ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာတဲ့နေ့ပေါ့”

ချယ်ရီစကားကြောင့် ဆုဆု လမ်းစတွေ့သွားသလိုလို . . .

“ဒါဆို နင်အဖေရဲ့ဓာတ်ပုံ ဦးဝေဦးကို ပြလိုက်တာပေါ့”

ချယ်ရီ ခေါင်းညိတ်ပြီး . . .

“အေး . . . ပြလိုက်တယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဟ”

ချယ်ရီရဲ့အမေးကို ဆုဆု မဖြေနိုင်ဘဲ စဉ်းစားနေသည်။

‘ဒီပြဿနာတွေဟာ ချယ်ရီနဲ့ဘာမှမသက်ဆိုင်နိုင်ဘူး၊ ဦးဝေဦးနဲ့ချယ်ရီအဖေနဲ့သာ သက်ဆိုင်နိုင်တယ်’ လို့ ဆုဆု တွေး

နေသည်။

ဆုဆု ငြိမ်သက်နေတာမို့ ချယ်ရီ ဒေါက်ကန်သွားသည်။

“ဟဲ့ . . . ဆုဆု ငါမေးနေတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လဲလို့”

ဆုဆု လန့်သွားပြီး . . .

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟ”

ပြန်အဖြေပေးသည်။

ချယ်ရီက ဘာမှနားမလည်သလို ဆုဆုကို ကြည့်သည်။

ဆုဆုကတော့ လူနာတစ်ယောက်ကို ခွဲစိတ်ရသလိုမျိုး ပြဿနာတွေ
ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းကို ခွဲစိတ်နေသည်။

“ဆုဆု ငါတို့ အတန်းတက်ကြရအောင်”

ချယ်ရီ စကားကြောင့် ကျန်လက်စ လက်ဖက်ရည်ကို ဆုဆု
မော့သောက်လိုက်ပြီး . . .

“အေးလေ . . . သွားကြရအောင်”

ချယ်ရီ ငွေရှင်းပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်း
လျှောက်ရင်းနဲ့ ချယ်ရီက ဆုဆုကို မေးသည်။

“ဆုဆု . . . နင့်မှာ ချစ်ရမယ့်သူ မရှိဘူးလား”

ချယ်ရီကို ဆုဆု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောချင်သည်။ ဒါပေမဲ့
နှုတ်ခမ်းဖျားက ပြောမထွက်တာကြောင့် . . .

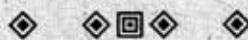
“မရှိပါဘူးဟ၊ ဒါနဲ့ နင့်မှာရော ရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့ဟ၊ တစ်ယောက်သောသူပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခွဲခွာခဲ့ရ
တာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ရောပေါ့”

ချယ်ရီပြောပြီး အတိတ်ကို စိတ်ရောက်သွားသည်။ ပြီးမှ
သတိရဟန်ဖြင့် . . .

“ဒီအကြောင်းတွေကို ငါ . . . ပြီးမှ နင့်ကိုပြောပြမယ်” လို့
. . . ချယ်ရီက ဆုဆုကို ပြောသည်။

ဆုဆုက ချယ်ရီစွဲလမ်းနေတဲ့ ကောင်လေးအကြောင်းကို
အရမ်းသိချင်နေသည်။

ဘဲလ်သံကြောင့် ဝေလင်း အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။
ဆုဆုရဲ့ အပြုံးမျက်နှာကို ဝေလင်းတွေ့လိုက်ရသည်။
“ဆုဆု အထဲဝင်လေ”

ဝေလင်း ဖိတ်ခေါ်မိသည်။ ဆုဆုက ဝေလင်းနောက်က
ကပ်လိုက်လာသည်။ အခန်းထဲမှာ သီချင်းသံ ဆူညံနေသည်။

ဆုဆု ဆိုဖာပေါ်ထိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ဝေလင်း . . . ကက်ဆက်သံ နည်းနည်းတိုးလိုက်ဟာ”

ဆုဆုရဲ့ တောင်းဆိုမှုကြောင့် ဝေလင်း အသံတိုးလိုက်သည်။

“ဘာသတင်းထူးလို့လဲ ဆုဆု”

ဆုဆုက နှုတ်ခမ်းစုပြုပြီး . . .

“ထူးလို့လာတာပေါ့”

ဆုဆုစကားကြောင့် ဝေလင်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဒီလိုဟ၊ နှင့်စုံစမ်းခိုင်းတဲ့ကိစ္စလေ”

“အေး . . . အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ဝေလင်း သိချင်စိတ်နဲ့ မေးသည်။

“နှင့်အဖေနဲ့ ချယ်ရီနဲ့ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ဘူးဟ”

ဝေလင်း ခေါင်းကုတ်ပြီး . . .

“မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ရမယ်”

ဝေလင်း စကားကို ဆုဆု ပြန်ရှင်းရန် ပြင်သည်။

“ဒီလိုဟ . . . နှင့်အဖေနဲ့ ဘာမှတော့ မဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချယ်ရီမှာ စေ့စပ်ထားတဲ့ သူ့ရည်းစားရှိတယ်ဟ၊ အဲဒါ . . . နှင့် အဖေသိလို့ နှင့်ကို ရောရောနှောနှောမနေခိုင်းတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”
ဆုဆုစကားကို ဝေလင်း မယုံချင်ယုံချင်နဲ့ လက်ခံလိုက်မိသည်။

ဆုဆု ရင်တွေ တုန်နေသည်။

“အဲဒါကြောင့်လား ဆုဆု”

“ဟုတ်တယ် ဝေလင်း” လို့ ဆုဆု ပြန်ဖြေမိသည်။

ဝေလင်းရင်ထဲမှ ဗလောင်ဆူနေသည်။

ဆုဆု နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားတာကိုတောင် အတိမထားမိတော့။ ကက်ဆက်အသံကို မြှင့်တင်ဖို့ရန် ခလုတ်ကို အဆုံးထိ လှည့်တင်လိုက်မိသည်။

(၁၅)

“ဆုဆု နင့်ကို တစ်ချိန်ကျရင် ငါအရမ်းချစ်ခဲ့တဲ့ကောင်လေး တစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောပြမယ်လို့ ငါပြောဖူးတယ်နော်၊ ဒု အဲဒီကောင်လေးအကြောင်းကို ငါပြောပြတော့မယ်”

“ငါ ကလေးဘာတုန်းက လေးနှစ်သမီးဘဝလောက်ကပေါ့၊ မူကြိုတက်နေတုန်း အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ဆုံခဲ့ကြတယ်”

“သူက ပြုံးလိုက်ရင် ပါးချိုင့်လေး ပေါ်လာတယ်၊ အဲဒီ ပါးချိုင့်လေးကို ငါ ငယ်ငယ်က အရမ်းနှစ်သက်ခဲ့တာ”

“ပြီးတော့ သူက ပုံဆွဲအရမ်းတော်တာ၊ ငါ့ရဲ့ ပုံဆွဲစာအုပ် ထဲက ပုံတွေကို သူက အလွတ်ပြန်ဆွဲပြတတ်တယ်၊ ငါ အဲဒါလေးကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်”

“ငါ ဘယ်လောက်ထိ စွဲလမ်းခဲ့သလဲဆိုရင် ငါ သူ့နားက ဝေးရမှာကို အရမ်းကြောက်တဲ့အထိ စွဲလမ်းခဲ့မိတယ်”

“အိပ်ချိန်ပေးရင်လည်း သူ့နဲ့အတူတူ အိပ်ဖြစ်တယ်၊ စားချိန် ပေးရင်လည်း သူ့နဲ့အတူတူ စားဖြစ်တယ်”

“ငါ သူ့နဲ့ မတွေ့ခင်က မူကြိုတက်ရမှာကို အရမ်းကြောက် တာ၊ မူကြိုကျောင်းကား လာပြီဆိုရင် ငါ့မှာ မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်နဲ့ နောက်ပိုင်းတော့ ငါ မငိုတော့ဘူး၊ ငါ့ဖေဖေနဲ့မေမေက ငါ့ကို အရမ်းအံ့ဩတာ သိလား မိဆု”

ဆုဆု ခေါင်းညိတ်ပြီး စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။ ချယ်ရီက ရေတစ်ခဲသောက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ဒီလိုနဲ့ ငါတို့ကျောင်းတက်ရမယ့်အချိန်မှာ သူ့နဲ့ငါ ခွဲခွာခဲ့ရ တာပါပဲ၊ ငါ ခုပြန်တွေ့ရင် သူ့ကို မှတ်မိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မုန်ထဲမှာ ခုအချိန်ထိ သူ့ကို စွဲလမ်းနေတုန်းပဲ၊ သူ့ဘက်က ငါ့ကို ပြန်တွေ့ရင် ဘယ်လိုသဘောထားမလဲလို့ ငါ ခဏခဏ စဉ်းစား ဖူးတယ် သိလား မိဆု”

“ဒါပေမဲ့ ငါ စဉ်းစားသမျှ စိတ်ကူးတွေက မကြာခင်မှာပဲ လွင့်ပါးပျက်စီးသွားကြတာချည်းပါပဲ”

“ငါက သူ့ကို စိတ်ကူးနဲ့ ချစ်နေကိုးဟ”

“ဒါနဲ့ ငါတစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ သူ့နဲ့နောက်ဆုံး မခွဲခွာခင် လေးမှာ သူ့ဆီက ပစ္စည်းတစ်ခုကို ငါ လဲယူထားတယ်၊ အဲဒါ ဘာလဲ မိဆု နင်သိလား”

ဆုဆု ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်သည်။ “အဲဒီပစ္စည်းက ပုံဆွဲစာအုပ်လေးပဲ”

ချယ်ရီပြောပြီး ယွန်းဘူးထဲမှ ပုံဆွဲစာအုပ်ကို ထုတ်ပြသည်။ စာအုပ်က ဟောင်းနွမ်းပြီး အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ ကြာခဲ့သော စာအုပ်ကို ဆုဆု ယုယုယယ လှန်ကြည့်သည်။

“ပုံတွေက မဆိုးဘူးနော်၊ အရောင်လေးတွေ ထည့်ထားတာ အရမ်းလှတာပဲ၊ ကလေးလေးတစ်ယောက် ဆွဲတယ်လို့တောင် မထင်ရဘူးနော်”

ချယ်ရီ ပြုံးရယ်ပြီး . . .

“အဲဒါကြောင့်မို့ ငါစွဲလမ်းမိတာပေါ့ မိဆုရဲ့”

ချယ်ရီရဲ့စကားကို ဆုဆု မချေပနိုင်ဘဲ ပန်းချီပုံတွေကိုသာ စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေမိသည်။

ချယ်ရီကပဲ အလိုက်တသိ ဘာမှမပြောဘဲနေသည်။ အတော် ကြာမှ ဆုဆုက . . .

“ချယ်ရီ ဒီပုံလေးက အရမ်းထူးဆန်းတယ်နော်၊ လက်ခုပ်

ပင်အောက်မှာ ခုံတန်းလေးနဲ့ လက်ခုပ်ပွင့်တွေကလည်း နီနီရဲ့ရဲ့ ရယ်”

ဆုဆုစကားကြောင့် ချယ်ရီက ...

“ဟုတ်တယ်နော် အရမ်းကိုလှတာပဲ”

“ငါ ဒီပုံလေးကို အရမ်းကြိုက်တယ် သိလား ချယ်ရီ”

ဆုဆုပြောပြီး ဝေလင်းဆီ စိတ်ရောက်သွားသည်။ ဆုဆုကို ဝေလင်း ထိုကဲ့သို့ ပုံတစ်ပုံဆွဲပေးဖူးသည်။

ဒါကြောင့် ဝေလင်းများ ဖြစ်နေမလားလို့ စိတ်ပူမိသည်။ စာအုပ်ကို ပြန်ပိတ်ပြီး ကောင်လေးရဲ့နာမည်ကို ဖတ်လိုက်သည်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ကြာခဲ့တာကတစ်ကြောင်း ရောင်စုံခဲတံ အဝီ ရောင်နဲ့ ရေးထားတာက တစ်ကြောင်းကြောင့် စာလုံးတွေက မသဲ မကွဲ ...

ဆု : အာရုံစိုက်ပြီး ဖတ်မိလိုက်သည်။

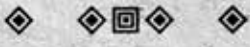
“ဝေးလွင့် ... ဝေးလွင့်”

ဆုဆုအသံကြောင့် ချယ်ရီက ...

“ဟုတ်တယ် ဆုဆု အဲဒီကောင်လေးနာမည်က ဝေးလွင့်ပဲ ချယ်ရီရဲ့စကားကြောင့် ဆုဆု ကြက်သီးထသွားသည်။

“ဝေးလွင့်တဲ့လား”

ဆုဆုကားလမ်းဘက်ကို ကြည့်ပေမယ့် သူမ စိတ်တွေက စိတ်တစ်နေရာဆီသို့ ဦးလှည့်သွားသည်။

(၁၆)

အတိတ်ကို လွမ်းဆွတ်သတိရမိသည်။

ဆုဆုရင်ထဲမှာ အမည်ဖော်လို့မရတဲ့ ခံစားချက်တချို့ကို
ခံစားမိသည်။

ဝေးလွန်းလှတဲ့အတိတ်နဲ့ပုံရိပ်တို့သည် ဆုဆုအတွေးထဲကို
ဦးမိုးချယ်လှယ်ထားသည်။

"ဒီပုံလေးကို အမှတ်တရအနေနဲ့ ဆုဆု နင့်ကို ငါ လက်
ဆောင်ပေးမယ်နော်"

ဝေးလွင့်ရဲ့စကားသံများ ဆုဆုကြားမိသည်။

'ဝေလင်းဟာ တကယ်ပဲ ဝေးလွင့်ဖြစ်နေမလား'

တွေးကာ စိုးထိတ်မိသည်။

အတွေးစများဟာ ဆုဆုရဲ့အာရုံကို နှောင့်ယှက်နေသည်။
ဝေလင်းကို ဆုဆု တိတ်တခိုးချစ်မိခဲ့ခြင်းက ညများစွာကို အအိပ်
ပျက်စေခဲ့သည်။

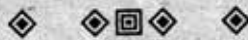
ချယ်ရီနဲ့ပြိုင်ဘက်ဖြစ်မှာကို ဆုဆု စိုးရိမ်မိသည်။ အခြေ
အနေအရတော့ ဆုဆုဘက်က ရှုံးနေရသည်။

ဝေလင်းကိုယ်တိုင်က ချယ်ရီဘက်ပါနေတော့ ဆုဆုအတွက်
အတွေးကြပ်နေသည်။

ဆုဆု အရှုံးအနိုင်မလုရသေးတဲ့အတွက် စိတ်အေးရသည်။
အရေးကြီးတာ ချယ်ရီက ဝေလင်းကို ပြန်မချစ်ဖို့ပဲ အဓိကကျ
နေသည်။

ချယ်ရီပြန်မချစ်အောင် ဆုဆု ကြိုးစားရမည်။ ချယ်ရီက
ဝေလင်းဟာ ဝေးလွင့်ဆိုတာ မသိဖို့ ဆုဆု ကြိုးစားရမည်။

တကယ်လို့ ဝေလင်းဟာ ဝေးလွင့်ဆိုတာ ချယ်ရီ သိသွား
ရင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲ ဆုဆုတွေးရင်း ဆက်မတွေးနိုင်လောက်
အောင် ခံစားရသည်။

(၁၇)

“ချယ်ရီ . . . နင်ဘယ်သွားမလို့လဲ”
ဆုဆုက မေးလိုက်သည်။ ချယ်ရီက အလုံလမ်းဘက်ကို ကွေး

ချိုးကွေ့ရင်း . . .

“ငါ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ဆုဆု”
ဆုဆုက ငြိမ်သက်ပြီး ဘာမှ ပြန်မမေးတော့ . . .

ချယ်ရီကားကို မူကြို (၄) ဘက် ကွေ့လိုက်သည်။

“ချယ်ရီ မူကြိုကျောင်းထဲကို ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”
ဆုဆုအမေးကို ချယ်ရီက ရယ်ပြီး . . .

“ငါ လူတစ်ယောက်အကြောင်း စုံစမ်းမလို့ဟ . . . သူနဲ့ငါ

ကွဲကွာခဲ့တာ ၂၁ နှစ်လောက် ရှိပြီဟ”

ချယ်ရီစကားကြောင့် ဆုဆုရယ်ပြီး . . .

“နင်ကလည်းဟာ အဲဒီလောက် နှစ်တွေကြာနေတာ နင်
ရှာလည်း တွေ့မယ် ထင်လား”

“တစ်နေ့နေ့ပေါ့”

ချယ်ရီပြောပြီး ကားပေါ်က ဆင်းသည်။ ချယ်ရီဦးဆောင်
ရာကို ဆုဆု နောက်က လိုက်လာသည်။

မူကြိုဆရာမကြီးရုံးခန်းကိုရောက်တော့ ချယ်ရီက သူ့ပိုက်ဆံ
အိတ်ထဲက ဖြတ်ပိုင်းလေးတစ်ခုကို ထုတ်ပြပြီး . . .

“ဆရာမ ဒီဖြတ်ပိုင်းစာအုပ် လက်ခံထဲမှာ ဝေးလွင့်ဆိုတဲ့
ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကျောင်းဝင်အမှတ်နဲ့ သူ့ကိုယ်ရေး
ရာဇဝင်ကို သိချင်လို့ပါ။ ဒီဖြတ်ပိုင်းထဲမှာပါတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့
တစ်နှစ်တည်း တတ်ခဲ့တာပါ”

ဆရာမ ဖြတ်ပိုင်းကို ယူကြည့်ပြီး . . .

“ဒါ ကျောင်းသားလက်ခံတဲ့ဖြတ်ပိုင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးရဲ့
. . . အမေတို့ဆီမှာ ဒီဖြတ်ပိုင်းလက်ခံတွေကို သုံးလေးနှစ်ထက်
ပိုမထားဘူး သမီးရဲ့”

ချယ်ရီ စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ သူ မျှော်လင့်ထားသလို
ဖြစ်မလာတော့ လှည့်ထွက်ပြန်လာခဲ့သည်။

ကားပေါ်ရောက်တော့ ဆုဆုက . . .

“အဲဒီကောင်လေးက ဘယ်သူလဲ ချယ်ရီ” . . .

မေးပေမယ့် ချယ်ရီ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။

ဝမ်းနည်းနေသလိုလို . . .

ချယ်ရီမှာ စေ့စပ်ထားတဲ့သူရှိနေတယ်ဆိုတာ ဝေလင်းသိ
တာတည်းက စိတ်ထဲမှာ မငြိမ်မသက်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူရှိနေသောကြောင့် ဝေလင်းမေ့လို့ရ
အောင် မေ့ထားချင်သည်။

ချယ်ရီ အပြင်ထွက်သွားတာကို ဝေလင်း လှမ်းမြင်လိုက်
သည်။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာလွှဲထားမိသည်။

ဒါကို ချယ်ရီက ဝေလင်းကိုမြင်တော့ လှမ်းခေါ်သည်။
ဝေလင်း ရင်တွေ တုန်ခါသွားသည်။

“ဟေ့ ဝေလင်း . . . နင် ဘာငေးနေတာလဲ”

ဝေလင်းရင်ထဲမှာ သံယောဇဉ်ကြီးတွေ တင်းရစ်ကုန်သည်။
သံယောဇဉ် မကုန်သေးတဲ့ ချယ်ရီကို ပြန်ကြည့်မိသည်။

“ငါ ဘာမှမငေးပါဘူးဟာ၊ တွေးနေတာပါ”
 “အဲဒါဆို အလုပ်မရှိရင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား”
 “ဘယ်သွားမလို့လဲဟ”

“ဈေးမှာ ပစ္စည်းတစ်ခု သွားဝယ်မလို့”
 ချယ်ရီခေါ်ရာကို ဝေလင်း မငြင်းဆိုရဲ့။ ဒါကြောင့် ချယ်ရီရာကို အပြေးလာမိသည်။ ချယ်ရီက တိုက်အောက်မှာ စောင့်နေသည်။

ဝေလင်းနဲ့ ယှဉ်မိမှ ချယ်ရီကားရှိရာသို့ လာခဲ့ကြသည်။
 “ချယ်ရီ နင် ဘယ်မှာသွားဝယ်မှာလဲ”
 “စုပါဝမ်းမှာ”

ချယ်ရီ ကားထဲဝင်ပြီး စက်နှိုးသည်။ ဝေလင်းက ချယ်ရီဘေးမှာ ထိုင်သည်။

ချယ်ရီ စုပါဝမ်းရှိရာသို့ ဦးတည်ပြီး မောင်းနေသည်။ ဝေလင်းက ချယ်ရီရဲ့အပြုအမူတွေကိုပဲ ငေးကြည့်နေသည်။

“နင် ဘာကြည့်တာလဲ ဝေလင်း”

ဝေလင်း ရင်တွေ တုန်ခါသွားသည်။ မေ့လဲလုမတတ် စေခဲ့သည်။ ဝေလင်းမျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး . . .

“လှလို့ ကြည့်တာပေါ့”

ဝေလင်းပါးစပ်မှ လွတ်ခနဲထွက်သွား၏။ ချယ်ရီက နှုတ်ခမ်းပြုသည်။

“ဘာလဲ နင်က ငါ့ကို ကြိုက်နေလို့လား”

ဝေလင်းက ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မေးမှတော့ ဝေလင်း ရှေ့တိုးဖို့ ရှိတော့သည်။ ဒါကြောင့် ဝေလင်း ခေါင်းညိတ်ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ် ချယ်ရီ နင့်ကို ငါချစ်နေတယ်”

ချယ်ရီက ရယ်မြဲရယ်နေသည်။ ပြီးမှ . . .

“ဝေလင်း ငါ့မှာ စေ့စပ်ထားတဲ့ ငါ့ချစ်သူ ရှိတယ်၊ သူ့ကို ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် နင် နောက်ကို ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း မပြောပါနဲ့ဟာ”

ချယ်ရီရဲ့ရင်ထဲကလာတဲ့ စကားသံကြောင့် ဝေလင်း . . . တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံသွားသည်။

ဝေလင်း သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသိမ့်စကားဆိုပြန်သည်။

“အေးပေါ့ဟာ၊ ငါ့ကုသိုလ်ကိုက ခေလွန်းပါတယ်ဟာ၊ ကိုယ့်ချစ်တဲ့ကောင်မလေးက ချစ်သူရှိမှတော့ ငါ လက်လျှော့လိုက်ရုံပဲ နို့တာပေါ့”

ရွှေဘုံသာလမ်းဘက်ကို ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ ကားပါကင်

ထိုးရန် နေရာကို ရှာရသည်။

လွတ်နေတဲ့နေရာတွေမှ ချယ်ရီကားထိုးရန် ဘက်ဆုတ်ပြီး ပါကင်ထိုးလိုက်သည်။

ချယ်ရီ ကားစက်ရပ်ပြီး ကားတံခါးဖွင့်လိုက်သည်။ ဝေလင်းလည်း ဆင်းလိုက်သည်။ နှစ်ဦးသား လော့ချပြီး စူပါဝမ်းဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

သူစိမ်းဆန်လွန်းတဲ့ ခြေလှမ်းများနဲ့ လှမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စူပါဝမ်းရောက်တော့ ပစ္စည်းအပ်တဲ့နေရာကလူကို ချယ်ရီက မေးသည်။

“ခွေးအသုံးအဆောင်ပစ္စည်း ဘယ်မှာရောင်းလဲ မသိဘူးအစ်ကို”

တာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းက . . .

“သုံးထပ်မှာ ညီမ”

ဝေလင်းကို ချယ်ရီ လှမ်းကြည့်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားသည်။ ချယ်ရီနောက်မှ ဝေလင်းလိုက်မိသည်။

“ချယ်ရီ . . . ခွေးဘယ်တုန်းက မွေးထားတာလဲ ကျွန်တော်မတွေ့မိပါဘူး”

ချယ်ရီက ရယ်ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ် ဝေလင်း၊ မနေ့ကမှ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လက်ဆောင်ပေးတာ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ခွေးလေးအတွက် လိုအပ်တာ လာဝယ်တာ”

ဝေလင်းက ချယ်ရီကို သေချာကြည့်ပြီး . . .

“ဘာပဲပြောပြော ခွေးလေးတစ်ကောင်ရှိတော့ ချယ်ရီ အပျင်းပြေတာပေါ့”

“ဝေလင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ ချယ်ရီလည်း ပျင်းလို့ လက်ဆောင်ပေးတာ လက်ခံလိုက်တာ၊ ဖယ်ရီယာခွေးလေးဆိုတော့ ချစ်စရာကောင်းတယ်လေ”

ခွေးအတွက် လိုအပ်တာ ချယ်ရီဝယ်ပြီး ကောင်တာဘက်ကို လှမ်းသွားသည်။ ကောင်တာမှာ ငွေချေပြီး အိမ်ပြန်ရန် ခြေလှမ်းစတင်သည်။

ဝေလင်းအတွက် အမှတ်တရ ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ချယ်ရီကတော့ ပြဿနာတစ်ခုကို ရှင်းထုတ်လိုက်ပြီလို့ သုံးသပ်နေသည်။

ရုတ်တရက် အနောက်ဘက်မှ လှမ်းခေါ်လိုက်သံ ဝေလင်း
ကြားရသည်။ ဝေလင်း လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆုဆုနဲ့အတူ မျိုးကို
တို့ တွေ့လိုက်ရသည်။

တွေ့တွေ့ချင်း ဝေလင်း နှုတ်ဆက်မိသည်။

“ဆုဆု နင်တို့ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

ဆုဆုက မဆိုင်းမတွဘဲ . . .

“ငါတို့ ဈေးက ပြန်လာတာလေ၊ နင့်ညီက ဘောင်းဘီ ပူဆာ
လို့ မေမေက လိုက်ဝယ်ခိုင်းတာနဲ့ ငါလိုက်ဝယ်ပေးတာ”

“ဟုတ်လား မျိုးကို”

မျိုးကိုက ခေါင်းညိတ်ပြီး ရယ်သည်။ ဆုဆုက သူဝယ်လာ

တဲ့ ဘောင်းဘီထုပ်ကို ပြသည်။ ဝေလင်းက ယူမကြည့်ဘဲ . . .

“ဘယ်လောက်ပေးရလဲ ဆုဆု”

ဘောင်းဘီဈေးကိုမေးသည်။ ဆုဆုက . . .

“၁၅၀၀၀ ပေးရတယ်” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

မျိုးကိုကတော့ သူလိုချင်တာ ရတဲ့အတွက် ပျော်နေသည်။

ဝေလင်းက မျိုးကိုကို နောက်မိသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းကောင်မလေးနဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

ဝေလင်းပြောလိုက်တော့ မျိုးကို ရှက်သွားသည်။ သူ့အစ်မ

ကို ရှက်ပြုံးပြုံးပြပြီး . . .

“အဆင်မပြေပါဘူး အစ်ကိုရာ”

ဟု ညည်းညူရှာသည်။ ဝေလင်းကတော့ အားပေးတဲ့အနေ

နဲ့ ပြောမိသည်။

“ကြိုးစားပေါ့ကွာ တစ်နေ့တော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့”

ထိုစကားကို ဆုဆုကြားတော့ . . .

“ဝေလင်း နင် ကလေးကို ဘာတွေလာသင်ပေးနေတာလဲ”

ဆုဆုစကားကြောင့် . . .

“ငါက ဘာမှသင်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး ဆုဆု၊ လောကကြီးမှာ

လူတွေချစ်တတ်အောင်လို့ သူ့ဘာသာသူ သင်ပေးနေတာ”

ဝေလင်း ထိုကဲ့သို့ ပြောလိုက်တော့ ဆုဆု ဘာမှပြန်မပြော
ဘဲ သူ့အကြောင်းကို သူ့တွေးနေသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ . . .

“ငါ ဘယ်ကနေဘယ်လို လဲချင်မိပါလိမ့်လို့” တွေးနေသည်။

အိမ်နားရောက်ခါနီးတော့ ဝေလင်း ချယ်ရီနဲ့ ဆုံသည်။

ချယ်ရီကို တွေ့တွေ့ချင်း . . .

“ချယ်ရီ . . . ဘယ်လိုလဲ ခွေးတစ်ကောင်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေပြီ
လား”

မျိုးကိုကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ လျှောက်မြဲတိုင်းသာ
လျှောက်နေသည်။ သူ့အနောက်မှာ ချယ်ရီ ဆုဆုနဲ့ ဝေလင်း ကျန်
ရစ်ခဲ့သည်။

“ဒီလိုပဲပေါ့ဟာ၊ တိရိစ္ဆာန်မွေးရင် နည်းနည်းတော့ ဒုက္ခခံ
ရမှာပေါ့”

“ခု ဘာလဲ ခွေးလိုက်ကျောင်းနေတာပေါ့”

ဝေလင်း မေးမိသည်။

“သူလည်း အဖော်မရှိဘဲ တစ်ကောင်တည်း ပျင်းနေတော့
လိုက်ကျောင်းပေးရတာပေါ့၊ သူ့ကြိုက်တဲ့ ခွေးထီးလေးများ တွေ့မ
သားလို့ပေါ့”

ချယ်ရီစကားကြောင့် ဝေလင်း ရယ်မိသည်။ ဆုဆုက ပြုံးရုံ

မျှသာ ပြုံးသည်။

“ဒါဆို ငါ ခွေးထီးလေးတစ်ကောင် မွေးလိုက်ရမလား”
ဝေလင်းစကားကို ချယ်ရီက . . .

“မွေးရင် ကောင်းတာပေါ့။ ငါ အဖော်ရှာပေးစရာ မလိုတော့
ဘူးပေါ့ . . မဟုတ်ဘူးလား ဆုဆု”

ဆုဆုက အင်းမလုပ် အဲမလုပ်ဘဲ ကြောင်ကြည့်နေသည်။
ချယ်ရီနဲ့ဝေလင်း စကားလမ်းကြောင်း ဖြောင့်နေတာကို ဆုဆု
ရင်ထဲမှာ ဘဝင်မကျ။ စကားလမ်းကြောင်းကို ဘယ်လိုလွှဲပစ်ရ
မလဲ စဉ်းစားနေသည်။

“ငါမေးနေတယ်လေ ဆုဆု”

ချယ်ရီ ထပ်ပြောမှ . . .

“ကောင်းတာပေါ့ ချယ်ရီရဲ့” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

“ချယ်ရီ နင် မနက်ဖြန် ဘယ်နှစ်နာရီ ကျောင်းသွားမှာလဲ”
ဆုဆုမေးလိုက်တော့ ချယ်ရီက . . .

“ကျောင်းသွားခါနီး နင့်ကို လာခေါ်မှာပေါ့။ နင် စောစော
အလုပ်ပြီးရင်လည်း ငါ့အခန်းကို လာနေပေါ့။ ပြီးမှ အတူတူ သွား
မယ်လေ”

ချယ်ရီက ရိုးရိုးသားသား ပြန်ပြောသည်။

လမ်းနဲ့ အိမ်နဲ့ နီးနေပြီမို့ အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်နေ
မိသည်။ တိုက်ခန်းကို လှမ်းကြည့်ရပြီ . . .

မကြာမီအတွင်းမှာ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ဝင်ပြီး ဝေးရတော့မှာ
ဖြစ်သည်။

ညရောက်တော့ ချယ်ရီအခန်းကို ဆုဆု ရောက်လာသည်။
အကျိုးအကြောင်း မရှိပေမယ့် အာလ္လာဟ် သဏ္ဍာပ စကားပြောရန်
ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ချယ်ရီနဲ့ ဝေလင်းရဲ့ အခြေအနေကိုလည်း
စုံစမ်းရန် ဖြစ်သည်။

“ထိုင်လေ ဆုဆု”

ချယ်ရီက ဆုဆုကို ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ ဆုဆု
ထိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ချယ်ရီ နင့်ကို ဝေလင်း ဘာပြောသေးလဲ”

ချယ်ရီက ရယ်ပြီး . . .

“ငါ့ကိုလား ပြောတာပေါ့”

ဆုဆု လန့်သွားပြီး . . .

“ဘာပြောတာလဲ ချယ်ရီ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ”
ဆုဆုရဲ့ တောင်းဆိုမှုကြောင့် . . .

“ဟိုနေ့ကပေါ့၊ ခွေးလေး မိနီအတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ
သွားဝယ်တယ်လေ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း ပျင်းတာနဲ့ သူ့ကို အဖော်
ခေါ်မိတယ်”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ ချယ်ရီ”
ချယ်ရီ မေးငေါ့ပြီး . . .

“ငါ့ကို ရည်းစားစကားပြောတာပေါ့”
“အဲဒါ နင်ငြိမ်ပြီး လက်ခံလိုက်တယ်ပေါ့”
ချယ်ရီ ခေါင်းခါပြီး . . .

“ဘယ်က လက်ခံရမှာလဲ၊ ငါ့မှာလည်း စေ့စပ်ထားတဲ့ ချစ်သူ
ရှိတာ ငါလက်ခံလိုက်ရင် အရှုံးဖြစ်သွားမှာပေါ့”

ဆုဆုရင်မှ မောဟလုံးကြီး ပြုတ်ကျသွားသည်။
“ဒါဆို နင် ငြင်းလိုက်တာပေါ့”

ဆုဆု ရင်ထဲက ‘တော်ပါသေးတယ်’လို့ ပြောမိသည်။
ချယ်ရီက ဆုဆုကို နားမလည်သလိုကြည့်ပြီး . . .

“ဒါနဲ့ နေပါဦး . . . နင်က ဝေလင်းကို စိတ်ဝင်စားနေလို့
လာ၊ ငါ့ကို လာမေးတိုင်း ဝေလင်းအကြောင်းတွေချည်းပဲ”

ချယ်ရီ ဆုဆုကို လက်ညှိုးထိုးပြီး . . .

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဆုဆု၊ နင် မလိမ်နဲ့နော်”

ချယ်ရီ အမူအရာကြောင့် ဆုဆု မလုံမလဲဖြစ်ပြီးရယ်မိသည်။

“ကောင်မ . . . ခုမှ အညာပေါ်တော့တယ်” ဟု ချယ်ရီက
ပြောသည်။

ဆုဆု ရှက်သွားပြီး ချယ်ရီအခန်းမှ ထွက်ပြေးမိသည်။ ဆုဆု
အခန်းပြန်ရောက်တော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးချည်း ဖြစ်နေသည်။

ဆုဆု ကြည့်နူးမိတာတော့ အမှန်ပဲ။

ဝေလင်း ကက်ဆက်ကို ကျယ်လောင်စွာ ဖွင့်ထားသည်။
သူဖွင့်ထားတဲ့သီချင်းကို ချယ်ရီကြားသိခံစားနိုင်ရန်အတွက် ဖြစ်
သည်။

“ ဂြိုဟ်ကြီးထဲမှာ လှုပ်ရှား xxx ဆုံးရှုံးမှုက အများသား၊
ငါလို ဂြိုဟ်သားတစ်ယောက်ကို အချစ်လေး မင်းက အချစ်လေးများ
ပေးပေးနေဆဲ xxx ငါလေ ထွက်ပြေးဖို့ကို မတွေးဘူး ငါ့ကို
မင်းမလွတ်နဲ့ ဖက်လို့ထား xxx ငါလေ မင်းရဲ့စွဲအားမှာ သက်ဝင်လို့

ညည်းငွေ့မသွားဘူး xxx အကြိမ်ကြိမ်အချစ်လေး မင်းပဲ”
ကက်ဆက်ခလုတ်ပိတ်သံကြားလိုက်ရသည်။

“ဂျဇလာက်”

ဝေလင်း လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးဝေဦးဖြစ်နေသည်။
ဝေလင်း မတ်မတ်ထိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ဖေဖေကလည်း ဘာလို့ ပိတ်လိုက်တာလဲ”

ဦးဝေဦး ဒေါသမျက်လုံးဖြင့် ဝေလင်းကိုကြည့်ပြီး . . .

“နားငြီးလို့ ပိတ်လိုက်တာ၊ တော်ရုံတန်ရုံဖွင့်ပြီး နားထောင်
ရင် ရတာပဲ၊ အခုတော့ မင်းဟာက အသားကုန် . . . မင်း နားလေး
နေလား”

“မထုတ်ပါဘူး ဝေဝေ . . . ကျွန်တော် အရမ်းခံစားတဲ့
သီချင်းနို့ ဖွင့်မိတာပါ”

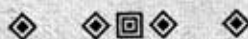
ဦးဝေဦးအကြည့်က ဝေလင်းထံမှ မလွှဲသေး။

“မဖြစ်ဘူး ဒီကက်ဆက် အပြင်မှာ ထုတ်ထားလို့ကတော့
မင်းဖွင့်နေဦးမှာပဲ၊ ငါ့အခန်းထဲ ထည့်ထားတာပဲကောင်းတယ်”

ဦးဝေဦး ပြောပြီး ကက်ဆက်ကို ‘မ’ ပြီးယူသွားသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့်မှာ အပျင်းပြေစရာဆိုလို့
ဒီကက်ဆက်ပဲရှိတာ”

ဝေလင်းတို့သားအဖ ဖြစ်ပျက်သမျှ ပြောဆိုသမျှကို ဆုဆု
အခန်းရော ချယ်ရို့အခန်းကပါ အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

နံနက်ခင်းရဲ့အလင်းရောင်ခြည်နဲ့အတူ ဝေလင်း အိပ်ရာမှ
နိုးလာသည်။

အခန်းထဲ အောင်းနေရတာ ဝေလင်းစိတ်ကို မရွှင်ပျံ့နိုင်။
ဒီကြောင့် ဝေလင်း အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

ပျင်းရိလေးတွဲတဲ့ ခြေလှမ်းများနဲ့ လေကောင်းလေသန့်
သာရာ အပြင်ဘက်ကို လျှောက်မိသည်။

လက်ခုပ်ပင်အောက်မှာထိုင်ပြီး မြစ်ဘက်ကို ငေးမိသည်။

“ဝေလင်း . . . နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဝေလင်း လန့်ဖျပ်ပြီး ကြည့်မိတော့ ဆုဆုကို တွေ့ရသည်။

“နင် ဘာတွေ ဝမ်းနည်းနေရတာလဲ ဝေလင်း၊ ငါ့ကို ပြော
ပြန်ပါ။ နင်နဲ့ထပ်တူထပ်မျှ မျှဝေခံစားလို့ရတာပေါ့”

ဆုဆုရဲ့ စကားသံမှာ ဝမ်းနည်းသံပါနေသည်။

“ဘာမှမခံစားရပါဘူး ဆုဆု”

“နင် လိမ်မနေပါနဲ့ဟာ၊ ညက နင့်အဖေနဲ့ နင်နဲ့ စကားများတာ ငါသိတာပဲ၊ နင့်အဖေက နားမလည်ပေမယ့် ငါနားလည်ပေးလို့ ရပါတယ် ဝေလင်း”

ဆုဆု ဝေလင်းဘေးမှာဝင်ထိုင်သည်။ ဆုဆုရဲ့ လက်ချောင်းလေးများကို ဝေလင်း ဆုပ်ကိုင်မိသည်။

“ဆုဆု နင် ငါ့ကို ဘာလို့ နားလည်ခွင့်လွှတ်နေရတာလဲ” ဝေလင်းရဲ့အမေးကို ဆုဆု အဖြေမပေးဘဲ စိတ်ထဲကနေ ဖြေနေမိသည်။

“နင့်ကို ချစ်လို့ပေါ့ ဝေလင်း”

ဆုဆုကို ဝေလင်း ကရုဏာသက်တဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဆုဆုရဲ့မေးလေးကို ဝေလင်းကိုင်ပြီး . . .

“ပြောလေ . . . ဆုဆု”

ဆုဆု ရှက်ပြုံးပြုံးပြီး ရယ်လိုက်သည်။

“ဘာပြောရမှာလဲ ဝေလင်း”

“ခုနက မေးတဲ့ဟာလေ”

ဆုဆု မသိသလိုနဲ့ . . .

“ခုနက ဘာမေးလို့လဲ”

ဝေလင်း စိတ်မရှည်သလိုနဲ့ . . .

“နင် ငါ့ကို ဘာလို့နားလည်ခွင့်လွှတ်ရတာလဲလို့”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ နင်နဲ့ငါနဲ့က ခုမှ ခင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက သံယောဇဉ်ရှိပြီးသား မဟုတ်လား၊ နင့်စိတ်ကို နားလည်ပြီးသားပဲ၊ အဲဒါကြောင့် သိလား”

ဆုဆုရဲ့ ဝေလင်းကြောင်ပတ်နိုင်လှတဲ့အဖြေကို ဝေလင်း သဘောမကျချင် . . .

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ဝေလင်း”

ဝေလင်းက မေးငေါ့ပြီး . . .

“ဘာပြောမလို့လဲ ဆုဆု”

ဆုဆုမျက်နှာကို ညှိုးပြပြီး ဝေလင်း သနားအောင်နေသည်။

“နင် ဘာလို့ ချယ်ရီကို ရည်းစားစကားသွားပြောရတာလဲ၊ သူ့မှာစေ့စပ်ထားတဲ့ ရည်းစားရှိတယ်လို့ ငါကြိုပြောသားထားနဲ့” ဆုဆု နှုတ်ခမ်းစုလိုက်သည်။

“ဆုဆုရယ် . . . နင် ဒီပုံစံချည်းမနေပါနဲ့ မျက်နှာကို ပြုံးထားပါဟာ”

“ငါက ဘာလို့ ပြုံးရမှာလဲ၊ နင်ပြုံးပြခိုင်းတိုင်း ငါက ပြုံးပြ

ရမှာလား။ နင်နဲ့ငါနဲ့က ဘာမှလည်းဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။”

ဝေလင်း ရယ်လိုက်ပြီး . . .

“နင် သဝန်တိုနေတာလား။”

ဆုဆု ပိုရှက်သွားသည်။

“ငါနဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့”

ဆုဆုရဲ့ပါးကို ဝေလင်း လက်ညှိုးနဲ့တို့ပြီး . . .

“နင်ပဲ ခုနက ငယ်သူငယ်ချင်းဆို၊ အဲဒါ မဆိုင်ဘူးလား”

ဆုဆု မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး . . .

“ငါက သဝန်တိုရအောင် နင့်ရည်းစားမှ မဟုတ်တာ”

ဆုဆုပြောပြီး ထွက်ခွာရန် ဟန်ပြင်သည်။ ဝေလင်း ဆုဆုရဲ့

လက်ကို လှမ်းဆွဲထားမိသည်။

ဆုဆု ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“ဝေလင်း ငါအလုပ်ရှိသေးလို့ ငါ့လက်ကို လွှတ်ပါဟာ”

ဝေလင်း ငြင်းဆန်သည်။

“မလွတ်ဘူး ဆုဆု . . . နင့်အဖြေကို ငါသဘောမကျဘူး”

ဆုဆု စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါပြီး . . .

“မဟုတ်သေးဘူး ဝေလင်း။ နင် ငါ့ကို သံယောဇဉ်တွေ ချည်

မနေပါနဲ့။ နင် တကယ်ချစ်တာ ချယ်ရီ မဟုတ်လား။ ချယ်ရီကို

ချစ်သလောက် နင် ငါ့ကို မချစ်နိုင်ပါဘူး။ နင် ငါ့ကိုချစ်တာ သူငယ်
ချင်းထက် မပိုနိုင်ပါဘူး။”

ဆုဆုစကားကြောင့် ဝေလင်း . . . လက်ကို ဖြေလျှော့ပေး
လိုက်သည်။ ဝေလင်းကို ကျောခိုင်းပြီး ဆုဆု ထွက်ခွာသွားသည်။
ဆုဆုရဲ့ ဆံနွယ်တွေ မြစ်ဘက်ကလာတဲ့ လေကြောင့် လွင့်လူးနေ
သည်။

ဆုဆုကို သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်ထက် ပိုနိုင်မလား . . .
ဝေလင်း တွေးနေမိသည်။

“ဆုဆု ငါနဲ့ ခဏ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ကားပေါ်ရောက်မှ ဆုဆုက မေးသည်။

“ငါ ရေခဲဆိုင်က ပန်းချီကျောင်းကို သွားမလို့”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ချယ်ရီ”

“လူပျောက်ရှာမလို့”

“နင်ကလည်း အဲဒီလူပျောက်ကိုပဲ ရှာနေတော့မှာလား၊ တကယ်လို့ အဲဒီလူပျောက်က နင့်ရှေ့မှာ ရောက်နေရင် နင်မှတ်မိ ပါမလား”

ဆုဆု ရင်ထဲကလာတဲ့ ခံစားချက်များဖြင့် မေးမိသည်။

“အေး . . . အဲဒါ ငါစဉ်းစားရခက်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ

မမှတ်မိရင်တောင် ငါတို့ကြားမှာရှိတဲ့ သံယောဇဉ်က လမ်းခင်းပေး
ဇယ်လို့ ငါထင်တယ်”

ဆုဆု လှောင်ပြောင်သလို ရယ်လိုက်သည်။ ဆုဆု ရွှေဂုံတိုင်
မီးပွိုင့်ကနေ ရေခဲဆိုင်ဘက် ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ ဆုဆု”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဟ၊ နင်က တော်တော် အစွဲအလမ်း
ကြီးလို့ ရယ်မိတာပါ”

“ငါက ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ငါ့ထက်ပိုဆိုးနေ
မလားလို့ ငါစဉ်းစားမိတယ်”

ဆုဆု လန့်သွားပြီး . . .

“အဲဒီတုန်းက . . . သူက နင့်ထက်ပိုဆိုးနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး . . ငါက သူထက်ပိုဆိုးနေလို့ ပြောတာပါဟ”

အဲဒီတော့မှ ဆုဆု သက်ပြင်းချမိသည်။ စိတ်ထဲကလည်း
တော်ပါသေးတယ်လို့ ပြောနေမိသည်။

ပန်းချီကျောင်းဘေးက ‘ကီးတော်ကျန်’ ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး
နှစ်ယောက်သား ကျောင်းထဲကို ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ဝေးလွင့်နဲ့တူတဲ့လူ တွေ့လေမလား . . . ဆိုတဲ့ အသိနဲ့
ချယ်ရီ အတန်းတိုင်းကို ဝင်ကြည့်သည်။ ဆုဆုကတော့ ဟန်ဆောင်

ပန်ဆောင်နဲ့တော့ ရှာပေးရှာပါသည်။

တကယ် ဝေးလွင့်ကိုတော့ ဆုဆု ဖွင့်မပြောရဲ . . .

ချယ်ရီက စိတ်ပျက်သွားပြီး . . .

“ပြန်ကြရအောင်ဟာ” စကားဆိုသည်။

“မတွေ့ဘူးလား ချယ်ရီ”

ဆုဆုက မေးသည်။ ချယ်ရီက ခေါင်းခါပြသည်။ အခန်းထဲ
က လူတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေကြသည်။ နှစ်ယောက်
သား ရှက်ရှက်နဲ့ပဲ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

တယ်ရီယာခွေးလေးတစ်ကောင်ကို ဝေလင်း ဝယ်မွေးလိုက်
သည်။

ဦးဝေဦးကတော့ ဝေလင်းကို သိပ်မကြည်။

“မင်းကွာ အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီး ခွေးဝယ်မွေးရတယ်လို့”

ဦးဝေဦးအပြစ်တင်သံကို ဝေလင်း ဂရုမထားဘဲ တယ်ရီယာ
လေးကို ဝယ်လိုက်သည်။ ဝယ်ပြီးတော့ ခွေးတစ်ကောင် ကျွေးမွေး
ရတဲ့ဒုက္ခကို ကောင်းကောင်းနားလည်တော့သည်။

ဦးဝေဦးကတော့ ဝေလင်းကို ကြည့်ပြီး . . .

“ငါ မပြောဘူးလား၊ ငါ မပြောဘူးလားလို့” ရိသဲသဲ ပြောသည်။

ဝေလင်းက အာရုံမစိုက်ဘဲ သူ့လုပ်ချင်တာကို လုပ်သည်။ ဖြစ်လာသမျှ ပြဿနာတို့၏ တရားခံဟာ သူပဲလို့ ယုံကြည်ထားသူ ဖြစ်သည်။

ညနေဘက် ခွေးလိုက်ကျောင်းရတာလည်း မလွယ်ကူလှ။ လမ်းဘေးခွေးများရဲ့ အန္တရာယ်ကို ဖြေရှင်းရသည်။

တချို့ခွေးများက လူကိုတောင် ဂရုမစိုက်ချင်။ ဝေလင်း မွေးထားတဲ့ ‘ဂျန်ဘို’ ကို လိုက်ဟောင်ပြီး ဆွဲမယ် တကဲကဲလုပ်သည်။

ထိုအခါမျိုးမှာ ဝေလင်းက နီးစပ်ရာ ခဲလုံးနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ရသည်။ ခွေးဝယ်ပြီး နောက်နေ့ကစပြီး ချယ်ရီနဲ့အတူတူ ခွေးကျောင်းထွက်ရန် ကမ်းလှမ်းမိသည်။

ချယ်ရီရဲ့ အခန်းတံခါးကို ဝေလင်းခေါက်လိုက်တော့ ချယ်ရီ ထွက်လာပြီး . . .

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဝေလင်း”

ဝေလင်း ချယ်ရီကိုကြည့်ပြီး ဂျန်ဘိုကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။
ချယ်ရီ . . . ဂျန်ဘိုကို မြင်တော့ . . .

“နင်လည်း အားကျမခံ ခွေးမွေးလိုက်ပြီပေါ့”

ချယ်ရီစကားကို ဝေလင်း ခေါင်းညိတ်ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ် ချယ်ရီ ဒါနဲ့ နင့်ခွေးလေး မိနီရော”

“ရှိတယ် ဝေလင်းရ . . . လာလေ အထဲဝင်ခဲ့ဦးလေ”

ချယ်ရီ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ဝေလင်း ဧည့်ခန်းဘက်ကို လှမ်း
လာခဲ့သည်။

“ချယ်ရီ . . . နင် ခွေးကျောင်းရတာ ဒုက္ခမရောက်ဘူးလား”
ချယ်ရီက ရယ်ပြီး . . .

“ဒုက္ခရောက်တာပေါ့၊ ပထမနေ့ကဆို ငါလည်း သေချင်စိတ်
ဘောင် ပေါက်မိတယ်။ နင်လည်း အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

အိမ်ရှေ့က ဂျန်ဘိုရဲ့အဆံကြားတော့ မိနီရောက်လာပြီး
ဂျန်ဘိုကို ဟောင်သည်။ ချယ်ရီက မိနီကို ဟောက်လိုက်တော့မှ

မိနီ အမြီးနဲ့ပြီး ဂျန်ဘိုအနားကို ကပ်လာသည်။ ဂျန်ဘိုကလည်း
မိနီကို အမြီးနဲ့ပြသည်။

ဝေလင်းနဲ့ချယ်ရီ ကြည့်ပြီးရယ်သည်။

“ချယ်ရီ . . . နင် မိနီကို လိုက်ကျောင်းရင် ငါနဲ့အတူတူ
လိုက်ကျောင်းရအောင်ဟာ . . . အဖော်ရတာပေါ့ မဟုတ်လား”

ချယ်ရီက ဝေလင်းကို ကြည့်ပြီး . . .

“ကောင်းတာပေါ့”

ချယ်ရီပြောပြီးမှ တစ်ခုခု သတိရဟန်ဖြင့် . . .

“ဒါနဲ့ ဝေလင်း နင့်ခွေးကို ဝက်သားတွေ မကျွေးနဲ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ”

ဝေလင်း အမေးကြောင့် ချယ်ရီက . . .

“ဝက်သားကျွေးရင် ခွေး အမွေးကျွတ်တယ်ဟ”

ဝေလင်းက သူ နားမလည်တဲ့ကိစ္စမို့ . . .

“ဟုတ်လို့လားဟ”

“ဟုတ်လို့ ပြောတာပေါ့”

“အေး . . . အဲဒါဆိုလည်း မကျွေးရုံပဲ ရှိတာပေါ့”

ဝေလင်းပြောပြီး ချယ်ရီအခန်းမှ သူ့အခန်းဆီသို့ ပြန်မပြင်သည်။

ဂျန်ဘိုက မလိုက်ချင်လိုက်ချင်နဲ့ ပေကပ်ကပ်လုပ်နေသည်။ ဝေလင်း မနည်းထိန်းကျောင်းပြီး ခေါ်လာခဲ့သည်။

မိနီက လွမ်းသလို ဆွေးသလို မျက်နှာမျိုးနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တိရိစ္ဆာန်မှာလည်း သံယောဇဉ်ကြိုးဆိုတာ ရှိတာပဲ။ ဝေလင်း သုံးသပ်မိသည်။

ဝေလင်း သူ့အခန်းကို ပြန်ရောက်မှ ရင်မှ အမောလုံးက ထွက်သည်။ ပင့်သက်ချပြီး ဧည့်ခန်းက ဆိုဖာပေါ်လှဲချလိုက်သည်။ ဝေလင်းမျက်လုံးထဲမှာတော့ ချယ်ရီရဲ့ မျက်နှာလေးကိုပဲ မြင်ယောင်မိသည်။ ချယ်ရီက အရမ်းလှတဲ့ ပန်းပုရုပ်လေးနဲ့ တူလွန်းသည်။

(၂၂)

ကျန်ဘိုနဲ့အတူ ချယ်ရီအခန်းရှေ့မှာ ဝေလင်း ရပ်မိသည်။
ဝေလင်း အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

“ဝေလင်း စောလှချည်လား”

ဝေလင်းကို မြင်မြင်ချင်း ချယ်ရီက ပြောသည်။

“၇ နာရီပဲ ခွဲနေပြီ ချယ်ရီရဲ့”

“အေး . . . အဲဒါဆို ငါ့ကို ခဏစောင့်ဦး”

ဝေလင်း ဧည့်ခန်းမှာ စောင့်နေမိသည်။ ထိုအချိန် ဖုန်းမြည်
သံကြားရသည်။ ဝေလင်း ဖုန်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

တစ်ဖက်မှ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အသံကြားလိုက်ရ

သည်။ အိမ်ဖော်တောင်မလေးက နောက်ဖေးက ထွက်လာသည်။

“ချယ်ရီရိုလား မသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ရှိပါတယ် . . . ခဏစောင့်ဦးနော်”

ခဏကြာတော့ ချယ်ရီ ရောက်လာပြီး ဖုန်းကိုင်သည်။

“ဟဲလို ပြော . . . ကိုကိုလား”

“ဟုတ်တယ် ချယ်ရီ . . . ဒါနဲ့ ခုနက ဖုန်းကိုင်တာ ဘယ်သူလဲ”

ချယ်ရီ ရယ်လိုက်ပြီး . . .

“ချယ်ရီ အသိပါ ကိုကို . . . ဒါနဲ့ ကိုကို ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ”

တစ်ဖက်က ဖုန်းသံပြန်မကြားရ . . . အတော်ကြာမှ . . .

“ပြောလို့မရသေးဘူး ချယ်ရီ . . . ကိုကို ပြန်မလာဘူးဆိုပြီး

ခွပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မလုပ်နဲ့နော်”

ချယ်ရီက နှုတ်ခမ်းစူးပြီး . . .

“ဘာလဲ ကိုကိုက ချယ်ရီကိုတောင် မယုံတော့ဘူးပေါ့ . . .

ဟုတ်လား”

“မယုံတာ မဟုတ်ဘူး ချယ်ရီရဲ့ စိတ်မချရဲတာ”

ချယ်ရီ မဲ့လိုက်ပြီး . . .

“စိတ်မချရင် မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ပေါ့ ကိုကိုရ”

ဝေယံ နည်းနည်းအကျပ်ရိုက်သွားပြီးမှ . . .

“မဟုတ်ဘူး ချယ်ရီ၊ ကိုကိုက ချယ်ရီကျောင်းပြီးတာနဲ့

လန်ကို လှမ်းခေါ်မလို့ စိစဉ်နေတာ”

ချယ်ရီ လန့်သွားသည်။ ဘေးမှာ ဝေလင်းက ဘာမှနားမလည်သလို ကြည့်နေသည်။

“ကိုကိုကလည်း မလာချင်ပါဘူး၊ ဒီမှာလောက် ပျော်စရာ

ကောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ချယ်ရီရဲ့ငြင်းဆိုခြင်းကို ဝေယံ ဘာမှပြန်မပြော . . .

ဆက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီး . . .

“ဒါဆိုလည်း ချယ်ရီ သဘောပဲလေ”

“ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော် ကိုကို”

“ချယ်ရီ သဘောလေ”

နှစ်ဦးစလုံး ဖုန်းချလိုက်သည်။ ခဏကြာမှ ချယ်ရီကို

ဝေလင်း မေးမိသည်။

“ဖုန်းဆက်တာ ဘယ်သူလဲ ချယ်ရီ”

ချယ်ရီက မျက်စိပစ်ပြလိုက်ပြီး . . .

“ချယ်ရီ ပြောပြောနေတဲ့ ချယ်ရီနဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့သူလေ . . .

သူ့နာမည်က ဝေယံတဲ့”

ဝေလင်းရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းချည်း ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ အတွေးကမ္ဘာထဲကို ရောက်နေသည်။ ချယ်ရီ တုတ်နဲ့လှမ်းထိုးမှ ဝေလင်း သတိရသည်။

“ဒီတုတ်က ဘာလုပ်မလို့လဲ ချယ်ရီ”

ချယ်ရီက ရယ်ပြီး . . .

“လမ်းက ခွေးတွေ ပြဿနာရှာရင် တုတ်နဲ့ရိုက်မလို့လေ ဝေလင်းရဲ့။”

ချယ်ရီပြောပြီး တိုက်အောက်ကို ဦးဆောင်ဆင်းသွားသည်။ မိနီက ချယ်ရီကြိုးဆွဲရာနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါသွားသည်။ ဂျန်ဘိုကလည်း ဝေလင်းနောက်ကို လိုက်ပါလာသည်။

ချယ်ရီနဲ့ ဒီလိုဘဝမျိုးပဲ နေရတော့မည်။ ဒီထက် ရှေ့ကိုတိုးမို့ ဝေလင်း ကြောက်နေမိသည်။

ချယ်ရီကလည်း ဟန့်တားထားမှတော့ ဝေလင်း ဒီအတိုင်းပဲ နေရတော့မှာပေါ့ . . .

“ဒါနဲ့ ချယ်ရီ . . . ခုနက ကိုဝေယံက ဘယ်မှာနေတာလဲ ချယ်ရီနဲ့ တွဲတာလည်း မမြင်မိပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဝေလင်းရဲ့၊ ကိုကိုက ချယ်ရီနဲ့စေ့စပ်ပြီးကတည်း”

က အင်္ဂလန်ကို ထွက်သွားတာ ခုဆို ငါးနှစ်တောင် ပြည့်သွားပြီ ဝေလင်းရဲ့။”

“ချယ်ရီတို့ ချစ်သူဘဝက ပျင်းစရာချည်းနေမှာပဲ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ . . . ဝေလင်းရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ . . . သူ့

အကြောင်းတွေးနေရရင် ပျင်းတယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ အရမ်းလွမ်းနေရင် ဖုန်းဆက်ပြီး ပျော်ပစ်လိုက်တာပဲ”

လျှောက်လာခဲ့တာ အတော်ဝေးနေပြီ . . . ဒါကြောင့် ပြန်လှည့်ရန် ဝေလင်း သတိပေးမိသည်။

ဝေလင်း ဂျန်ဘိုကို အခန်းထဲမှာ ရှာပေမယ့် မတွေ့။

ဝေလင်း စိတ်ပူသွားသည်။

အခန်းတံခါးကြည့်တော့လည်း ပိတ်ထားသည်။ ဦးဝေဦးကို
လည်း မတွေ့။

“ဖေဖေ အပြင်ထွက်တုန်း ဂျန်ဘို ထွက်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်၊
ဂျန်ဘို ဝေးဝေးတော့သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး” လို့ ဝေလင်း တွေးမိ
သည်။

ချယ်ရီတို့ဆီများ ရောက်နေမလားလို့ တွေးမိပြန်သည်။
ဒါကြောင့် ဝေလင်း ချယ်ရီအခန်းကို လာခဲ့သည်။

ချယ်ရီအခန်းမှာ ဆုဆုလည်း ရောက်နေသည်။ ဆုဆု အလို

မကျဟန် ပြုံးပြသည်။ ဆုဆုရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေလဲ ဝေလင်း မသိနိုင်။

“ဝေလင်း . . . ဂျန်ဘိုရောက်နေတာ ကြာပြီ၊ ဆုဆု အခန်း တံခါးခေါက်တော့ ချယ်ရီအခန်းရှေ့မှာ ဂျန်ဘိုက အမြီးတန့်န့်”

ဆုဆုက ပြောပြသည်။ ဂျန်ဘိုကိုကြည့်မိတော့ မိနီကို ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်နေသည်။

“ကျွန်တော်က ဂျန်ဘို ပျောက်နေလို့ စိုးရိမ်နေတာ၊ ချယ်ရီ အခန်းများ ရောက်နေလားလို့ လာကြည့်တာ”

ဝေလင်းကို ချယ်ရီက . . .

“ဂျန်ဘိုက အဖော်မရှိလို့ လာတာဖြစ်မှာပေါ့”

ချယ်ရီစကား ဆုဆုကြားတော့ . . .

လူရဲ့သိက္ခာရှိမှုနဲ့ တိရိစ္ဆာန်တို့ရဲ့ လွတ်လပ်မှုအကြောင်း ဆုဆု တွေးမိသည်။

ချယ်ရီရဲ့စကားကို ဝေလင်း ထောက်ခံချက်ပေးသည်။

“သူလည်း တစ်ကောင်တည်းဆိုတော့ ပျင်းမှာပေါ့”

ချယ်ရီနဲ့ဝေလင်း စကားလမ်းကြောင်းဖြောင့်နေသော ကြောင့် ဆုဆုက မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်။ ဆုဆု စကားလမ်း ကြောင်း လွဲလိုက်သည်။

“ချယ်ရီ ကျောင်းသွားဖို့ လုပ်တော့လေ”

“နင် သတိပေးမှ . . . အေး . . . ငါမြန်မြန်လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

ချယ်ရီ ထသွားပြီး လမ်းတစ်ဝက်ရောက်တော့ ဝေလင်း လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“ဂျန်ဘိုကို ထားချင်ထားခဲ့လေ . . . ဝေလင်း . . . ငါတို့ ကျောင်းသွားရဦးမယ်၊ ဒီမှာ မိနီတစ်ကောင်တည်းဆို ပျင်းနေလိမ့် မယ်၊ ဒီမှာလည်း ခင်လေး ရှိနေတာပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် ဂျန်ဘိုကို ထားခဲ့လိုက်မယ် ချယ်ရီ ညနေကျမှ လာခေါ်မယ်”

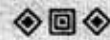
ဝေလင်း ထိုင်ရာမှတော့ ဆုဆုက ဟန့်တားလိုက်သည်။

ဆုဆုကို ဝေလင်း ကြည့်လိုက်သည်။

“နင် ဘယ်သွားမလို့လဲ ဝေလင်း”

“ငါ့အခန်းကို ပြန်မှပေါ့ဟ”

ပြောပြီးဝေလင်း လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆုဆုက ဝေလင်း ကို ကြည့်ပြီး ရင်မောနေသည်။

ချယ်ရီတို့ အခန်းကအထွက် ဆုဆုမောင် မျိုးကိုနဲ့ တွေ့
သည်။

“ဟေ့ကောင် မျိုးကို . . . ဘယ်လဲ”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ အစ်ကို . . . လိုက်ဦးမလား”

ဝေလင်း ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ . . .

“အေး . . . ငါလည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

ဝေလင်းပြောပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဒါနဲ့ အစ်ကို လိပ်အူကုန်းဘုရားပွဲ မသွားဘူးလား”

မျိုးကိုက ဝေလင်းကို မေးသည်။

“ငါလည်း သွားရင်ကောင်းမလားလို့၊ ဖျာပုံမရောက်တာ
သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီ . . . ဘယ်နား ဘာရှိတယ်ဆိုတာတောင် မေ့နေ
ပြီ”

မျိုးကိုက ရယ်ပြီး . . .

“အစ်ကိုသွားရင် ကျွန်တော်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ၊ အစ်ကို
သွားချင်တဲ့နေရာ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”

ဝေလင်းက မျိုးကိုကို ပြန်ချေပသည်။

“ငါလည်း ဖျာပုံမှာ ခြေချလာတဲ့ကောင်ပါကွ . . . မသွား
တတ်ဖူးဆိုတာတော့ မရှိပါဘူးကွာ”

“ဒါဆို အစ်ကို . . . မေမေ့ကို ပြောပေးပါလား၊ မေမေက
သင်္ကြန်ရုံးပိတ်ရက်မှ သွားမယ်တဲ့၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း
သွားမယ်ပြောတော့လည်း မလွှတ်ဘူး . . . ကျွန်တော် အခက်တွေ့
နေတယ်”

ဝေလင်းက ရယ်ပြီး . . .

“မင်းကို မနှစ်က တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်တာ ရန်
ဖြစ်ပြီး ပြန်လာတော့ ခု မလွှတ်တာပေါ့”

မျိုးကို မကျေမချမ်း ဖြစ်သွားပြီး . . .

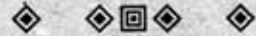
“ဒီကောင်တွေက ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန်သားဆိုပြီး ရန်လာ
ရွာတာ အစ်ကို၊ ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်သားလည်း လက်သီးနဲ့ပဲ
ဆိုတာ ပြလိုက်တာပေါ့”

“ငါနဲ့သွားရင်တော့ မင်း ရန်မဖြစ်ရဘူးနော်၊ အဲဒါဆို မင်း
အမေ ဒေါ်မိမိခိုင်ကို ငါပြောပေးမယ်”

“အစ်ကို တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပေါ့ကွ”

မျိုးကို ပျော်နေသည်။ မျိုးကို ပျော်တာကို ဝေလင်း ကြည့်ပြီး
တော့ ပျော်မိသည်။

ညနေ ရေချိုးပြီး ဆုဆုတို့အခန်းကို ဝေလင်း တက်လာခဲ့သည်။ ဆုဆုအမေ ဒေါ်မိမိခိုင် ရုံးပြန်ချိန်ကို တွက်ပြီး ဝေလင်း လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဝေလင်း တံခါးခေါက်တော့ မျိုးကို လာဖွင့်ပေးသည်။

ဝေလင်း အခန်းထဲရောက်တော့ ဒေါ်မိမိခိုင် ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေတာ တွေ့ရသည်။ ဆုဆုအဖေကတော့ ကုလားထိုင်မှာ မှီပြီး ထိုင်နေသည်။ ဆုဆုကတော့ ကြမ်းပြင်မှာ မီးပူတိုက်နေသည်။ ဝေလင်းကို ဒေါ်မိမိခိုင်မြင်တော့ . . .

“သား . . . သားညီက မင်းနဲ့ ဖျာပုံသွားမလို့တဲ့ အန်တီကို ပူဆာနေတယ်”

ဝေလင်းက ရိုရိုသေသေ ထိုင်ခဲ့မှာ ဂင်ထိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ် . . . အန်တီ . . . ကျွန်တော်လည်း ဖျာပုံ မရောက်တာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီ၊ ကျွန်တော့်အမျိုးတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို မေးနေကြပြီ၊ သူတို့ကိုများ ဆွေဖျက်မျိုးဖျက် လုပ်ထား သလားတဲ့”

ဒေါ်မိမိခိုင်က ဝေလင်းကို ကြည့်ပြီး . . .

“အေးပေါ့ ဒါပေမဲ့ သားအမျိုးတွေက သားကို ချစ်ပါတယ်၊ ဟိုအရင်တုန်းကဆို သားကို ဘယ်လောက်အလိုလိုက်လဲဆိုတာ အန်တီတို့ အသိပဲဟာ . . . ဒါကြောင့် ပြောတာနေမှာပါ”

အမူအရာနဲ့ ပြောနေသော ဒေါ်မိမိခိုင်ကို ဝေလင်းကြည့်ပြီး

. . .

“ကျွန်တော် အဲဒါကို သိပါတယ် အန်တီ . . . ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဖျာပုံကို သွားလည်မလို့ပါ”

“အေး . . . ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီသားပါနေ တော့ ခက်တယ်၊ ဒီကောင်လေးက သိပ်စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူလုပ်ချင်တာ လိုက်လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိနေတော့ ခက်တယ် သားရယ်”

ဝေလင်း . . . ဆုဆုကို ကြည့်ပြီး . . . ဒေါ်မိမိခိုင်ကို ပြောမိ

သည်။

“ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ အန်တီ၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်လုံးပါ နေတာပဲ မဟုတ်လား”

ဒေါ်မိမိခိုင် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး . . .

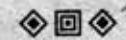
“သားနဲ့ဆို အန်တီ စိတ်ချပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်လေးကို သိပ်ပြီး အလိုမလိုက်နဲ့နော် သား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အန်တီ၊ ဒါဆို ကျွန်တော် ဖျာပုံသွားမယ်နေ့

ခွီးကိုကို လာခေါ်မယ်နော်”

ခရီးထွက်ရန် မျိုးကို ခွင့်ပြုချက်ရသွားပေမယ့် ဝေလင်းမှာ ခွင့်ပြုချက်မရသေး။ ဒါကြောင့် ဦးဝေဦး ပြန်လာရင် ဝေလင်း ခွင့်ပြုချက် တောင်းရဦးမည်။

အချိန်ရှိတုန်း ဝေလင်း ဆုဆုတို့ အခန်းကနေ သူ့အခန်းကို ပြန်လာခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဦးဝေဦးကို ဝေလင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ဝေလင်း အသာအယာအနားကပ်ပြီး . . .

“ဖေဖေ”

ဝေလင်းကို မော့ကြည့်ပြီး . . .

“ပြော ဘာကိစ္စလဲ”

ဝေလင်း ပြောရမှာ မရဲတရဲ ဖြစ်နေသည်။ ဦးဝေဦးက တစ်ခါတစ်ခါ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စကို သူ့အတွက် အရေးတကြီး လုပ်တတ်လို့ ဖြစ်သည်။ ဝေလင်း မပွင့်တပွင့် မလုပ်တော့ဘဲ ရဲရဲပြောမိသည်။

“ကျွန်တော် ဖျာပုံသွားမလို့ပါ ဖေဖေ”

ဝေလင်းကို သေချာကြည့်ပြီး . . .

“ဒါများကွာ . . . မင်းခြေထောက်နဲ့မင်းသွားတာ သွားပေါ့ကွာ”

ဝေလင်း ခေါင်းကုတ်ပြီး . . .

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ”

“မင်း ပိုက်ဆံလိုလို့ မဟုတ်လား”

ဦးဝေဦးက ကြားဖြတ် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

“မင်း ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ . . . ကြာသလောက် မင်း မုန့်ဖိုးထဲက ငါဖြတ်ပြီးပေးလိုက်မယ်လေ”

ဝေလင်း ပြန်တွက်လိုက်တော့ ခရီးစရိတ်ကုန်ကျမှာ မုန့်ဖိုးနဲ့ မလောက်နိုင်တော့ . . .

“ဖေဖေ . . . ခရီးစရိတ်နဲ့ဆို ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို တစ်လစာ ကြိုပေးလိုက်ပါလား”

ဦးဝေဦး နည်းနည်းစဉ်းစားပြီး . . .

“အေး . . . အဲဒါဆိုလည်း မင်းသဘောပဲလေ”

ထိုစကားကို ဝေလင်းကြားမှ အမောပြေသွားသည်။

ဆုဆုက အဖော်ပြုရန် ချယ်ရီကို လာခေါ်သည်။ ဒေါ်မိမိ နိုင်က ဆုဆုကို “သမီးလိုက်သွားလိုက်လေ” ဟု ပြောသည်။

ချယ်ရီနောက်က ဆုဆု လိုက်လာခဲ့သည်။ အခန်းရောက်တော့ ဂျန်ဘိုကို တွေ့တာကြောင့် . . .

“ချယ်ရီ . . . ဝေလင်း ဂျန်ဘိုကို လာမခေါ်သေးဘူးလား”

ချယ်ရီက ဆုဆုကို လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“အေး . . . ဟဲ့ . . . လာမခေါ်သေးဘူး . . . သူ မေ့များနလား မသိဘူး”

“မေ့တော့မေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး . . သူ့ ဖျာပုံသွားမလို့ အလှူ ရှုပ်နေတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဆုဆုစကားကို ချယ်ရီ ကြားတော့ . . .

“ဝေလင်းက ဖျာပုံသွားမလို့ ဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်လေ”

ချယ်ရီ တွေဝေသွားပြီ . . .

“ဟိုမှာ အမျိုးတွေ ရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့ဟ၊ သူ့အမျိုးတွေရဲ့နာမည်ကို ဖျာပုံမှာရှိတဲ့ ဘယ် သူ့ကိုမေးမေး အကုန်သိတယ်၊ မျိုးကြီးဆွေကြီးဆိုတော့ သိတာပေါ့ ဟ၊ ဖျာပုံမြို့က ကျဉ်းကျဉ်းပဲဟာ”

ဆုဆုကို ချယ်ရီက ထပ်မေးသည်။

“ဒါနဲ့ နင်တို့လည်း ဖျာပုံမှာ အမျိုးရှိတာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဆုဆု ခေါင်းညိတ်ပြီး . . .

“ရှိတာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ငါ့မောင် မျိုးကိုက ဝေလင်းက အပါခေါ်နေတာပေါ့”

ချယ်ရီ တွေဝေသွားပြီး သူ့ဘဝအကြောင်းကို ခင်းပြသည်။

“ငါ့မှာလည်း အမျိုးတွေတော့ ရှိပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာမေ့

နန်း မသိဘူးဟ၊ ဖေဖေဘက်က အမျိုးတွေအကြောင်းကို ငါမေး ဆိုင်း ဖေဖေက မပြောပြဘူးဟ၊ ငါ ငယ်ငယ်က ဘွားဘွားဆုံးတော့ အစ်ခါရောက်ဖူးတယ်၊ အဲဒီနောက်ပိုင်း အဆက်အသွယ်ပြတ်သွား တာပဲဟာ”

ချယ်ရီကို ဆုဆုကြည့်ပြီး သနားမိသည်။ ဆွေမျိုးရှိလျက် ဆွေမျိုးမတော်ရဘဲ အထီးကျန်နေတဲ့ဘဝကို ဖြစ်သည်။

“ဘာမှအားမငယ်နေပါနဲ့ ချယ်ရီရာ . . ရေစက်မကုန်သေး ခင် ကိုယ့်အမျိုးတွေပဲ ပြန်တွေ့မှာပေါ့ဟ”

ဆုဆုဖြေသိမ့်စကားဆိုပြီး ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်သွားသည်။

“လာမယ့် တပေါင်းလပြည့်ဆို လိပ်အူကုန်းဘုရားပွဲရှိတယ် ဟ၊ အရမ်းပျော်ဖို့ကောင်းတယ်၊ အဲဒီဘုရားမှာ မြွေတွေလည်း အများချည်းရှိတယ်၊ စပါးကြီးမြွေတွေ”

ချယ်ရီ လန့်သွားပြီး . . .

“လူတွေကို ရန်မပြုဘူးလားဟ”

“မပြုနိုင်အောင် ဘုရားခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ထည့်ထားတယ် လေ”

ချယ်ရီက တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ပြပြီး . . .

“ဟင့်အင်း . . . ကြောက်စရာချည်း” လို့ ပြောသည်။

“နင်လိုက်မယ်ဆို ခေါ်ပြချင်ပါသေးတယ်၊ နင် မကြောက်တဲ့ အပြင် ပျော်ပါပျော်သွားဦးမယ်”

“ဟုတ်လို့လားဟာ”

“နင် မယုံရင် လိုက်ခဲ့ပေါ့ဟ”

ချယ်ရီ စဉ်းစားပြီး ဖျာပုံမြို့ကို မျက်လုံးထဲ မြင်မိတာကြောင့်

...

“ကောင်းတာပေါ့ဟ၊ နင့်မောင်နဲ့ဝေလင်းကိုပါ တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားလိုက်မယ်လေ”

“နင့်အကြံကောင်းသားပဲ” လို့ ဆုဆုက ပြန်ပြောသည်။

အပိုင်း (၂)

ဧရာဝတီကြယ်

မွန်လှသော်ကာလ၌

ရွှေသောမိုးရေ

မင်းဟာ

ငါ့အတွက်တော့

ကြယ်လွန်းပါပဲ

ကြေကွဲစေတဲ့ ... မိုးပါပဲ။

(၁)

ချယ်ရီအခန်းတံခါးကို ဝေလင်း ခေါက်လိုက်သည်။

အိမ်ဖော်ခင်လေးက လာဖွင့်ပေးသည်။

“မမလေး မနိုးသေးဘူး ကိုဝေလင်း”

ခင်လေးက ပြောလိုက်ချိန် အိပ်မှုနံရံစုန်းဖွင့် ချယ်ရီ
ရောက်လာသည်။

မျက်လုံးကို ပွတ်ပြီး . . .

“ဝေလင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ချယ်ရီစကားကြောင့် ဝေလင်းလန့်သွားပြီး ပြောမယ့်စကား
ကို အရှိုန်ယူနေရသည်။

“ချယ်ရီ . . . ငါ ဖျာပုံသွားမလို့ . . . အဲဒါ . . . လျန်ဘို့ကို

နင့်ဆီမှာ ခဏအပ်ခဲ့မလို့ ငါ့အဖေနဲ့ဆို ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးဟ”
 ဝေလင်းပြောမှ ချယ်ရီ သူ့ဖျာပုံသွားမယ့်ကိစ္စ သတိရသည်။
 “ငါနဲ့ဆုဆုလည်း ဖျာပုံသွားမလို့ဟ၊ ဒီနေ့နေ့လယ်သွားမှာ
 ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ ခင်လေးရှိတာပဲ၊ ဂျန်တို့ကို ထားခဲ့လို့ ရပါတယ်”
 ဝေလင်း ဝမ်းသာသွားပြီ . . .

“နင် . . . တကယ်ပြောတာလား ချယ်ရီ၊ အဲဒါဆို ငါတို့
 ကားခမကုန်တော့ဘူးပေါ့၊ ဒါနဲ့ ဘယ်နှစ်နာရီသွားမှာလဲ”
 ချယ်ရီ စဉ်းစားပြီး . . .

“ဆယ်နာရီလောက်သွားရင် ကောင်းမလားလို့”

“နင်က ကားပိုင်ရှင်ပဲ၊ နင်သဘောပေါ့ ချယ်ရီရ ငါတို့က
 ကပ်လိုက်ရမယ့်လူတွေ၊ နင် မလိုက်နဲ့ဆို ငါတို့က နေခဲ့ရမှာ မဟုတ်
 လား”

ချယ်ရီက ဒေါသထွက်သွားပြီး . . .

“နင် အဲဒီစကား မပြောပါနဲ့ ဝေလင်း၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ခွဲခြား
 တတ်တဲ့စိတ် မရှိပါဘူးဟာ”

‘အဲဒါဆို နင့်ရည်းစားလို ငါ့ကို သဘောထားလို့ရလား’
 ဝေလင်း မေးကြည့်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဘာမှမပြောဖြစ် . . . ရေငုံနှုတ်ပိတ်လို့သာ ပြန်

လှည့်လာမိသည်။

ကားပေါ်ကို ပစ္စည်းများတင်ကြသည်။ ချယ်ရီရဲ့ ကျောစီး
 အိတ်ကို ဝေလင်း သယ်ပေးမယ်ပြောပေမယ့် ချယ်ရီက လက်မခံ။
 ဆုဆုရဲ့အိတ်ကိုတော့ မျိုးကိုက သယ်ပေးသည်။

ထိုအချိန်၌ ဦးဝေဦး အခန်းမှာ မရှိပါ။ ချယ်ရီနဲ့ သွားတာ
 မြင်ရင် ဝေလင်းကို ပေးသွားမှာမဟုတ်။

ဦးဝေဦးတစ်ယောက် ထမင်းဆိုင်က ချိုင့်ကိုသွားယူနေချိန်
 ဖြစ်သည်။ မေမေဆုံးပြီးကတည်းက ဝေလင်းတို့သားအဖ ထမင်း
 ဆိုင်က ချိုင့်ဆွဲစားခဲ့ရသည်။

“ဝေလင်း . . . နင် ဖျာပုံသွားတဲ့ လမ်းကို သိတယ်မဟုတ်
 လား”

ချယ်ရီက ကားနောက်ဖုံးပိတ်ပြီး မေးသည်။

“သိတယ် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ချယ်ရီက ကားတံခါးဖွင့်ပြီး . . .

“အဲဒါဆို . . . နင် ငါ့ကို လမ်းပြဖို့ အရှေ့မှာ လာထိုင်”

ချယ်ရီရဲ့အမိန့်ကို ဝေလင်း မငြင်းတော့ဘဲ ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်သည်။ ဆုဆုနဲ့ပျိုကိုက လမ်းမသိသောကြောင့် ရှေ့မှာ ထိုင်ရန် မပြော။ ကားထဲမှာ လူစုံပြီးမို့ ချယ်ရီက ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။

“ချယ်ရီ . . . လှိုင်သာယာဘက်ကို အရင်ရောက်အောင် မောင်းပါ”

လှိုင်သာယာဘက်သို့ ချယ်ရီရဲ့ ဟွန်ဒါကားလေး တရွေ့ရွေ့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဝေလင်း ဆားမလောက်ညောင်တုန်းဘက်ကို တည့်တည့်မောင်းရန် ပြောသည်။

ဆားမလောက်ရောက်တော့ မအူပင်လမ်းဘက်ကို သွားသည်။

“ငါတို့ မအူပင်ရောက်မှ ထမင်းစားကြမယ်နော်”

ဝေလင်းက ပြောသည်ကို ဆုဆုက . . .

“စားမနေပါနဲ့ဟာ မအူပင်ရောက်ရင် ဘယ်လောက်မှလို တော့တာမှ မဟုတ်တာ”

“သိပ်မလိုတော့ဘူးဆို စားမနေပါနဲ့ဟာ”

ချယ်ရီက ဆုဆုဘက်က ဝင်ပြောပေးသည်။

“အေး . . . အဲဒါဆိုလည်း နင်တို့သဘောပဲ”

မအူပင်တက္ကသိုလ်ရှေ့ကို ကားရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ချယ်ရီ . . . ဒါ မအူပင်တက္ကသိုလ်လေ”

ဆုဆုက လက်ညှိုးထိုးပြီး ချယ်ရီကို ပြောသည်။ မိုးကိုတ တစ်လမ်းလုံး ဘာမှမပြော။

ချယ်ရီရဲ့ကားလေးဟာ သိပ်မကြာတော့တဲ့ခဏမှာ ကျိုက် လတ်ဆိုတဲ့မြို့ကို ဦးခိုက်နေတော့သည်။

“ဝေလင်း . . . ကျိုက်လတ်ကျော်ရင် နောက် မောင်းရ နာရီ ဝက် မဟုတ်လား”

ဆုဆုက မေးသည်။

“အေး . . . အဲဒီလောက်ပဲ မောင်းရတော့မှာ”

ဝေလင်းက ပြန်ဖြေသည်။

ကျိုက်လတ်ကျော်သွားတော့ ကျုံ့တာ၊ ရှမ်းကွင်းမြစ်ကူး တံတားကို ရောက်လာခဲ့သည်။ နောက် သလိပ်ကြီး၊ သလိပ်ကလေး တံတားတွေကို ကျော်ပြီးနောက် . . .

“ချယ်ရီ . . . ဖျာပုံကိုကူးတဲ့ တံတားတစ်ခုပဲ ကျန်တော့ တယ်။ အဲဒီတံတား ရောက်တော့မယ် ချယ်ရီ”

ဝေလင်းစကားမဆုံးခင်မှာ တံတားကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ကားမှန်ကို မချရဲ။ ဖုန်မှုန့်တွေ အလိပ်လိုက်တွေ သောကြောင့် ဖြစ် သည်။ ကားထဲမှာ အိယားကွန်း ဖွင့်ထားသောကြောင့် ပူပူလောင်

လောင် မဖြစ်ပါ။

မြို့ဝင်ကြေးပေးတဲ့ ဝိတ်ရောက်မှ ချယ်ရီ ကားမှန်ကို ချပြီး ဖျာပုံဓာ်တားကို ကျော်လာခဲ့သည်။

သိပ်မကြာတဲ့ခဏမှာ ဖျာပုံမြို့ကို ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဆုဆု . . . နင် အောင်သစ္စာထဲမှာ တည်းမှာလား”

“အေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါဆို . . . ငါ့ကို မာဂလမ်းမှာ ချပေးခဲ့၊ နင်တို့ဆီ ငါ ညနေကျရင် လာခဲ့မယ်”

“လိပ်အူကုန်းသွားဖို့ ငါတို့ စောင့်နေမယ်နော်”

ဆုဆုက ပြောသည်။ မာဂလမ်းမှာ ဝေလင်းက ချယ်ရီကို ကားရပ်ခိုင်းပြီး ဆင်းနေခဲ့သည်။ ချယ်ရီကားလေးက အောင်သစ္စာ လမ်းဘက်ကို ချိုးကွေ့သွားသည်။

စက်ဘီးယူပြီး အောင်သစ္စာလမ်းဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဝေလင်း အောင်သစ္စာ () လမ်းထဲကို ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

ဆုဆုအပေါ် အိမ်ရှေ့မှာ စက်ဘီးထောက်ပြီး ဝေလင်း

အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဆုဆုအပေါ်က ဝေလင်းကိုတွေ့တော့ . . .

“သား . . . ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ”

ဝေလင်းနဲ့အတူ ဆုဆု ဖျာပုံကိုလာကြောင်း ဒေါ်ဥမ္မာကို ပြောထားပေမယ့် လူမှုရေးအရ ဒေါ်ဥမ္မာထပ်မေးသည်။ ဝေလင်းလည်း လူမှုရေးအရ ပြန်ဖြေရပြန်သည်။

“ဆုဆုတို့နဲ့ အတူတူလာတာပါ အပေါ်”

“အေး ဟုတ်လား”

ဒေါ်ဥမ္မာပြောပြီး နောက်ဖေးကို ထွက်ခွာသွားသည်။

ဝေလင်း ဆုဆုတို့အလာကို ထိုင်စောင့်နေသည်။

သိပ်မကြာတဲ့ခဏမှာ ဆုဆု၊ ချယ်ရီနဲ့ မျိုးကို ရောက်လာသည်။

“ဝေလင်း . . . နင် ဘာနဲ့လာတာလဲ”

“ငါ စက်ဘီးပါတယ်ဟ”

ချယ်ရီအမေးကို ဝေလင်း ပြန်ဖြေသည်။

“အဲဒါဆို ငါတို့ စက်ဘီးနဲ့သွားရအောင် စက်ဘီးမစီးရတာ အတော်ကြာပြီဟ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့သွားလာနေရတာဆိုတော့ စက်ဘီးစီးချင်တယ်ဟ”

ချယ်ရီက သူ့ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို အားလုံးကို ထုတ်ဖော်ပြော
သည်။

“ဒါဆိုလည်း စက်ဘီးနဲ့ပဲ သွားကြမယ်လေ”

ဆုဆုပြောပြီးမှ နောင်တရမိသည်။

ဝေလင်း စက်ဘီးရှိရာကို ချယ်ရီနောက်က လိုက်သွားသည်။

ဆုဆုတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့သည်။

ချယ်ရီ သက်သက်များ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်သုံးလိုက်သလား
ဆုဆု စဉ်းစားမိသည်။ သဝန်လည်း တိုမိသည်။

“မျိုးကို . . . မင်းမမကို မင်း တင်နင်းလိုက်နော်”

မျိုးကိုက “ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို” လို့ ပြန်ပြောသည်။

ဝေလင်းစက်ဘီးပေါ်ကို ချယ်ရီ ခုန်တက်လိုက်သည်။ စက်
ဘီးလက်ကိုင် ဝှေ့ရမ်းသွားသည်ကို ဝေလင်း ပြန်ထိန်းလိုက်သည်။

အနောက်က ဆုဆုတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် စက်ဘီးနဲ့ ကပ်
လိုက်လာသည်။

“ဆုဆု . . . အပြောင်လမ်းက သွားမလား . . . ဒုတိယ
လမ်းက သွားမလား”

ဆုဆုက စဉ်းစားပြီး . . .

“အပြောင်လမ်းက လမ်းကြမ်းတယ်ဟ . . . ဒုတိယလမ်းက

သွားမယ်”

ဆုဆုစကားကြောင့် ဒုတိယလမ်းဘက်သွားရန် ခြင်္သေ့ဦး
ဦးကို ဦးတည်လိုက်သည်။ ခြင်္သေ့ဦးကျော်တော့ ညာဘက်ကို
ကွေ့လိုက်သည်။ ဒုတိယလမ်းရောက်ပြီမို့ တည့်တည့်မတ်မတ် နင်း
ဘာခဲ့ကြသည်။

ဆေးရုံရောက်တော့ ညာဘက်ကို ချိုးလိုက်သည်။ လမ်းက
ညှင်းနည်း ကြမ်းလာသည်။ ချယ်ရီ အနောက်ကဇန ဝေလင်းကို
ကပ်ထားသည်။

ဆုဆုက မျိုးကိုကို ကိုင်ထားပေမယ့် ချယ်ရီကို မနာလိုဖြစ်
သည်။ ဝေလင်းကတော့ ပျော်နေတဲ့ပုံမျိုး . . .

လိပ်အူကုန်းဘုရားရောက်တော့ ချယ်ရီက ဝေလင်းဖိနပ်ကို
ကိုင်ပေးသည်။ ဝေလင်းက အားနာနာနဲ့ . . .

“မကိုဋ်ပါနဲ့ ချယ်ရီရယ်၊ အားနာစရာချည်း”

“ဝေလင်းက စက်ဘီးနင်းပြီး လိုက်ဖို့တာ . . . ချယ်ရီက
ဖိနပ်ကိုင်ပေးသင့်တာပေါ့ . . . ဒါဆိုကျေပြီးပေါ့”

ဆုဆု အတိုင်းသာ ကြားနေရသည်။

“မျိုးကို မမဖိနပ်ကို ယူလာပေးကွာ”

“မမကလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ကိုင်လည်း ရတာပဲဟာ”

မျိုးကိုက မကျေမနပ်ကြည့်ပြီးပြောသည်။

လေးယောက်သား မြွေတွေ့ရှိသည့်ဘက်ကို ရောက်လာကြသည်။ သံဆန်ခါပေါက်ကနေ ချယ်ရီက မြွေတွေ့ကို ချောင်းကြည့်ပြီး လန့်သွားကာ ဝေလင်းရင်ထဲကို တိုးဝင်လာသည်။

“ကြောက်စရာချည်း”

“ဘာကြောက်စရာလို့လို့လဲချယ်ရီရဲ့”

ချယ်ရီလက်ကလေးကို ဝေလင်း ဆုပ်ကိုင်ပြီးပြောသည်။ ဆုဆုနှင့် မျိုးကိုက မကြောက်တတ်သောကြောင့် ဘာမှမဖြစ်သလို မြွေတွေ့ကို ကြည့်နေသည်။

ဆုဆုအကြည့်မှာ ဝေလင်းရင်ထဲမှ ချယ်ရီခွာလိုက်သည်။ ဆုဆု အရိပ်အယောင်မျှသာ မြင်လိုက်ရသည်။ သေသေချာချာ မသိလိုက်။

“ချယ်ရီ . . . သေသေချာချာကြည့်ပါ။ ဘာမှကြောက်စရာ မလိုဘူး”

ဝေလင်း ပြောပြီး ချယ်ရီရဲ့ ပခုံးလေးကို ကိုင်ပေးပြီး ရှေ့တိုး ကြည့်ခိုင်းသည်။ ချယ်ရီက ဝေလင်းရှိသောကြောင့် ရဲရဲပဲ ကြည့်နေသည်။

ဆုဆုက မျိုးကိုနဲ့အတူ ခေါင်းနှစ်လုံးမြွေကို လိုက်ရှာနေ

သည်။

ချယ်ရီက ဝေလင်းလက်ကို ပုတ်ချလိုက်သည်။

မြွေတွေ့ကြည့်ပြီးတော့ ဘုရားဖူးရင်း ရင်ပြင်ဘက်ကို ပြန် လျှောက်သည်။ ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်မှာ ချယ်ရီနဲ့ဝေလင်း အတူထိုင်ပြီး ဘုရားရှိခိုးသည်။ ဆုဆုနဲ့မျိုးကိုနဲ့က စောင့်နေကြသည်။ ကြာသပတေးထောင့်ရောက်တော့ မျိုးကိုကို စောင့်ပေးရသည်။

ဘုရားတစ်ပတ်ပတ်ပြီးမှ အင်္ဂါထောင့်မှာ ဆုဆု ဝင်ရှိခိုးသည်။ မှောင်လုနေသောအချိန်သို့ ရောက်နေပြီ။

ဆုဆု ဘုရားမြန်မြန်ရှိခိုးပြီး စက်ဘီးထားရာနေရာသို့ ပြန် သာခဲ့ကြသည်။ ညနေ ၆ နာရီကျော်ပြီ . . .။

လိပ်အူကုန်းက အပြန်လမ်းမှာ ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ကြ။ ဆေးရုံရှေ့ရောက်မှ ဝေလင်းက သာစည်ဘုရား ဝင်ဖူးရန်ပြောသည်။

ဘုရားရှေ့မှာ စက်ဘီးရပ်ပြီး ဘုရားဝင်းထဲကို ဝင်လာခဲ့သည်။ ၈ နာရီကျော်လောက် ရှိနေပြီ . . .။

ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေစုံနေပြီ . . .။
ချယ်ရီက လက်ညှိုးထိုးပြပြီး . . .

“အဲဒါ ခုနစ်စင်ကြယ်မဟုတ်လား ဝေလင်း”

ဝေလင်း မော့ကြည့်ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ်လေ . . . သူ့အပေါ်ကကြယ်က ဓူဝံကြယ်သေချယ်ရီရဲ့.”

ဝေလင်းပြောပြတာကို မျိုးကိုနဲ့ဆုဆုပါ လှမ်းကြည့်နေသည်

“ဒီနေ့ ကြယ်တော်တော်စုံတာမဲ့နော်”

“ဟုတ်တယ် ဆုဆု ဒီနေ့ဟာ ကြယ်တွေစုံတဲ့နေ့ပဲ၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့ကျရင် ဒီထက်ပိုစုံမှာ၊ အဲဒီနေ့က ပြည်တော်ဝင်နေ့လေး မြတ်စွာဘုရား ဘုရားအဖြစ်ကိုရောက်ပြီး ခမည်းတော်ရဲ့ ဖင်လျှောက်ချက်အရ ကိုယ့်ပြည်ကိုယ်ပြန်တဲ့နေ့ပေါ့ . . .”

ဆုဆုက ဝေလင်းကို သေချာကြည့်ပြီး . . .

“အဲဒါကြောင့် ပြည်တော်ဝင်နေ့လို့ ခေါ်တာပေါ့နော်”

မျိုးကိုက ဆုဆုကိုကြည့်ပြီး . . .

“မမကလည်း . . . ပြည်တော်ဝင်နေ့မို့ ပြည်တော်ဝင်နေ့လို့ ခေါ်ပါတယ်ဆိုမှ ဝေးနေသေးတယ်”

ဆုဆုက “တောက်” ခေါက်ပြီး . . .

“နင် ဘာသိလို့လဲ ကောင်စုတ်လေး”

မျိုးကို ငြိမ်ကျသွားသည်။

အားလုံး ဘုရားဖူးပြီး မြို့ထဲကို ပြန်လာကြသည်။

ညဈေးတန်းရောက်တော့ ဆုဆုက တစ်ခုခုစားရန် ပြောသည်။ ချယ်ရီကို မေးကြည့်တော့ . . .

“ငါ ဒိန်ချဉ်သောက်ချင်တယ် ဆုဆု”

ဒိန်ချဉ်ဆိုင်ကို သွားပြီး ဝင်ရသည်။

“ဘာတွေရလဲ အစ်မ”

“နွဲ့အား . . . ဒိန်ချဉ် . . . နို့ကြက်ဥ . . . ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်”

ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးက ရွတ်ပြသည်။

“ချယ်ရီက ဒိန်ချဉ် . . .”

“ငါလည်း ဒိန်ချဉ်ပဲ . . . ဆုဆု နင်ကရော”

“ငါလည်း ဒိန်ချဉ်ပဲသောက်မယ်၊ မျိုးကို . . . နင် . . .”

ဆုဆု စကားမဆုံးခင် မျိုးကိုက . . .

“ကျွန်တော်က နို့အေး”

“ဒိန်ချဉ် သုံးခွက်၊ နို့အေး တစ်ခွက်”

ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ခဏအကြာမှာ မှာထားတာတွေ လာချပေးသည်။

အားလုံး အေးအေးလူလူသောက်ကြသည်။

အတော်ကြာမှ ဆုဆုက “အိမ်ကလူတွေ စိတ်ပူနေဦးမယ်”

လို့ ပြောသည်။

အမြန်သောက်ပြီး ခြင်္သေ့ဦးဘက်ကို စက်ဘီးနင်းပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဆုဆုအဖေါ်အိမ်ထိ ဝေလင်း ချယ်ရီတို့ကို ပို့ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ ချယ်ရီက . . . ဝေလင်း မသွားခင်လေးမှာ . . .

“မနက်ကျရင် စောစောလာခဲ့ဦး ဝေလင်း”

“အေး” လို့ ပြောပြီး ဝေလင်း လက်ပြကာ သူ့ဦးလေးအိမ်ကို ပြန်လာခဲ့သည်။

(၂)

စက်ဘီးယူပြီး ဆုဆုတို့ဆီကို ဝေလင်း လာခဲ့သည်။

ဆောင်းရဲ့အငွေအသက်တွေက မတုန်သေး။

မြူတွေ စိုင်းနေသေးသည်။

ဆုဆုတို့ တည်းတဲ့အိမ်ရောက်တော့ ချယ်ရီကို အိမ်ရှေ့မှာ ဆိုင်နေတာ ဝေလင်း တွေ့ရသည်။

ဝေလင်းကို ချယ်ရီက တွေ့တော့ . . .

“စောလှချည်းလား ဝေလင်း”

ဝေလင်း စက်ဘီး ဒေါက်ထောက်ရင်း . . .

“နင်ပဲ စောစောလာခဲ့ဆိုလို့” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“အေးပါ ငါပြောမိတာ ငါ့အမှားပါ”

ချယ်ရီ ပြောရင်း နှုတ်ခမ်းစူပြသည်။

“ဒါနဲ့ ဆုဆုရော ချယ်ရီ”

“ဆုဆု နောက်ဖေးမှာ လက်ဖက်သွားသုပ်နေတယ်၊ မျိုးထိကတော့ အိပ်တုန်း”

ချယ်ရီပြောပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ဆုဆု လက်ဖက်ပန်းကန်နဲ့ ရောက်လာပြီး . . .

“စားလေ ချယ်ရီ အဲဒါ ငါ့လက်ရာစစ်စစ်”

ပြောပြီး ဝေလင်းကို ပန်းကန်လှမ်းပေးသည်။

“မဆိုးပါဘူးဟ . . . ကောင်းသားပဲ ဆုဆုရဲ့”

ဝေလင်း စားရင်းပြောမိသည်။ ချယ်ရီလည်း စားနေရင်းနဲ့

. . .

“တကယ်ကောင်းလို့ ကောင်းတယ်ပြောတာ ဆုဆုရဲ့၊ နင့်တို့ သရော်ပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး”

ဆုဆုကောင်းကြောင်းကို စာချဲ့ပြီး ချယ်ရီက ပြောသည်။

“ဟေ့ ဒါနဲ့ . . . ဖျာပုံဈေးမှာ ဘာတွေပေါလဲ ဆုဆုရဲ့”

ချယ်ရီအမေးကို ဆုဆုက . . .

“နင် သွားကြည့်ပေါ့ . . . ငါလည်း ဘယ်သေသေချာချာ သိပါမလဲ”

“နင်ပါလိုက်ခဲ့နော် ဆုဆု”

“ငါက နင်နဲ့အဖော်လိုက်လာတာပဲ၊ လိုက်ပေးရမှာပေါ့၊ မဟုတ်လား ဝေလင်း”

“အေးပေါ့ ငါကလည်း လိုက်ပို့ပေးရမှာပေါ့”

ဝေလင်းက ဆုဆုစကားကို ထောက်ခံပေးသည်။

ညက ဆိုင်ခန်းတွေ ပိတ်ထားတာမို့ ဈေးကိုမလည်ခဲ့ရ။

ထို့ကြောင့် ဈေးသွားရန် စိုင်းပြင်းနေကြသည်။

ဈေးရောက်တော့ တောင်းတန်းဘက်ကို သွားကြသည်။

ဖျာပုံ မှာ ဖျာတော့ ပေါ့မှာပဲဆိုပြီး လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“အစ်မ . . . ဒီဖျာချောက ဘယ်လောက်လဲ”

ဆိုင်ရှင်က ချယ်ရီတို့ကို ကြည့်ပြီး . . .

“ညီမတို့ ယူမယ်ဆိုရင် ဒီဈေးနဲ့ယူလေ”

ချယ်ရီက ဖျာကို ကိုင်ကြည့်သည်။ ဝေလင်းက ကြိမ်ချောဦးထုပ်ကို အကြိုက်တွေ့ကာ ဆောင်းကြည့်သည်။ -

ဝေလင်းဆောင်းတာ မြင်တော့ ချယ်ရီနဲ့ ဆုဆုပါ အံ့ဩသွား

“နေခဲ့မှာပေါ့၊ ငါ” ဖျာပုံ မရောက်တာ အတော်ကြာပြီဟ”
 “အဲဒါဆို ငါတစ်ယောက်တည်း ပြန်ရတော့မယ် ဖျင်းစရာ
 ချည်း၊ ပြီးတော့ ငါကလည်း လမ်းကောင်းကောင်းမသိဘူးဟ”
 ဝေလင်း ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ သူ့ချစ်တဲ့ကောင်မလေး
 က အကူအညီတောင်းနေပြီ

“အေးပါဟာ ငါလိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”
 လေသံခပ်ဖျော့ဖျော့ရယ် . . .

“အေး . . . အဲဒါဆို ငါ ပစ္စည်းတွေ သွားသိမ်းလိုက်မယ်”
 ချယ်ရီပြောပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ ဆုဆုအဒေါ်က . . .

“သားတို့ ပြန်ရင် ဒေးဒရဲက ပြန်ပါလား၊ အဲဒီမှာ ပေါ်တော်
 မှဘုရားရှိတယ်၊ ဟိုတလောကမှ မြေကြီးထဲက တူးလို့ရခဲ့တာလေ”
 ချယ်ရီက အထုပ်နဲ့ရောက်လာပြီး . . .

“ကောင်းသားပဲ . . . အဲဒါ ပူးသွားမယ်လေ ဝေလင်း”
 “ချယ်ရီသဘောပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဖျာပုံကနေ ဇက်ကူးပြီး
 သွားရမှာနော်၊ ပြီးမှ စိတ်ညစ်တယ် လုပ်မနေနဲ့”

ချယ်ရီက ပြုံးရယ်ပြီး သူ့ကားရှိရာကို သွားသည်။ ဝေလင်း
 က ချယ်ရီအထုပ်ကို သယ်ပြီး နောက်ကလိုက်ရသည်။
 ဝေလင်းဦးလေးအိမ်မှာ ဝေလင်းရဲ့ပစ္စည်းတွေ ရှိနေတာမို့

ချယ်ရီကို လိုက်ပို့ခိုင်းရသည်။
 ဆုဆုက စိုးရိမ်မျှော်လင့်ခြင်းများနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
 ဝေလင်းဦးလေး ဦးကျော်မြင့်က ဝေလင်းကို ဝေးလွင့်လို့
 အရင်ဆုံး နာမည်ပေးခဲ့တာကြောင့် ဖြစ်သည်။
 တော်ကြာ ဦးကျော်မြင့်က ဝေးလွင့်ကို နှုတ်ကျိုးပြီး ချယ်ရီ
 မှာ ခေါ်လိုက်ရင် ပြဿနာ
 ဆုဆု ခေါင်းတွေ ထူပူနေပြီ
 ဝေးလွင့်လို့ မခေါ်ပါစေနဲ့ ဆုတောင်းနေမိသည်။

ဖျာပုံကနေ အုန်းပင်ဆိပ်ကို ဇက်နဲ့ကူးရသည်။ ကားရောက်
 ဦးမှ ဇက်လည်း ထွက်ဖြစ်သည်။
 ချယ်ရီက ရင်တမမနဲ့ ညည်းရှာသည်။
 “တော်သေးတာပေါ့ ဝေလင်းရဲ့ . . . နင်သာ ပစ္စည်းယူတာ
 ကြာနေရင် ဇက်မိမှာ မဟုတ်ဘူး”
 “ငါလည်း . . . ငါ့ဦးလေးကို မနည်းစကားဖြတ်နေရတာ၊
 ဆုဆုက ငါ့ကို သိပ်ချစ်တာဟ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ့ကို ထပ်လာဦးတဲ့”

နှင့် ကာသိမှာ စောင့်နေတာလည်း ငါ အားနာလို့ဟ”

ချောချောမောမော အုန်းပင်ဆိပ်ကနေ ဒေးဒရဲဘက်ထိ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

ဒေးဒရဲမရောက်ခင် ဒညင်းကုန်းရွာဘက်ကို ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ ၁၀ မိနစ်လောက် မောင်းလိုက်တော့ ကားရပ်နားတဲ့နေရာကို ရောက်သည်။

လမ်းက မြေနီလမ်းမို့ ကားမှန်ကို မချရဲ။ ကားရပ်လိုက်တော့ ကားပေါ်မှာ ဖုန်ထူလို့နေသည်။

ဝေလင်းက ကျောင်းဆောင်ဆောက်လျက်စ၊ နေရာထိုဦးဆောင်ပြီး ခေါ်လာသည်။

ဘုရားတူးဖော်လို့ရသည့်အရှေ့မှာ အဆောင်ထိုးထားသည်။ ချယ်ရီနဲ့အတူ ဝေလင်း ဘုရားဝင်ဖူးသည်။ ဘုရားရှေ့မှာ ရေသန့်ဘူးရောင်းတဲ့သူတွေ ပြည့်နေသည်။

ဆုဆုက ရေသန့်ဘူးရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးကို မေးလိုက်သည်။

“ဒီရေသန့်ဘူးအခွဲက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ကောင်မလေးက ရေသန့်ဘူးထိုးပေးပြီး . . .

“ဘုရားတူးလို့ရတဲ့တွင်းက ရေယူချင်ယူသွားလို့ ရအောင်လို့

ပါ။ အစ်မတို့လည်း ယူသွားလေ”

ချယ်ရီက အားနာပြီး ရေသန့်ဘူးအခွဲနှစ်ဘူး ဝယ်လိုက်သည်။ ဘုရားပုံတော် နှစ်ခုပါ ဝယ်လိုက်သည်။

ဘာမှပူစရာ မရှိတော့တာကြောင့် ဒေးဒရဲဘက်ကို ကားမောင်းပြန်လာခဲ့ကြသည်။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက် ချယ်ရီရဲ့မျက်နှာလေးက ချစ်စရာကောင်းနေဆဲ . . . ချစ်ဖို့ကောင်းနေဆဲ . . . ဝေလင်း ခံစားမိသည်။

(၄)

ချယ်ရီနဲ့အတူ ဖျာပုံသွားသည်ကို ဦးဝေဦးမသိ။

ဝေလင်း ပြန်ရောက်တော့ ဦးဝေဦးက . . .

“မင်း ဟိုမှာ တော်တော်ပျော်ခဲ့ရဲ့လား”

ဦးဝေဦးအမေးကြောင့် ဝေလင်းက . . .

“ပျော်ပါတယ် အဖေ . . ဦးကတောင် ဖေဖေကို တစ်ခေါက်

ဃာတ် လာခဲ့ဖို့ မှာလိုက်သေးတယ်”

ဦးဝေဦး ခေါင်းခါပြီး . . .

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ အဖောင်းတွေကို အသစ်ပြန်မဖြစ်ချင်
ဘူးဘူး”

တစ်ချက်နားလိုက်ပြီး . . .

“ဒါနဲ့ . . . မင်းကို ငါပြောထားတယ်နော်၊ မင်း ချယ်ရီဆိုတဲ့
ကောင်မလေးနဲ့ မပတ်သက်ဖို့”

ဝေလင်း ခေါင်းညိတ်ရင်း ညာမိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော် မပတ်သက်တော့ပါဘူး”

ဦးဝေဦး ရယ်ပြီး . . .

“ဒါမှ ငါ့သားကွ” ဟု ပြောပြီး . . .

“ဒါနဲ့မင်းခွေးကို ငါ အဲဒီအိမ်မှာ တွေ့မိသလိုပဲ”

ဝေလင်း လိမ်ဖို့ စဉ်းစားရပြန်သည်။

“ဒါက ဒီလိုပါ . . . အဖေကလည်း ခွေးမွေးတာ မကြိုက်ဘူး
သူက ခွေးတောင်းတာနဲ့ ပေးလိုက်တာပါ အဖေ”

ဦးဝေဦး လက်ကိုယမ်းပြီး . . .

“မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ . . . အဲဒီခွေးကနေတစ်ဆင့်
ပြန်ပတ်သက်နေဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် ပေးမယ့်ပေး သူများကိုပဲ
လိုက်ကွာ”

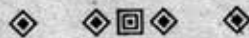
ဝေလင်း ဘာကိုမှ ပြောလို့မရမှန်း သိသောကြောင့် . . .

“ဆုဆုကို ပေးလိုက်မယ်လေ”

“မင်းသဘောပဲ”

ဦးဝေဦးပြောပြီး သူ့အခန်းဘက်ကို ထွက်သွားသည်။

ဝေလင်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

သည်။

“ဦးထုပ်က အရမ်းလှတယ်နော် ချယ်ရီ”

“ငါတို့ တစ်ယောက်တစ်လုံး ဝယ်သွားရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတာပေါ့ ချယ်ရီရဲ့” ဆုဆု ပြောမိသည်။

ဖျာရယ်၊ ဦးထုပ်ရယ် ဝယ်ပြီးနောက် ငါးခြောက်တန်းဘက်ကို လာခဲ့ကြသည်။

ဝေလင်းက ဖျာလိပ်ကို သယ်လာပေးသည်။ ခေါင်းပေါ်မှာတော့ ဦးထုပ်ကိုယ်စီ ဆောင်းထားကြသည်။

ချယ်ရီ ငါးခြောက်ဝယ်ပြီးနောက် အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ချယ်ရီနဲ့ဆုဆုနဲ့ ပျော်နေပေမယ့် ဝေလင်းမှာ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့မို့ မပျော်နိုင်။

(၃)

အိမ်ရောက်တော့ ချယ်ရီရဲ့ဖုန်းလာတဲ့အကြောင်း၊ ချယ်ရီဖေဖေ အင်္ဂလန်က ပြန်လာမယ့်အကြောင်းကို မျိုးကိုက ဆီးပြောသည်။

ချယ်ရီ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

ပထမကတော့ တပေါင်းလပြည့် လိပ်အူကုန်းဖွဲ့ပြီးမှ ပြန်ရန်ဖြစ်သည်။

အခု အစီအစဉ်တွေ အကုန်လွဲချော်ကုန်ပြီ . . .

ချယ်ရီတစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမလိုလို . . .

ဝေလင်းကို အဖော်ညှီရတော့မယ်။

“ဝေလင်း နင်ရော ဒီမှာ နေခဲ့မှာလား”

(၅)

“မဆိုကြတော့ဘူးလို့ မင်းထင်ပေမယ့် ပြန်တွေ့ကြပြီပေါ့
ဝေဦး”

ဦးကျော်စွာ လှောင်ရယ်ပြီး ပြောသည်။ ဦးဝေဦးက လှေခါး
သက်ရမ်းကို ကိုင်ပြီး ကြောင်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ . . .

“မင်း အငြိုးအတေးတွေက မကုန်သေးဘူးလား ကျော်စွာ၊
ငါကတော့ အဟောင်းတွေကို အသစ်ပြန်မဖြစ်ချင်တော့ဘူး”

“မင်းကတော့ အောင်နိုင်ခဲ့သူမို့ ဒီစကားမျိုး ပြောထွက်တာ
ပါ ဝေဦး၊ ငါ့လို ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရတဲ့လူကတော့ ဘယ်မေ့နိုင်မလဲ”

“အဲဒါတွေကို ငါမသိဘူး . . . ခုဆို မင်းသမီးလည်း အရွယ်
ရောက်ပြီ၊ ငါ့သားလည်း အရွယ်ရောက်ပြီ ဟိုအရင်က ဖြစ်ခဲ့တာ

တွေကို ငါမေ့ခဲ့တာကြာပြီ၊ အတုံ့အလှည့်တွေ မလုပ်ပါနဲ့တော့ ကျော်စွာ”

ဦးကျော်စွာ ထပ်မံရယ်ပြီး . . .

“ဝေဦး . . . မင်း တရားတွေတောင် ရနေပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ အနှစ်နှစ်အလလက မျှိုသိပ်ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စကိုတော့ ငါ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာပဲ”

“မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့တော့ ကျော်စွာ”

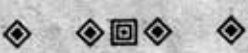
ဦးဝေဦး တိုးရှိုးတောင်းပန်စကားဆိုသည်။

“ငါက လုပ်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရမှ ကျေနပ်တတ်တဲ့လူစားမျိုး ဝေဦး”

ဦးကျော်စွာ ပြောပြီး ချယ်ရီရဲ့တိုက်ခန်းထဲကို ဝင်သွားသည်။

ဦးဝေဦး လှေခါးမှ ပြေးတက်ပြီးတားသည်။ မမိလိုက်။ ဦးကျော်စွာ တံခါးပိတ်သွားသည်။

ဦးဝေဦး နဖူးကို လက်နဲ့အုပ်ရင်း ဝိုင်ကျသွားသည်။ နောင်တာတွေဖြစ်လာဦးမလဲတွေးရင်း ဦးဝေဦး စိတ်ပူနေသည်။

(၆)

တပေါင်းလပြည့်ညမှာ အောင်စိန်လာခေါ်တာနဲ့ ဝေလင်း ပွဲဈေးကို ရောက်လာခဲ့သည်။

ဘူးသီးကြော်ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ အောင်စိန် အရက်သောက်ရန် ပြောသည်။

အောင်စိန်နဲ့တွေ့တိုင်း ဝေလင်း အရက်သောက်ဖြစ်သည်။ မတွေ့တာကြာပြီမို့ ဝေလင်း မငြင်းဆိုရဲ . . . ။

သူက သားတစ်ယောက်တည်းမို့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ကတည်းက ဘိုကလေးမှာရှိတဲ့ လယ်တွေကို သွားဦးစီးနေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှ ရန်ကုန်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတတ်သည်။ သူ့ရောက်လာတိုင်း ဝေလင်းနဲ့အတူ အရက်သောက်ဖြစ်သည်။

ခုလည်း . . . သူ့ခါးကြားမှာ ပါလာတဲ့ ဝိစကီပြားကို ထုတ်ပြီး
ဘူးသီးကြော်ဆိုင်ထဲဝင်သွားသည်။ ဆိုင်က မှောင်နေသောကြောင့်
တော်သေးသည်။

“အောင်စိန် . . . မင်း ဘယ်တုန်းက ဝယ်ထားတာလဲ”

ဝိစကီအပြားကို မြင်တော့ ဝေလင်းမေးမိသည်။

“မင်းအိမ်လာတုန်း လမ်းမှာဝယ်လာတာလေ”

“မင်းကကွာ ပြီးမှ ဝယ်လည်းရတာကို ဒီဆိုင်မှာသောက်
မလို့လား”

အောင်စိန် ခေါင်းညိတ်ပြီး . . .

“အေးလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းကလည်း အောက်ပါတယ်ကွာ”

“ဒါဆို မင်းမသောက်ဘူးပေါ့”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ . . . သောက်မှာပေါ့”

သူတို့စားပွဲကို ဘူးသီးကြော်တစ်ပွဲလာချပေးသည်။

“အစ်မ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ သောက်ချင်လို့ ရပါတယ်နော်”

အောင်စိန်က ဆိုင်က လူကိုမေးသည်။

“ပေါ်တင်ကြီးတော့ မလုပ်ကြနဲ့ပေါ့”

“အဲဒါဆို ကျွန်တော်ထို့ကို အကြော်စုံတစ်ပွဲထပ်ပေးပါဦး”

ဆိုင်ရှင်ထွက်သွားသည်။

“ငါတို့ ဘိုကလေးမှာ ခုလိုပွဲနေ့ဆို အရက် ဘယ်မှာသောက်
သောက် သောက်လို့ရတယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာတောင် သောက်
လို့ရတယ်ကွ”

အောင်စိန်က သူတို့ တောရွာမလှေအကြောင်း ဝေလင်းကို
ပြောသည်။

ဝေလင်းက အာရုံမစိုက်။

မှာထားတဲ့အကြော်ပန်းကန် လာချသွားသည်။ အောင်စိန်
ရေခွက်ထဲကို အရက်ထည့်သည်။

“ဟေ့ကောင် ရေခွက်နဲ့ အရက်ခွက်နဲ့ မှာဦးမယ်နော်”

အရောင်တူကော်ခွက်ကလေးများဖြစ်သောကြောင့် . . .

အောင်စိန် သတိပေးသည်။

“ဒါနဲ့ မင်း ဟိုမှာ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“မိဘလုပ်ငန်းကို ကူလုပ်ရတာ ဘာအဆင်မပြေစရာ ရှိမှာ
လဲ သူငယ်ချင်းရ”

“အေးပါ . . . မင်းအဆင်ပြေတာပဲ ငါမြင်ချင်ပါတယ်”

အရက် တစ်ယောက်တစ်ခွက်စီ သောက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ
ဘူးသီးကြော်ကို အချဉ်ရည်နဲ့ တို့စားသည်။

“ဒါနဲ့ မင်း တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့ဘူးလား
အောင်စိန်”

“မလိုပါဘူးကွာ၊ ဆယ်တန်းအောင်ရင် တော်ပြီပေါ့၊ ငါက
ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်မယ့်ကောင်မှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့မိဘအလုပ်ကို
လုပ်မယ့်ကောင်ပဲကွာ၊ ဒီလောက်နဲ့ တော်ပါပြီ”

“ဒါနဲ့ မင်း ရည်းစားတွေ ဘာတွေများ မထားသေးဘူးလား”
အောင်စိန် အရက်အရှိန်နဲ့ ရယ်သည်။

“ဒါလည်း မလိုပါဘူးကွာ၊ အချိန်တန်ရင် မိဘက ရှာပေးမှာ
ပေါ့”

အောင်စိန်ကိုကြည့်ပြီး ဝေလင်း အားကျမိသည်။

“မင်းတို့များကွာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘချည်းပဲ၊ ညစ်အားလေး
ဘာလေးသုံးဦး၊ မိဘချည်းပဲ အားကိုးမနေနဲ့၊ မိဘမရှိမှ မင်း ဒုက္ခ
ရောက်နေမယ်”

အောင်စိန်က ထပ်ရယ်ပြီး . . .

“ရပါတယ်ကွာ၊ ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

ဝေလင်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်မိသောကြောင့် . . .

“မင်းပြောလိုက်ရင် ရပါတယ်၊ ရပါတယ်ကွာချည်းပဲ”

“အဲဒါလည်း ရပါတယ်ကွာ”

ဝေလင်းကို အောင်စိန် ထပ်နောက်ပြီး ပြောသည်။

ပွဲဈေးက ဘူးသီးကြော်ဆိုင်မှာ အရက်သောက်ပြီး အောင်
စိန်နဲ့ လမ်းခွဲခဲ့သည်။

ဝေလင်းအိမ်ကို ယိမ်းထိုးယိမ်းထိုးနဲ့ ပြန်လာခဲ့သည်။
ဝေလင်းက သံပန်းကြားမှ လက်နှိုက်ပြီး တံခါးကို ဖွင့်သည်။ အထဲ
ရောက်မှ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး မိမိအခန်းရှိရာကို လာခဲ့သည်။

အမူးအရှိန်က အိမ်ရောက်မှ ပိုတက်လာသည်။ ဒါကြောင့်
ရေချိုးရန် ရေချိုးခန်းဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။

ရေချိုးပြီး အနောက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အရေးပေါ်
လှေခါးမှာ ဝေလင်းထိုင်သည်။

လေအေးများ တိုက်ခတ်နေသည်။ ချယ်ရီတို့ အရေးပေါ်
လှေခါးနဲ့ သူတို့လှေခါးက တစ်ဆက်တည်းရယ်။

ဒါကြောင့် ချယ်ရီတို့လှေခါးဘက်ကို ဝေလင်း ကူးလာမိ
သည်။

ချယ်ရီတို့ အနောက်ဘက်တံခါးက ပွင့်လျက်သားရယ်။

ချယ်ရီများ မေ့ပြီးထားခဲ့သလား။ လူစိမ်းများ ဝင်နေလို့
လား။

ဝေလင်း စိုးရိမ်စိတ်များနဲ့ ဝင်ကြည့်မိသည်။

ချယ်ရီ အိပ်နေကျအခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ချယ်ရီက
ဘာမပြောညာမပြောနဲ့အော်သည်။

ခဏကြာတော့ ဦးကျော်စွာ ရောက်လာပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့သမီးကို ဘာလုပ်တာလဲ”

ဝေလင်း လန့်သွားပြီး ...

“ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ အနောက်တံခါးဖွင့်နေလို့
သူ့ခိုးများ ဝင်သလားလို့ ဝင်ကြည့်တာပါ။ မယုံရင် ဦးသမီးကို မေး
ကြည့်ပါ”

ဝေလင်းဆီက အရက်နဲ့ ဦးကျော်စွာနဲ့ချယ်ရီ ရသွားသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းအရက်သောက်ထားတယ် မဟုတ်လား”

ဦးကျော်စွာအမေးကြောင့် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် နည်းနည်းသောက်ထားပါတယ်ဦး”

ဝေလင်းပြောလိုက်တော့ ချယ်ရီက ...

“ဖေဖေ သူ့သမီးကို တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ လာတာဖြစ်လိမ့်မယ်။
သူ သမီးကို ရည်းစားစကားပြောဖူးတယ်။ အဲဒါ သူ့ကို ပြန်မကြိုက်

လို့လား မသိဘူး”

ချယ်ရီ ငိုသံနဲ့ ပြောသည်။

“ငါ ဘာမှမလုပ်ရပါဘူး ချယ်ရီရယ်၊ တကယ် အစိုးခံရယ်

ပါ”

ဝေလင်းရဲ့စကားကို ဦးကျော်စွာက ပြန်ချေပလိုက်သည်။

“မင်းဘက်က ရိုးသားတယ်ဆိုရင် စခန်းမှာ လိုက်ရှင်နဲ့

မလား”

ဝေလင်းက သူ့ဘက်က ရိုးသားနေသောကြောင့် ...

“ကျွန်တော် လိုက်ရှင်းရပါတယ် ဦး”

ဦးကျော်စွာ ဝေလင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ...

“မင်း လမ်းရောက်မှ ပြေးမယ်မကြနဲ့ ... ပိုအပြစ်ကြီး

သွားမယ် သိလား”

ဝေလင်းကို ခြိမ်းခြောက်သည်။ ဝေလင်းက ရယ်ပြီး ...

“ကျွန်တော် ယောက်ျားပါဦး၊ မိန်းမဆန်တဲ့အလုပ်ကို ကျွန်

တော် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးဆိုတာ ဦးသိစေချင်ပါတယ်”

“အေး ... မင်းဆီက အဲဒီလို စကားကြားရတာ ငါက

ကြိုက်တယ်၊ လာ ... သွားမယ်”

ဦးကျော်စွာ စခန်းမှာ လိုက်ရှင်းရန် စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

ဝေလင်း မဆိုင်းမတွ ရှေ့က ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့သည်။

(၇)

“ဝေလင်း မင်းကို လာတွေ့တဲ့သူ ရောက်နေတယ်”
အချုပ်ခန်းကို စောင့်နေသော ရဲတစ်ယောက်ရဲ့စကား
ကြောင့် ဝေလင်း လှဲနေရာမှ ထလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဖုန်းကိုင်လိုက်လေ”
အချုပ်သားတစ်ယောက်က ဝေလင်းကို သတိပေးသည်။
ဝေလင်း ဖုန်းကိုင်ပြီး မှန်ကာထားတဲ့ အနောက်ဘက်က ဖုန်းဆက်
သူကို ကြည့်မိသည်။

“ဆုဆု . . . နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”
ဆုဆု ဝမ်းနည်းသောမျက်နှာဖြင့် . . .

“ဝေလင်းရယ် . . . နင် ဒီလိုဒုက္ခရောက်နေတာ ငါ ကြည့်

ရက်မယ် နင်ထင်လို့လား”

“နင်မလာပါနဲ့ ဆုဆုရယ်၊ ဒီနေရာက နင်နဲ့ ဘာမှမအပ်ဘဲ တဲ့နေရာ၊ ငါ့အဖေကိုပဲ လာတွေ့ဖို့ ပြောပေးပါဟာ”

“ငါ ဖျာပုံကရောက်ရောက်ချင်း နင့်သတင်းကို ကြားရတယ် နင့်အဖေကို ငါသွားပြောတော့ “သူ့စကား နားမထောင်လို့ ဒီထဲ ဖြစ်ရတာတဲ့၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို ဘယ်တော့မှ လာမတွေ့ဘူးတယ်” အပြတ်ပြောလိုက်တယ်၊ ငါလည်း တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောကြည့်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မရဘူးဟာ၊ နင့်အဖေက အတ္တသိပ်ကြီးတယ်”

ဆုဆုစကားကြားတော့ ဝေလင်း အော်ငိုမိချင်သည်။

“ငါ့ကံပဲပေါ့ဟာ၊ နင် ဒီကိုမလာနဲ့တော့၊ နင်ခုပြန်ရင် ငါ့အပ်ထားတဲ့ ဆွဲ (စိ) အာမိနာရီရယ်၊ ပိုက်ဆံအိတ်နဲ့ ပိုက်ဆံငါးထောင်ရယ်၊ ငါ့ဘောဆွဲကြိုးရယ်ကို ငါအပ်ထားတဲ့ ရဲဆီက သွားပေးပါ”

“အေး ငါယူပြီး သိမ်းထားပေးမယ်၊ ဒါနဲ့ နင့်ကို ဘယ်ခန်းရုံးတင်မှာလဲ”

ဝေလင်း စဉ်းစားပြီး . . .

“ငါ့အမှုကို ကိုင်တဲ့ရဲကတော့ တနင်္လာနေ့ ရုံးတင်မယ်လို့

ပြောတယ်၊ ခု စနေတနင်္ဂနွေဆိုတော့ ရုံးပိတ်တယ်လေ”

“အဲဒီနေ့ကျရင် ငါလာခဲ့မယ်၊ လောဏောဆယ် နင်စားချင်တာစားလို့ရအောင် ငါ ရှေ့ကဆိုင်မှာ နင့်နာမည်နဲ့ ပိုက်ဆံပေးခဲ့မယ်၊ နင်စားချင်တာ မှာစားပေါ့”

“မဟုတ်တာ ဆုဆုရယ်၊ ငါ့အတွက် ဒုက္ခမရှာပါနဲ့၊ တော်ကြာ နင် မုန့်ဖိုး သုံးစရာမရှိဘဲနေလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ်ဟာ၊ ဒါနဲ့ နင့်ကို ပြောရဦးမယ်၊ နင်ခွေးလေး ဂျန်ဘို . . .”

“အေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး . နင်တို့ ပြဿနာဖြစ်ပြီး ဦးကျော်စွာက နင့်အဖေကို ခွေးပြန်ပေးတယ်”

ထိုနေ့က ဦးကျော်စွာနဲ့ ဦးဝေဦး ပြောနေကြသော စကားများကို ဆုဆု ပြန်ပြောပြသည်။

“နင့်အဖေကလည်း ခွေးမမွေးချင်တာနဲ့ ငါ့ကို ပေးထားတယ် သိလား”

“အေး . . . အဲဒါဆိုလည်း နင် ဂျန်ဘိုကို စောင့်ရှောက်ထားပါဟာ”

“ငါမွေးထားမှာပါ၊ ငါပြန်တော့မယ် ဝေလင်း၊ ငါအားရင်

လာခဲ့မယ် သိလား”

ဝေလင်း ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်မိသည်။

“ဝေလင်းအမှုက မလွယ်ဘူး ညီမရဲ့၊ တရားလိုက တရားမဲ့ ဖို့ပဲ ပြောတယ်၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ပြဿနာ လေးကို . . . အစ်ကိုတို့ဘက်ကလည်း တရားလိုရှိနေတာမို့ အမှု မလုပ်ပေးလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

ဝေလင်းအမှုကိုင်က ဆုဆုကို ပြောသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . အစ်ကိုတို့ဘက်က အမှုသွားအမှုအလာ ကို လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့လေး ရေးပေးစေချင်ပါတယ်”

“နဂိုကတည်းက အမှုက ဘာမှမဟုတ်ဘူး ညီမ၊ အငြိုးတွေ ကြောင့် ဖြစ်ကြတာ၊ အစ်ကိုဘက်က အဖြစ်မှန်အတိုင်း ရေးရေး မရေးရေး သူတို့ဘက်က ကျေအေးလိုက်မှဖြစ်မှာ”

“ကျွန်မလည်း ကျေအေးဖို့ သွားတောင်းပန်ပါသေးတယ် ဒါပေမဲ့ သူတို့ဘက်က ငြင်းလိုက်တယ်၊ ခု ဖြစ်ရတာလည်း ရိုးရိုးလေးပါ၊ ဝေလင်းအဖေနဲ့ ချယ်ရီအဖေနဲ့က ဟိုအရင်တုန်းက

ရည်းစားလုဘက်မို့ ခုလိုဖြစ်ရတာ”

ဆုဆုရဲ့စကားကို အမှုကိုင်က သေချာနားထောင်ပြီး . . .

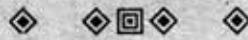
“ညီမလေးတို့ဘက်က ရှေ့နေငှားပြီး . . . အဲဒီအကြောင်း တွေကိုပါ ပြောပြလိုက်ပေါ့ ညီမရယ်”

အမှုကိုင်ရဲ့ အကြံပေးမှုကြောင့် ဆုဆု ရှေ့နေငှားရန် ဆုံး ဖြတ်လိုက်သည်။ ဒီအတိုင်းထားရင် ဝေလင်းအတွက် စိုးရိမ်ဖွယ် ရှိသည်။ ဦးဝေဦးကလည်း လှည့်မကြည့်တော့ ဆုဆုပဲ ဒုက္ခခံရတော့ မည်။

“ဒါနဲ့ အစ်ကို ဝေလင်းအမှုကို တနင်္လာနေ့ ရုံးတင်မှာဆို”

“ဟုတ်တယ် ညီမ . . . အစ်ကိုကိုစစ်ရင် အမှုသွားအမှုလာ ကောင်းအောင် အစ်ကို ပြောပေးပါမယ်၊ ညီမဘက်ကလည်း ကျေ အေးစာ ရလိုရငြား ကြိုးစားပြီး တောင်းကြည့်ပါလား”

အမှုကိုင်ရဲ့စကားကြောင့် ချယ်ရီကို ပြန်မြင်လာသည်။

(၈)

ရုံးတင်တဲ့ရက်ရောက်တော့ ဆုဆု အစောကြီးရောက်လာ
တရားရုံးမှာ စောင့်နေမယ့်အကြောင်း ပြောသည်။

တရားရုံးကို ဝေလင်းရောက်တော့ ဆုဆုက ဝေလင်း
သာကဖို့ လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်ဝယ်လာသည်။

ကျားပါးစပ်ထဲမှာ နေရတာ ကျဉ်းကျပ်လှသည်။ လူတွေက
နားသည်။ ဆုဆုနဲ့ ကားပြောတာ မနည်းနားထောင်ပြီး ကျယ်
ကျယ်ပြန့်ပြောရသည်။

ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဝေလင်း မကြုံဖူးသောကြောင့်လည်း ဗိတ်
ကန်နေရသည်။

ဆုဆုက ဘာမှအားမငယ်ဖို့ ပြောသည်။

ဒါပေမဲ့ ဝေလင်း ဘယ်လိုလုပ် အားမငယ်ဘဲ နေနိုင်မှာလဲ ဆိုဆုက ရုံးအပေါ်တင်ပေးရန် တာဝန်ကျရဲကို သွားပြောသည်။

ခဏကြာတော့ ဝေလင်းနာမည်ကို ခေါ်ပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ဝေလင်း အပြင်ရောက်တော့ လက်ထိပ်ခတ်သည်။

ဝေလင်း ခေါ်ဆောင်ရာကို လိုက်ပါလာမိသည်။ ဆုဆုက ဘေးက ကပ်ပါလာသည်။

ဝက်ခြံထဲသို့ ဝေလင်းရောက်တော့ ဆုဆုမျက်နှာ ညှိုးငယ်သွားပြီး . . . “အစ်ကို . . . သူ့ကို ဒီမှာမထားလို့ မရဘူးလား”

တာဝန်မှူးကို ဆုဆုက မေးသည်။

“ဒီအပြင်မှာ လက်ထိပ်နဲ့ ထားရင်တော့ရတယ် ညီမ”

“အဲဒါဆိုလည်း သူ့ကို အပြင်မှာပဲထားပေးပါ”

ပြောပြီး ဆုဆု ငိုသည်။ ဆုဆုငိုတော့ သူလည်း မျက်ရည်ကျသည်။

ဆုဆုမျက်နှာလေးကို ဝေလင်းကိုင်ပြီး မျက်ရည်များကို သုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဆုဆု . . . ငါ့အတွက် နင် ဘယ်တော့မှ မငိုနဲ့၊ ငါက နင် ငိုကြွေးရမယ့်အကောင် မဟုတ်ဘူး”

ဝေလင်းပြောမှ ဆုဆု ပိုငိုလာသည်။

“နင် ဘာမှစိတ်ဓာတ်မကျနဲ့ ဝေလင်း၊ နင့်ဘေးနားမှာ ငါ အမြဲရှိတယ်ဆိုတာ နင် မှတ်ထားပေးပါ”

ဆုဆုစကားကြောင့် ဝေလင်း ကြည်နူးမိသည်။

ဆုဆု ဘာကြောင့် သူ့အပေါ် ဒီလောက် နားလည်ပေးရတာလဲ . . . ဝိုးတဝါးအရိပ်တွေ စိုးမိုးနေသည်။

ဥပဒေအကြံပေးအရာရှိဆီကို အမှုသွားတင်တော့ ဝေလင်း ပါ လိုက်သွားရသည်။

လူပြု နာမည်၊ အဖေနာမည်၊ အသက်ပြောပြီး . . . ဝေလင်း ကို ဝက်ခြံဘက်ကို ပြန်ခေါ်လာသည်။

ဝက်ခြံရှေ့မှာ ခေတ္တမျှ နေပြီးနောက် တရားသူကြီးရှေ့မှာ အစစ်ခံဖို့ ဝေလင်းကို ခေါ်သည်။

တရားသူကြီးရှေ့ရောက်တော့ ဖမ်းဆီးရဲနဲ့ အမှုကိုင် မလာသောကြောင့် နောက်အပတ်ကို ထပ်ချိန်းလိုက်သည်။

ဝေလင်းကို ရဲများက စတီးဂိုက်ဘက်ကို ခေါ်ဆောင်လာကြ

သည်။

ခဏကြာရင် ဝေလင်းကို အင်းစိန်ယောင်ကို ပို့တော့မည်။
ဆုဆုက ဝေလင်းစားဖို့ ထမင်းထုပ်နဲ့ ရေဘူးဝယ်ပေးလိုက်သည်။
ဆွံ့အစွာ ဘာစကားမှ မပြောဖြစ် . . .

အချုပ်ကားပေါ်ကနေ ချယ်ရီအခန်းကို ဝေလင်း ကြည့်မိ
သည်။

ချယ်ရီ ဝရန်တာမှာ ထွက်ရပ်နေသည်။ တစ်ခုခုကို တွေး
တော ဆုံးဖြတ်နေဟန် ရှိသည်။

ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ ချယ်ရီကို နောက်ဆုံးမြင်ရတဲ့အခွင့်အရေး
လေလား ဝေလင်း တွေးမိပြန်သည်။

အချုပ်ကားပေါ်မှာ သီချင်းသံ လှိုင်ထွက်နေသည်။

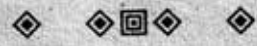
* အိမ်ပြန်ချိန်ကိုတောင် မသိတော့သူ xxx ပြန်လာမယ်
ဆိုတာ မသိတော့သူ xxx ဒီက စောင့်နေသူ ဒီက စောင့်နေသူ*

ဝေလင်း ဝင်ရောက်ခံစားမိပြန်သည်။ အကျဉ်းသားဟောင်း
များက ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

ဝေလင်းရဲ့ ညှိုးငယ်တဲ့မျက်နှာကို မြင်တော့ အားပေးရှာ
မိသည်။

ဒါပေမဲ့ ပေလင်း အားမတက်နိုင်ပါ။ အရာရာဟာ လွမ်း
ဆွေးစရာ ဖြစ်နေသည်။

ပြင်ပလောကကြီးနဲ့ အဆက်ဖြတ်ရတော့မည်။

(၉)

ထောင်ထဲရောက်ပြီး နောက်တစ်ရက်အင်္ဂါနေ့ ဆုဆု အထုပ်
အပိုးတွေနဲ့ ဝေလင်းကို ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့သည်။

“ဝေလင်း (ဦးဝေဦး) ရှိလား”

အခန်းရှေ့ကနေ ထောင်ဝင်နံပတ်ကြီးခေါ်သံကြောင့်
“ရှိပါတယ်”

“ရှိရင်လာခဲ့ . . . ထောင်ဝင်စာကွ”

မာကြောကြောလေသံကြောင့် ဝေလင်း နည်းနည်းလန့်သွား
သည်။ ပြီးမှ ထောင်ဝင်စာလာနေတာပဲ . . . ဘာအားငယ်စရာလို
လို့လဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးနေမိသည်။

ဝေလင်း နံပတ်ကြီးဝင်ယူပြီး မိန့်ဂျေးကို ဖြတ်လျှောက်လာ

ခဲ့သည်။ မိန်ကျေးမှာ လူစုပြီး ဘူးဝကို လာခဲ့သည်။

ဘူးဝနားက ရိက္ခာရှိဒေါင်မှာ ရှေ့က ထောင်ဝင်စာအဆင်းကို စောင့်နေရသည်။

ပထမလမ်းကြောင်း လူတွေကုန်မှ ဝေလင်းတို့ ထောင်ဝင်စာလမ်းကြောင်း တက်ခိုင်းသည်။

သံဆန်ခါတွေကြားကနေ ဆုဆုအလာကို ဝေလင်းစောင့်နေသည်။ အတော်ကြာမှ ဆုဆုဝင်လာတာ ဝေလင်း တွေ့ရသည်။

ဝေလင်းကို တွေ့တော့ ဆုဆု မျက်နှာငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ ဝေလင်း အားပေးနှစ်သိမ့်မှုအပြုံးနဲ့ . . .

“ဆုဆု နင်နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်၊ နင်ရော အဆင်ပြေရဲ့လား ဝေလင်း”

“ပြေပါတယ်ဟ၊ ငါ့အဖေသူငယ်ချင်းနဲ့ တွေ့တယ်ဟ၊ သူက အကူအညီပေးလို့ အဆင်ပြေသွားတယ်”

“နင် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ နင်အတွက် ငါ ရှေ့နေငှားထားတယ် ဝေလင်း”

ဆုဆုကို ကြင်နာစွာ ဝေလင်း ကြည့်မိသည်။ ဆုဆုကလည်း ဝေလင်းကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ငါ့အဖေ ဘာမှာလိုက်သေးလဲ ဆုဆု”

“ဘာမှမပြောဘူးဟ၊ ငါ နင်ကို သွားတွေ့မယ်လို့ ပြောတော့ ပိုက်ဆံသုံးထောင် ထုတ်ပေးဇာယာ ခိုပြင် ဘာမှမပြောဘူး”

ဝေလင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး လေကို မှုတ်ထုတ် လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ဆုဆု . . . နင် ဘာလို့ ‘တွေ့လို့သူ’ ‘တော်စပ်ပုံ’ နေရာမှာ ဘာလို့ ဇနီးလို့ ရေးခိုင်းရတာလဲ”

ဆုဆုမျက်နှာ နီရဲသွားသည်။ ရှက်သွေးတွေ ဖြာနေသည်။ ပြီးမှ အားတင်းရင်း . . .

“ဂိတ်ဝက လူတွေက ဆွေမျိုးမတော်ရင် တွေ့လို့ မရဘူးတဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတာနဲ့ ဇနီးလို့ ရေးခိုင်းလိုက်တယ်၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ အိမ်နံပါတ် တူပေမယ့် အဖေနာမည်နဲ့ သန်းခေါင်စာရင်းက မတူဘူးလေ”

ဆုဆုကို ဝေလင်း ပိုသနားသွားသည်။ သူ့အပေါ် အနစ်နာခံတဲ့သူ ဆုဆုတစ်ယောက်သာ ရှိတော့သလို . . .

“နင် မရှက်ဘူးလား ဆုဆု”

“ငါ ဘာကို ရှက်ရမှာလဲ”

ဟန်ဆောင်ပြီး ပြုံးရင်း ဆုဆုမေးသည်။

“ဇနီးဆိုတာ”

“နင်နဲ့ငါနဲ့က လင်မယားတွေမှ မဟုတ်တာ၊ နင့်ကို တွေ့ဖို့ စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ငါလုပ်လိုက်တာပဲ။ ဘာရှက်စရာရှိလို့လဲ”

“ငါက နင့်ကို စာနာပြီး ပြောတာပါ ဆုဆု၊ ငါ့ကို တစ်မျိုး မထင်ပါနဲ့”

“မလိုပါဘူး ဝေလင်း”

ဆုဆုရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ဝေလင်း တစ်မျိုးကြီးခံစားရသည်။ သံယောဇဉ်ကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချည်နှောင်ထားခဲ့သည်က ကြာပြီပဲ။

အလွန်တရာဆူညံလွန်းလှတဲ့ အခန်းထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

အချစ်ရိပ်သန်းတဲ့ မျက်လုံးတွေဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။

ထောင်ဝင်စာအခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသလို။

အတော်ကြာမှ သံချောင်းခေါက်သံ ကြားရသည်။ နှစ်ဦးခွဲခွာရတော့မှာမို့

“ဝေလင်း . . . နင့်ရုံးချိန်းကျရင် ငါလာခဲ့မယ် သိလားနောက်အပတ် ထောင်ဝင်စာလည်း နင်စောင့်နေနော်”

ဝေလင်း ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ ရင်ထဲမှာ ဆို့ဆို့နှစ်နှစ် ခံစား

နေရသည်။

ဆုဆုက ထောင်ဝင်စာထုပ်ကိုထားပြီး မသွေးချင်သွေးချင်သလိုနဲ့ ထွက်သွားသည်။

ဝေလင်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

အချုပ်ဆောင်မှာ တစ်ပတ်တိတိ ပျင်းရိလေးတွဲစွာ နေထိုင်
ခဲ့ရသည်။ ရုံးထွက်ရက် မရောက်ခင်ညက အိပ်မပျော်။

နံနက်မိုးလင်းတော့ ရုံးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ရသည်။

တကယ့်တဏှန်ကျတော့ ဘူးအပြင်ကို ရောက်ဖို့ကို မလွယ်
လှ။ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ထိုင်လိုက် ထလိုက် စောင့်လိုက် ထူးလိုက်
နဲ့ စိတ်ရှုပ်ဖို့ ကောင်းလှသည်။

အချုပ်ကားပေါ်ရောက်မှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ပြင်းပြင်း
ထန်ထန် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ကားထွက်တော့ အပြင်က မြင်ကွင်းတွေကို ငေးမောနေမိ
သည်။

ချယ်ရီ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ချယ်ရီများ ရှိလေမလားဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ကြည့်မိသည်။

ချယ်ရီကိုလည်း မတွေ့ရ။ ချယ်ရီ ခုအချိန်ဆို ရုံးကို ရောက်နေလောက်ပြီ။ ချယ်ရီ ဘယ်လို ထွက်ဆိုမလဲ။ ဝေလင်း အရမ်းသိချင်သည်။

ချယ်ရီရဲ့ ထွက်ဆိုချက်ဟာ ဝေလင်းဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ ဆိုင်နေသည်။

တရားရုံးရောက်တော့ တန်းစီပြီး ပြေးဆင်းရသည်။ စတီဂိုက်ထဲမှာ လူစစ်သည်။ လူပြည့်မှ အချုပ်ထဲကို ဝင်ရသည်။

အချုပ်ထဲရောက်တော့ ဆုဆု လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်လာပို့သည်။

ဝေလင်း ဆာဆာနဲ့ စားမိသည်။

ဝက်ခြံထဲမှာ အစစ်ခံနေသော ဦးကျော်စွာကို ကြည့်ပြီး ဝေလင်း ရင်ခုန်နေမိသည်။

ဦးကျော်စွာ မည်သို့မည်ပုံ ထွက်ဆိုသည်ကို ဝေလင်း မေ့မေ့

မိသည်။

တရားသူကြီးရဲ့ ရုတ်တရက် စကားသံကြောင့် . . .

“တရားလို ဦးကျော်စွာက ပိုင်နက်ကုမ္ပဏီလွန်မှု ပုဒ်မ ၄၅၆နဲ့ တရားခံ မောင်ဝေလင်းကို တရားစွဲဆိုထားတယ် . . .

မောင်ဝေလင်း . . . ဘာပြောစရာရှိလဲ”

ဝေလင်း ကြောင်သွားပြီး . . .

“မရှိပါဘူး”

ဝေလင်းစကားကြောင့် . . .

“ဒါဆို မင်းမှာ အပြစ်ရှိလား . . . မရှိဘူးလား”

ဝေလင်း ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ဆုဆုကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ချယ်ရီက ဝေလင်းကို ဂရုမစိုက် . . .

“ရှိလည်း ရှိတယ် . . . မရှိလည်း မရှိဘူး တရားသူကြီး”

“ငါသိချင်တာ . . . အဲဒါမဟုတ်ဘူး၊ ဦးကျော်စွာတို့အခန်းထဲကို မောင်ဝေလင်း . . . ဝင်သလား မဝင်ဘူးလား”

“ဝင်မိပါတယ်”

“ဒါဆို မင်းမှာ အပြစ်ရှိတာပေါ့”

တရားသူကြီးရဲ့ စကားကြောင့် ဝေလင်း စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်သည်။

“ရှိပါတယ် တရားသူကြီး”

“ရှိတယ်ဆို မင်းကို အမိန့်ချမယ်”

ဝေလင်း တွေဝေသွားသည်။ ဆုဆုက ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာ နဲ့ ချယ်ကတော့ အောင်နိုင်သူအကြည့်နဲ့ ဝေလင်းကို ကြည့်သည်။

“... ပုဒ်မနဲ့စွဲဆိုတဲ့အမှုမှာ တရားခံ မောင်ဝေလင်း ဝန်ခံတဲ့အတွက် အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်ဒဏ်ခြောက်လ အမိန့်မှတ်လိုက်သည်။ ထောင်ခြောက်လမှ ချုပ်ရက်ခံစားပေ

တရားသူကြီးရဲ့ အမိန့်ကြောင့် ဝေလင်း ခေါင်းတွေ ထူပူတယ်သည်။ ရင် တလှုပ်လှုပ်ခုန်နေသည်။

ရဲများက ဝေလင်းကို ဝက်ခြံထဲထည့်ရန် ရုံးအခန်းမှ ဆွဲဆောင်လာကြသည်။

ဘေးက ဆုဆုက ကပ်လာသည်။

“နင် . . . ဘာလို့မငြင်းတာလဲ ဝေလင်း၊ ငါက နင့်အတွက် ရှေ့နေတောင် ငှားပြီးသွားပြီ၊ နင်ဝန်ခံလိုက်တော့ နင်ထောင်တောပေါ့”

ငိုသံနဲ့ ပြောရှာသည်။

“ငါ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘူးဖြစ်သွားတယ်ဆုဆု၊ ပြီးလေ ငါက တကယ်ဝင်မိတာပဲ . . . ဝန်ခံလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်”

“အေးလေ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ၊ ဖြစ်ပြီးတာတွေလည်း ဖြစ်ပြီးပြီပဲ”

ဆုဆု သူ့ကိုယ်သူ နှစ်သိမ့်စကားဆိုသည်။

“နင် ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ဟာ၊ နင့်ကို ရဲဘက်မပါအောင် ငါ လုပ်ပေးမယ်၊ ငါ ထောင်ဝင်စာလည်း လာခဲ့ပါ့မယ်”

ဆုဆုသာမရှိရင်ဆိုသောအသိနဲ့ ဆုဆုကို ဝေလင်း ကြည့်မိသည်။

ဝေလင်းဘဝမှာ ဆုဆုဟာ အရာအားလုံး ပေးဆပ်သူ သက်သက်မျှလား . . .

ဒါဆိုရင် ဝေလင်း မတရားရာကျနေတော့မည်။

အပိုင်း (၃)

ကြယ်လည်း ...

သူအချိန်နှင့်သူ ကြွေမှာပဲ ...။

မိုးလည်း ...

သူ့တုလ်နှင့်သူ ကြွေမှာပဲ ...။

ကြယ်ကြွေတာ ...

မိုးရွာတာ ...လို့

ခင်းဝင်ထဲကို

ကြွေဆင်းမို့အတွက်

အချိန်ကာလတစ်ခုတော့

လို့လိမ့်မယ် ...။

(၁)

သို့

ချယ်ရီ . . .

နင် ဒီစာကို ဖတ်နေတဲ့အချိန် မကြာခင်မှာ
နင်ဘဝ စုံးစုံးမြုပ်သွားပြီလို့ သတ်မှတ်လိုက်ပါ။

နင့်ကို ငါ ရှင်းရှင်းပဲ ရေးပြပါ့မယ် . . . ။

နင် . . . အသည်းအသန်လိုက်ရှာနေတဲ့
ဝေးလွင့်ဆိုတာက ဝေလင်းပဲ ချယ်ရီ။

ငါ ဒီအကြောင်းတွေကို နင့်ကို ပြောပြချင်
ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါပြောပြလိုက်ရင် ငါ့အချစ်ကို

လည်စင်းပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာမို့ ငါမပြော
ပြခဲ့ဘူး။ ကံကောင်းလို့ . . . ။

အချစ်ဆိုတာ နင့်အတွက် ကံကောင်းလို့
နှစ်ခါရယူခွင့် ကြုံခဲ့ပေမယ့် သွေလွဲခဲ့ပြီ။ နင်
နောက်တစ်ခါ မရနိုင်တော့ပါဘူး။ နင့်ရဲ့
နောက်ထပ်ကြိုးစားမှုဟာ အချည်းနှီးပဲ ဖြစ်မှာ
ပါ။

အချစ်ဆိုတာ နာကြည်းမှုနဲ့ ရောထွေး
ကုန်ရင် ပြန်တောင်းခံလို့ရတဲ့အရာ မဟုတ်လို့ပါ
ချယ်ရီ။

နင် မယုံမှာစိုးလို့ နင် ငယ်ငယ်က ဆွဲခဲ့တဲ့
ပုံဆွဲစာအုပ်ကို ငါထည့်ပေးလိုက်တယ် ချယ်ရီ။

နင် ယုံကြည်တဲ့လမ်းကို ဖြတ်သန်းကျော်
လွန်နိုင်ပါစေ။ ငါကတော့ ဝေလင်းအချစ်ကို မရ
ရအောင် ကြိုးစားသွားမှာပါ။

ဆုဆု

ချယ်ရီ စာကို ပြန်ခေါက်လိုက်သည်။
သူမ ရင်ထဲမှာ မတင်ကျေဖြစ်မိသည် . . . ။
ဝေလင်းကို ဆုံးရှုံးသွားပြီလား။
သူမကို ဝေလင်း ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလား။
ဝေလင်း စိမ်းကားသွားပြီလား။

.....
.....

သူမနဲ့ ဝေလင်းကြားမှာ မမြင်နိုင်တဲ့ သံယောဇဉ်တွေ ရှိနေ
လျက်နဲ့ သူမ ရက်စက်ခဲ့မိပြီ။

သူမ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။
အင်္ဂလန်ကနေ ချက်ချင်း ပြန်ဖို့ဆိုတာ ချယ်ရီအတွက် မဖြစ်
နိုင်။

ဖေဖေနဲ့ အတိုက်အခံလုပ်ရမယ်။ ဝေယံကိုလည်း ဆန့်ကျင်
ရမယ်။

ဒီတော့ သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။
ဆုဆုထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ပါဆယ်ဘူးကို ချယ်ရီဖောက်လိုက်
သည်။ အထဲမှာ စာအုပ်တစ်အုပ် . . .

ဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က သူမရေးဆွဲခဲ့တဲ့

ပန်းချီစာအုပ်။

ဝေလင်းနဲ့လဲလှယ်ခဲ့တဲ့ ပန်းချီစာအုပ်။

ထိုစာအုပ်ထဲမှာ သူမ ပီပီပြင်ပြင်ဆွဲခဲ့တဲ့ပုံတစ်ပုံမှ မပါ။

ဝိုးတဝါးပုံတွေ၊ ကြမ်းတမ်းပြီး မလိုက်ဖက်တဲ့ ပုံတွေသာ ပါရှိသည်။

ထိုပုံတွေဟာ သူမရဲ့စိတ်အရင်းက ခံစားမှုတွေလား။

သူမ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုမိသည်။

သူမပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်များစွာ တလိမ့်လိမ့်ကျဆင်း

နေသည်။

သူမအခန်းထဲကို 'ဝေယံ' ဝင်လာသည်။

သူမ စာကို ဝှက် ထားမိသည်။

"ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ ချယ်ရီ"

ချယ်ရီ မျက်ရည်သုတ်လိုက်ပြီး . . .

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး"

'ဝေယံ' လက်ကျန်မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးရင်း . . .

"မြန်မာပြည်ကို လွမ်းလို့လား ချယ်ရီ"

"မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒီမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်နေရင်း မင်း အရာအားလုံး

ကို မေ့သွားမှာပါ"

"ရှင်မေ့မယ်လို့ ထင်လို့လား" ချယ်ရီစိတ်ထဲက ပြောလိုက်မိသည်။

သူမကို 'ဝေယံ' က နွေးထွေးစွာ ဖက်ထားပေမယ့် ချယ်ရီ ပျော်နိုင်။

ဝေလင်းကိုပဲ လွမ်းနေမိသည်။ ဒီအချိန်ဆို ဝေလင်း ထောင်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေရှာမလဲ။

"ချယ်ရီ ဒီမှာပဲ ကျောင်းဆက်တက်ပေါ့၊ ချယ်ရီ ကျောင်းပြီးပဲ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြမယ်လေ"

သူမ ခေါင်းညိတ်နေမိသည်။ သူမအတွက် လက်ခံစရာ ငြင်းပယ်စရာ ဘာဆိုဘာမှမရှိတော့။

ဝေဒနာရဲ့ သရုပ်ကို ဟုတ်မှန်စွာ ခံစားနေမိသည်။

(၂)

ထောင်ဝင်စာအခန်းကနေ ဆုဆုအလာကို ဝေလင်း စောင့်
နေမိသည်။

ထောင်ဝင်စာ နှစ်ပတ်တစ်ခါ မပျက်မကွက် လာတွေ့သော
ဆုဆုကို ဝေလင်း သနားမိသည်။

သူ့အပေါ် ဒုက္ခခံရှာသော ဆုဆု . . . ။

“ဝေလင်း နင်စောင့်နေတာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူးဟ . . . နင် မနက်ကတည်းက စောင့်နေ
တာ မဟုတ်လား”

“အေး . . . မနက် ငါးနာရီလောက်ကတည်းက စောင့်နေ
တာ”

ဆုဆုကို ပိုပြီးသနားမိသည်။

“ဆုဆု နင့်ကို ငါပြောစရာရှိတယ်၊ နင် ငါ့အပေါ်တစ်ဖို့ ထင်သွားမှာလည်း စိုးတယ်”

“နင် ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ”

“ငါ ဘုတ်တိုက်ပြီးပြီဟ၊ ဒီလမကုန်ခင် ငါလွတ်မှာ၊ ငါလွတ် တဲ့နေကျရင် နင် ငါ့ကို လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါလား”

မမျှော်လင့်ထားတဲ့စကား ဆုဆုကြားတော့ . . .

“နင် သေချာစဉ်းစားပြီးမှ ပြောပါဟာ”

“ငါ သေချာစဉ်းစားပြီး ပြောတာပါ။ နင့်ကို အချောင်နှိုက် တယ်လို့ ထင်မှာလည်း စိုးတယ်၊ ငါ နင့်ကို တကယ် သံယောဇဉ်နဲ့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာပါ”

ဝေလင်း ပြောပြီး . . . သံဆန်ခါကြားကနေ အုန်းဆံဆွဲကြီး ကို ထိုးပေးလိုက်သည်။

ဆုဆုက လှမ်းယူပြီး . . .

“လှလိုက်တာဟာ”

“အဲဒါ အုန်းဆံနဲ့ ထိုးထားတာ၊ ငါ နင့်အတွက် လက်ထပ် ခွင့်တောင်းရင် ပေးမလို့”

“နင့်ဘက်က လိုလိုလားလား တောင်းခံနေရင်တော့ ငါ့

ဘက်က ငြင်းစရာ မလိုပါဘူး ဝေလင်း၊ ဒါပေမဲ့ နင် သေချာအောင် ပြန်စဉ်းစားပါဦး”

“သေချာစဉ်းစားပြီးသားပါ ဆုဆု”

“ဒါဆို ငါ့ဘက်က မငြင်းပါဘူး ဝေလင်း”

ကြည်နူးစရာ အပြုံးနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့် နေကြသည်။

“ဒါနဲ့ ဆုဆု . . . ငါ့အဖေ ဘာပြောသေးလဲ”

“နင် ဘယ်တော့လောက် လွတ်မလဲလို့တော့ မေးတယ်၊

ဒါပေမဲ့ ငါလည်း သေချာမသိတော့ လိုပါသေးတယ်လို့ပဲ ပြောထား တယ်”

ဆုဆု ခေတ္တမျှ စကားရပ်လိုက်ပြီး . . .

“နင့်အဖေက နင့်ကို ချစ်ပါတယ်၊ နင့်အဖေကို နင် အထင် မလွဲပါနဲ့ ဝေလင်း”

“အဖေကို ငါအထင်မလွဲပါဘူး ဆုဆု၊ သူနဲ့ငါနဲ့က သဘော တရားချင်း မတူညီတာပါ”

“ပြောရင်းဆိုရင်း နင်က ဖောက်လာပြန်ပြီ”

“ငါ လွတ်မယ့်ရက်ကို ကြိုပြီး ဖုန်းဆက်ခိုင်းလိုက်မယ် ဆုဆု၊ အဲဒီနေကျရင် နင် . . . ငါ့အတွက် အဝတ်အစားအသစ် ယူလာ

ပေးနေနော်”

“အေးပါ ငါလူလာခဲ့ပါ့မယ်”

ထောင်ဝင်စာအဆင်း သံချောင်းခေါက်သံကြားလိုက်သည်။ ဆုဆု အထုပ်ကို အုတ်ခုံပေါ်တင်ပြီး . . .

“ငါ သွားတော့မယ်ဝေလင်း၊ ပါဆယ် ဘာထည့်ပေးရမလဲ”

“ငါ ဆေးလိပ်မသောက်တော့ဘူး ဆုဆု၊ ကော်ဖီမစ် နည်းနည်းပဲ ထည့်လိုက်ဟာ”

“နင် တကယ်ဆေးလိပ်မသောက်တော့ဘူးလား”

“တကယ်မသောက်တော့လို့ မမှာတာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုအရင်တုန်းက ငါတစ်ယောက်တည်းလေ၊ ခု နှစ်ယောက်ဖြစ်တော့မှာဆိုတော့ အရင်လို ဆိုးပေနေလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ နင် အတွက်လည်း စဉ်းစားပေးရမယ်လေ၊ ဒါမှ နင်နဲ့အကြာကြီး ပေါင်းသင်းနိုင်မှာ မဟုတ်လား”

ဝေလင်းစကားကြောင့် ဆုဆုက ပြုံးသည်။

“နင် တကယ်ပြောနေတာပေါ့နော်”

“တကယ်ပေါ့”

ဘေးက အကစ ဝန်ထမ်းက . . .

“ညီမလေးဆင်းဖို့အချိန်ရောက်ပြီ”

“ခဏလေးလေးပါ၊ ဒီမှာ စကားပြောတာ မပြတ်သေးလို့”

ဆုဆုက စိတ်တိုပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ဝေလင်း ငါပြန်တော့မယ်”

“အေး” ဟု ဝေလင်းပြန်ရင်း ဆုဆုရဲ့ကျောပြင်ကို ငေးမောကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဝေလင်း နင် ငါ့ကို စိတ်နာသွားပြီလား . . . နင့်ကို ငါ
ဝေးလွင့်မှန်းမသိလို့ ခုလို ဖြစ်သွားတာပါ ဝေလင်း”

ချယ်ရီရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသည်။

“ဖြစ်တာတွေလည်း ဖြစ်ပြီးပြီပဲ ချယ်ရီ . . . ငါ အဟောင်း
တွေကို အသစ်ပြန်မဖြစ်ချင်တော့ဘူး . . . ငါ ထောင်ကလွတ်ရင်
ဆုဆုနဲ့ လက်ထပ်မယ် . . . ငါ ကတိပေးပြီးသွားပြီ”

“နင် တကယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား . . . ငါတော့ နင့်ကို
မျှော်လင့်ချက်နဲ့ လာခဲ့တာပဲ၊ တကယ်လို့ ငါဆုံးရှုံးခဲ့ရင်လည်း အဲဒီ
အရှုံးနဲ့ပဲ ငါ အင်္ဂလန်ကို ပြန်ပါ့မယ်”

“ငါတကယ်ပြောနေတာ ချယ်ရီ . . . ဆုဆုအပေါ်မှာ တင်

ထားတဲ့ အကြွေးတွေကို ငါ ဒီနည်းနဲ့ပဲ ပြန်ဆပ်ဖို့ သင့်တော်မယ် ထင်လို့ပါ။

“နင် တကယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆို ငါပြန်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင် သိအောင်လို့တော့ ငါ ပြောထားခဲ့မယ်၊ ငါ ငယ်ငယ်က စွဲလမ်းခဲ့ရ တဲ့ ပုံပြင်ထဲက မင်းသားလေးဟာ နင်ပါပဲ၊ ငါ မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက် ထဲက မင်းသားလေးဟာလည်း နင်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် မသိခဲ့ကြဘူး၊ ငါသိတဲ့အချိန်မှာ အရာအားလုံးဟာ နောက်ကျခဲ့ပြီး ဝေလင်းဟာ ဝေးလွင့်လို့ ငါသိရတဲ့အချိန်မှာ ငါ အင်္ဂလန်ကို ရောက်နေပြီ၊ ငါ ပြန်လာဖို့ အစီအစဉ်ဆွဲနေတာနဲ့ အချိန်ကြာခဲ့တယ်၊ ခရီးတိုလေးသာဆိုရင် ငါ နှင့်ဆီ ပြေးလာခဲ့ချင် ပါတယ်၊ ခုလာတာတောင် ဖေဖေ့ကို အထိုက်အခံလုပ်ပြီး ငါလာ ရတာ”

“နင့်အဖေ သဘောတူတဲ့သူနဲ့ပဲ လက်ထပ်လိုက်ပါ ချယ်ရီ၊ ငါတို့ဇာတ်လမ်းက ပြီးပြီပဲ၊ ဘာလို့ ဆွဲဆန့်ချင်တာလဲ ချယ်ရီ”
ရင်ထဲက ဝမ်းနည်းမှုကို မျိုသိပ်ရင်း ဝေလင်း ပြောလိုက် သည်။

“နင်ပြန်ပါတော့နော်”

ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ပြောမိသည်။ ချယ်ရီ မတ်တတ်ရပ်ပြီး . . .

“ငါပြန်တော့မယ် ဝေလင်း”

ချယ်ရီ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်သွားသည်။ ထောင်ဝင်စာ အခန်းထဲမှာ ဝေလင်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

(၄)

လွတ်နားအခန်းကနေ နံနက်စောစော ဝေလင်းတို့ ထွက်
လာခဲ့သည်။

ဘူးဝမှာ လူစစ်ခံရသည်။ ပြီးနောက် ထောင်ပိုင်အစစ်ခံရ
သည်။

နံနက် ကိုးနာရီလောက်မှာ အင်းစိန်ထောင်ကနေ လမ်း
ကြောင်းကားနဲ့ မမတရုံးကို လာခဲ့သည်။

မမတရုံးရောက်တော့ ဆူဆူကို တွေ့ရသည်။ ဆူဆူက
အဝတ်အစားထုပ်နဲ့ စောင့်နေသည်။

“ငါ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပြီးပြီ ဝေလင်း။”

နာရီဝက်လောက်ကြာမှ မမတရုံးမှ လွတ်ပေးသည်။

“ဝေလင်း အဝတ်အစားလဲလိုက်လေ”

လူရှင်းတဲ့နေရာရောက်တော့ ဆုဆုဆီက အထုပ်ယူလိုက်
သည်။

ဝေလင်း ပုဆိုးလဲလိုက်သည်။

အကိုချွတ်တော့ . . .

မုန်းတယ် ချယ်ဂီလိုင် ... စာတမ်း

ဝေလင်းလက်မောင်းပေါ်မှာ ဘော်ပင်နဲ့ရေးထားတာ ဆုဆု
တွေ့သွားသည်။

ဝေလင်း လည်ကတုံးနဲ့တိုက်ပုံ ဝတ်လိုက်သည်။

“ဆုဆု ငါတို့ ဘယ်ရုံးမှာ လက်ထပ်ကြမှာလဲ”

“မြို့နယ်ရုံးမှာ၊ ငါ လက်နှိပ်စက်လည်း ရိုက်ပြီးပြီ၊ သက်
သေလည်း ပါတယ်ဟ”

တရားရုံးထဲကို နှစ်ဦး ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ သက်သေတွေက
ငှားထားတာဖြစ်သည်။

တရားသူကြီးရှေ့မှာ နှစ်ဦး သစ္စာကတိပြုပြီး . . . လက်မှတ်
ထိုးကြသည်။

အိမ်အပြန်လမ်းဟာ မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံနေတော့
သည်။

(၅)

ဝေလင်းတို့ တိုက်ခန်းပြန်ရောက်တော့ ချယ်ရီနဲ့ တွေ့သည်။

“နင် . . . ဒီနေ့ လွတ်တာလား ဝေလင်း”

“အေး . . . ဒီနေ့လွတ်တာ ချယ်ရီ”

ဆုဆုက ဝေလင်းဘေးက ရပ်နေသည်။

“ဝေလင်း နင့်ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဒီစာအုပ် ငါပေးချင်
လို့ပါ”

ချယ်ရီ ကမ်းပေးလိုက်တဲ့စာအုပ်ကို ဝေလင်း လှမ်းယူလိုက်
သည်။

“ဒါ နင် ငါ့ကို လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ ပန်းချီစာအုပ်လေ”

ဝေလင်း စာအုပ်ကို လှန်ကြည့်ပြီး . . .

“နင့်ကို ပေးထားတာ နင်ယူထားပေါ့ ချယ်ရီ”

“ငါ ဒီစာအုပ်ကိုကြည့်ပြီး မလွမ်းချင်တော့ဘူး ဝေလင်း၊
ဒါကြောင့် နင့်ကို ငါပြန်ပေးတာပေါ့”

ချယ်ရီစကားက ဆုဆု သဝန်တိုစရာကောင်းနေသည်။

ဝေလင်းက ဆုဆု အရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး ...

“အဲဒါဆို ငါယူထားလိုက်မယ် ချယ်ရီ”

“ဝေလင်း... မနက်ဖြန် ငါ အင်္ဂလန်ကို ပြန်မှာ၊ နင်ဖြစ်နိုင်
ရင် လေယာဉ်ကွင်းကို လိုက်ပို့ပါလား”

“ငါတို့ ခု အဝတ်အစားလာယူတာ ချယ်ရီ၊ ဒီညကားနဲ့
ကျွန်တို့ထီးရိုးသွားမလို့ဟ”

ချယ်ရီ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားပြီး ...

“ငါထိုက်နဲ့ငါ့ကံပေါ့ဟာ”

“ငါတို့နှစ်ယောက် အစီအစဉ်ဆွဲပြီးသားမို့ပါ ချယ်ရီ ...
နင် ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ချယ်ရီ ငါတို့ ကားမမီမှာစိုးလို့ ခွင့်ပြုပါ”

ဆုဆုက စကားလမ်းကြောင်း ဖြတ်လိုက်သည်။ ဝေလင်းက
ပန်းချီစာအုပ်ကို လိပ်လိုက်သည်။

ချယ်ရီက သူ့အခန်းထဲကို ဝင်သွားသည်။

ဆုဆုက ဝေလင်းလက်ကိုဆွဲရင်း သူ့အခန်းကို ဦးဆောင်
လာခဲ့သည်။

(6)

စိတ်ကူးအိပ်မက်မက်ခဲ့မိတယ် မင်းသားလေး။
ခုတော့ အရာအားလုံးဟာ ကျွန်မဘေးမှာ မရှိတော့သလို
ပါပဲ။

စိတ်ကူးတွေ ပြိုကွဲခဲ့ပြီး . . . အိပ်မက်တွေ လွင့်ပါးကုန်ပါပြီ။
တကယ်လက်တွေ့ဘဝနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။

အချစ်ဆိုတာ တစ်ခါတလေကျတော့ ကျွန်မအတွက် ရယ်
စရာတစ်ခုပါပဲ။

ငယ်ငယ်ကသံယောဇဉ်ကြီးကို တင်းရစ်မိပါလျက်နဲ့ လွဲ
ချော်ခဲ့ရပြီ။

အချစ်ရဲ့ ငြင်းပယ်ခံဘဝအပြန်လမ်းဟာ တော်တော်လေး

ဝမ်းနည်းပက်လက်နိုင်လွန်းလှသည်။

ဘာဆိုဘာမှ မသိနိုင်လောက်အောင် တွေဝေနေမိသည်။

မင်းသားလေးကတော့ မင်းသမီးလေးနဲ့ ပျော်နေတော့မည်။

ထိုမင်းသမီးလေးဟာ ဘာကြောင့် သူမ မဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ . . . တွေး

မိတိုင်း အသည်းနာသည်။

လေယာဉ်ပေါ်လှမ်းတက်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေဟာ လေးလံလွန်
လှသည်။

ကောင်းကင်မှာ ခရမ်းနုရောင် လှမ်းနေသည်။ ရာသီဥတုက
လှမ်းအောင် ဖန်ဆင်းထားသည်။

သူမ ငယ်ငယ်က ဆွဲခဲ့တဲ့ ပန်းချီစာအုပ်ကို လှန်ပြီး
ကြည့်မိသည်။

မင်းသားလေးတစ်ယောက်
မင်းသမီးလေးကနစ်ယောက်
တစ်ယောက်ကတော့ ကျောခိုင်းနေသည်။
ကျောခိုင်းနေတဲ့ တစ်ယောက်က
ဘယ်သူလဲ . . .

မင်းသားလေးနားမှာ

တကယ်ရှိနေတဲ့ တစ်ယောက်က

ဘယ်သူလဲ . . .

သူမ တကယ်သိချင်သည်။

ဘဝတုသစ္စာမင်္ဂလ

မတိုင်

၂၉.၅.၀၄

မကိုဋ်

အချိန်မဲ့ဇုန်လုံးသားများ

ကောင်းကင်မှာ

ပြိုဟ်သားတွေသာ

နေထိုင်ကြသည်...။

အဖြည့်ခံစာပေမှ ထွက်တော့မည်။

ကျေးဇူးတင်လွှာ

ကျွန်တော် မိဘ၊ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမများနှင့်အတူ သေးငယ်လှတဲ့ (မကိုဋ်) ဆိုသော် နာမည်ကို အထိုက်အသင့်ကြီးထွားအောင် တွဲတင်ပေးခဲ့သော် ဆရာ မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)၊ ဆရာ နှစ်ဂျာသိုင်း၊ မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)၊ မောင်ညိုအေး (ပန်းတော) စာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အဖက်ဖက်မှ ကူညီရိုင်းပင်းခဲ့သော စာပေအသိုင်းအဝိုင်းမှ လူများနှင့်ကျွန်တော် စာဖတ်ပရိတ်သတ် အားလုံးကို ဒီစာအုပ်ဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်လိုက်ပါသည်။

တကယ်တော့ စာပေခရီးဆိုတာ လွယ်လင့်တကူ လျှောက်လှမ်း လို့ရတဲ့ခရီးမဟုတ်ပါဘူး။ အခက်အခဲကြမ်းတမ်းခြင်းတွေနဲ့ ဖြတ်သန်းရတာပါ။

ထိုသို့ ဖြတ်သန်းချိန်အတွင်း မအောင်မြင်ခင်မှာ စိတ်အား၊ ကိုယ်
အားဖြင့် အကူအညီပေးခဲ့တဲ့သူများအား ကျွန်တော်ဘဝတစ်သက်တာ
မှာ ဘယ်တော့မှ မေ့မပျောက်နိုင်ပါ။

ထိုသူတို့ကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်နာမည်ကို သိဒွိတင်
ရင်း ဆက်လက်ကြိုးစားသွားရန် ဆန္ဒပြုမိပါသည်။

ဘဝတုသဗ္ဗမင်္ဂလံ

မကိုဋ်